

ΕΡΩΔΙΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 608

Σ' ΑΥΤΟ
ΤΟ ΦΥΛΛΟ
'Ο ΛΙΩΘΕΥΤΗΣ
ΦΑΙΝΤΑΘΕΙ

Έπικαιροι σίχοι

Ζευγαράκια

"Άλλος μπελᾶς τρικούβερος κι' ἄλλο μεράκι τοῦτο:

Τὰ ζευγαράκια, φίλοι μου, τῆς ἐποχῆς τὸ φροῦτο!...

Ὅπου γυρίσεις καὶ σταθῆς κι' ὅπου τὸ μάτι στρέψεις,
παντοῦ ζευγάρια θὲ νὰ δῆς, ζευγάρια θ' ἀγναντέψης.

Ὁ φίλος καὶ ἡ φίλη του — δύο καὶ μόνον δύο,
μὰ πάντοτε ἀγαπητοί, παντοῦ καὶ πάντα δύο!

Ζευγάρια ὅπου νὰ σταθῆς
ντουέττα πού νὰ τρελλαθῆς
καὶ νὰ σκεφθῆς πολὺ σωστὰ ὅτι ὁ ἔρωας, φίλοι μου, αὐτὸς ὁ
(πονηρότατος

εἶναι δραστηριώτατος

Πηγαίνεις κάπου, βρὲ παιδί, νὰ πάρῃς τὸν ἀέρα σου
καὶ λίγο παραπέρα σου
ἀντιλαμβάνεσαι σαφῶς πὼς κάπου παρακάτου
ἓνα ζευγάρι χαίρεται γλυκὰ τὸν ἔρωτά του...

Ἐκεῖνος τάχα ἀφελῶς, ζῶνει αὐτηνῆς τὴ μέση,
δίνοντας στὴ φωνούλα του γλυκύτητα καὶ ζέσι
κοὶ γέροντας ὅσο... μπορεῖ πρὸς τὴν μικρὰ λιγάκι,
τῆς λέει ὄρκους ψεύτικους στὸ ρόζ της τὸ αὐτάκι:
«Θα σ' ἀγαπῶ παντοτεινά, γιατί με τυραννάς;
Τὸ ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ! Ἐσὺ δὲ μ' ἀγαπᾶς;»
Καὶ προσπαθεῖ μὲ ψί, ψί, ψί, νὰ φέρῃ στὰ νερά του
μὲ τεχνική... περίτεχνη τὴ λατρευτὴ μικρὰ του!...

Καὶ δόστου ἀναστενάγματα, ὄρκοι, φιλιά καὶ τὰ λοιπὰ,
πού λέει πᾶς τις, φίλοι μου, ὁσάκις ἀγαπᾶ,
ἔτσι πού πιά ὡς... θεαταὶ θὰ ἐνθουσιασθῇτε
καὶ θὰ φροντίσετε καὶ σεῖς γιὰ νὰ ζευγαρωθῆτε,
ἐκ πείρας ξέροντας καλὰ πὼς κάποια θὰ βρεθῇ
τελείως ὀλκρόθυμος νὰ σᾶς ἐρωτευθῇ,
ὁπότε θ' ἀποκτήσετε καὶ σεῖς τὴν περιστέρα σας
γιὰ νὰ περάσῃ ὁμορφα κι' εὐχάριστα ἡ μέρα σας!

Καὶ ἔτσι τὸ συμπέρασμα βγάζουμε ὡς εἰκὸς
ὅτι ὁ ἔρωας, φίλοι μου εἶναι κολλητικός,
πρᾶγμα πού ἐξηγεῖ σαφῶς γιατί σάν μανιτάρια
ἐφύτρωσαν, παράξενα, ἐσχάτως τὰ ζευγάρια...
κι' ἐγέμισαν οἱ ἐξοχὲς ἐρωτικά ντουέττα
πού ἀπλᾶ καὶ νέτα σκέτα
ὀρκίζονται, τσακώνονται, γελᾶν, φιλιῶνται, κλαίνε
καὶ χίλια ἐρωτόλογα ὁ εἰς στὸν ἄλλον λένε,
γλυκὲς, κουβέντες, ζάχαρι κι' ἄλλα πολλὰ καὶ ἀπειρα
ἅλα μὲ φλόγα ἐρωτικὴ κι' αἰσθήματα διὰ πύρα
πού δὲν θὰ εἶμαι παγερός
ἐάν σᾶς πῶ πὼς ζέστανε μὲ τοῦτα ὁ καιρός.

Ἀνταίος

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

Τὰ δάκρυα εἶναι σήμερα πολὺ
τῆς μόδας στὸν... κινηματογρά-
φο! Καὶ ὄχι μόνο στὴν ὁθὼν
τῆς προβολῆς, ἀλλὰ καὶ στὰ καθί-
σματα τῶν θεατῶν. Κάθε μιὰ αἰσθη-
ματικὴ κυρία δὲν πρέπει νὰ παρα-
κολουθήσῃ ἀσυγκίνητη τὴς τραγικὲς
περιπέτειες τῶν πρωταγωνιστῶν.
Ὅπως εἶναι ὅμως φυσικὸ, δὲν
πρέπει νὰ κλάψετε στὸν κινηματο-
γράφο, ὅπως θὰ κλαίατε στὴν κρεῖττα-
τοκάμαρη ἢ στὴν κουζίνα σας, ἢ τέ-
λος στὸν περίπατο, μπροστὰ στὸν
ἀγαπημένο σας.

Γι' αὐτὸ τὸν λόγο, τὸ παρισινὸ πε-
ριοδικὸ «Ποῦρ Βοῦ» σᾶς δίνει μερι-
κὲς χρήσιμες οδηγίες.

Πρῶτα-πρῶτα, τὸ κλάψιμο πρέπει
νὰναι διακριτικόν. Ὁ θόρυβος θεω-
ρεῖται πολὺ κακοῦ γούστου.

Ἐπειτα, μὴ φυσᾶτε τὴ μύτη σας
κάθε δύο λεπτά. Οἱ πλαινὸί σας ἤρ-
θαν ν' ἀκούσουν τὸ κλάμμα τῆς Ἰ-
ρέν Ντάνν, καὶ ὄχι τὸ δικό σας. Κι'
ἂν τοὺς ἐνοχλήτε, αἰσθάνονται ἀκα-
ταγώνιστη ἐπιθυμία νὰ δώσουν μιὰ
κλωτσιὰ (σὲ σᾶς, αὐτὴ τὴ φορά, κι'
ὄχι στὴν Ἰρέν Ντάνν).

Μὴ διστάζετε ὅμως νὰ σκουπίζετε
τὰ δάκρυά σας μὲ τὸ μαντήλι σας,
μὲ τὴν πρόθεση νὰ δείξετε ὅτι δὲν
συγκινεῖσθε εὐκόλως. Ὅταν ἀνάψῃ
τὸ φῶς, θὰ προδοθῆτε. Καὶ τότε, ἀ-
ποφύγετε νὰ πῆτε, γιὰ νὰ δικαιολο-
γηθῆτε: «Πόνεσαν τὰ μάτια μου».
Κανείς δὲν θὰ σᾶς πιστέψῃ.

Τέλος, πρὶν πᾶτε στὸν κινηματο-
γράφο, πρὲπει νὰ γοησιμοποιήτε ἓνα
διακριτικὸ μακιγιάζ, μὲ εἰδικὲς
σταθερὲς μπογιές. Ἀλλοῶς, ὑπάρ-
χει κίνδυνος νὰ λυώσουν οἱ μπογιές
μὲ τὰ δάκρυα, καὶ νὰ γίνετε σάν κα-
ραγκιόζης. Ὅποτε, σεῖς μὲν θὰ κλαί-
τε μὲ τὴν Ἰρέν Ντάνν, οἱ πλαινὸί
σας ὅμως θὰ γελοῦν μὲ... σᾶς!

ΕΝΑ ΜΟΝΑΧΙΚΟ ΔΕΙΠΝΟ

Ὁ κ. Τζέσσε, Ἀμερικανὸς ἐπιχει-
ρηματίας τῆς Ν. Ὑόρκης, ἐπιθυμοῦ-
σε νὰ ἐορτάσῃ μ' ἓνα πολυτελές τα-
το δεῖπνο τὰ γενέθλια τῆς μοναχο-
κόρης του. Δυστυχῶς ὅμως, ἀναγκά-
σθηκε νὰ ἀναχωρήσῃ στὸ Λονδίνο
γιὰ πολὺ ἐπείγουσες ὑποθέσεις του,
καὶ δὲν κατῴρθωσε νὰ ἐπιστρέψῃ
ἐγκαίρως στὴν Ν. Ὑόρκη.

Ὡστόσο, ἐπέμεινε στὴν ιδέα του.
Ἐκράτησε στὸ ξενοδοχεῖο του στὸ
Λονδίνο μιὰ ἰδιαίτερη αἰθουσα, τὴν
συνέδεσε δι' ἀσύρματου τηλεφώνου
καὶ τηλεοράσεως μὲ τὸ μέγαρό
του τῆς Ν. Ὑόρκης, παράγγειλε τὸ
ἴδιο μενού πού θὰ ἔτρωγε καὶ ἡ
κόρη του, καὶ ἐκάθησε στὸ τραπέζι
τὴν ἴδια ὥρα πού ἐδειπνοῦσε ἐκείνη.
Χάρis στὸν ἀσύρματο, μπόρεσε νὰ
τὴν δῇ καὶ νὰ συνομιλήσῃ μαζί της,
στὸ τέλος δὲ ἔβγαλε κι' ἓ-
να μικρὸ λονίδριο.

Ὅλα αὐτά, σάν νὰ ἔτρωγαν μα-
ζί. Κι' ὅμως, τοὺς ἐχώριζε ὁ Ἀτλαν-
τικὸς Ὠκεανός!

Περὶ τὸν νὰ προστεθῇ ὅτι ὁ κ.
Τζέσσε εἶναι πολυεκατομμυριούχος.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 17684
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.82
ΑΠΟ 30922

ΕΥΘΥΜΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Λευτρες

-Σ ΚΕΠΑΣΕ το γάλα σου, Τοτό μου... Κλείσε και τη ζαχαριέρα, αγόρι μου... κλείσε την την έρμη, που να με πάρη ο διάβολος κι έμένα και τις μυίγες...

«Δεν σ' ένοχλούν οι μυίγες, βρέ Τοτό, δέ σε πειράζουν βρέ! Μπά που να σε πάρη και να σε σηκώση!»

Τί κακό είναι αυτό; Θα τρελαθώ

Βρέ αδερφέ, γιατί τις έφτιαξε τις μυίγες ο καλός, ο πανάγαθος Θεός;

Για να μάς ταλαιπωρήση; Για να μάς νευριάση και να μάς κάνη να βγούμε από τα ρούχα μας, που λέει ο λόγος και ν' αρχίσουμε να ψάλλουμε στα καλά καθούμενα τον αναβαλλόμενο και να χτυπιόμαστε απ' το κακό μας;

— — —

Δεν είναι από τα δεινά που τέλος πάντων κάπως τα καταφέρνεις να τ' αποφύγης και να ήσυχάζης.

Δεν μοιάζουν να πούμε με την μαμάκα της γυναίκας μας που όταν μάς παραφορτώθη, μπορούμε στο κάτω της γραφής να της δώσουμε να ένοήση με περιφράσεις κατά το μάλλον ή ήττον εύγενικές, ότι πρέπει να πάη... στον αγύριστον!

Δεν είναι ούτε σαν τον δανειστή μας και τον ράφτη μας που επί τέλους τούς ξεγελάμε! Τί να της κάνης όμως της μυίγας; Να την βρίσης; Να φωνάξης απ' το κακό σου, τρίζοντας τα δόντια; Να της πετάξης καρέκλα; Να την πυροβολήσης ή να τραπής εις άτακτον φυγήν; Μπά! Μάταιος κόπος!

— — —

Οι μυίγες, αδελφοί μου, είναι μεγάλο κακό. Έχουν το διάβολο μέσα τους!

Για φανταστήτε ξεη ευκίνητα μαλλιαρά ποδαράκια, φτερά για να πετάνε και κάπου... τριακόσια — όπως λένε — μικροσκοπικά μάτια, που βλέπουν προς όλας τας διευθύνσεις, σε ένα όν γεμάτο από αναιδεια, θρασυτητα, έπιμονή και λαιμαργία...

Ξυπνάει από τις πέντε το πρωί, μόλις ο ήλιος απλώση τις ρομφαίες του εκεί ψηλά στον Ύμητό...

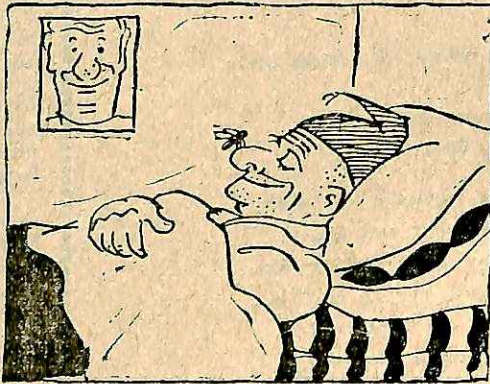
Στριφογυρνάει βουίζοντας σαν άπαισία βομβαρδιστικά και κατοπτεύουν το θύμα τους. Έσείς κοιμάστε βέβαια!

ΒΞΙΙ λοιπόν μια ένωμοτία, από άπαισίας αντίπροσώπους του γένους των μυιγών, εξαποστέλλεται για να σας ξυπνήση.

Μια από τις πιο αναιδείς έκτελει ένα ωραιότατο βόλ-πλανέ και προσγειούται πάνω στη μύτη σας. Τα μαλλιαρά ποδαράκια και η μουσουδίτσα της τίθενται εις ενέργειαν και αρχίζει η ενόχλησις: Θα πάρη βόλτα τη μύτη σας, θα σηκωθή, θα ξανακαθήση και στο τέλος θα σας μπη στο... ρουθούνι. (Κυριολεξία αυτό, αγαπητοί μου!!)

Ναι, που να με πάρη ο διάβολος!

Αντε να κοιμηθήτε λοιπόν με μια μυίγα στο ρουθούνι που κουνιέται σαν... νευρικός... Ξυπνάτε λοιπόν και τη διώχνετε.

...Κόβει στη μέση το όνειρο του παπού!

Αυτή έπιμένει, Μ' ένα άλμα είναι στο μάτι σας, μ' ένα πέταγμα στ' αυτιά σας... προχωρεί στα χείλη σας, γλύφει, ξεροκαταπίνει, γαργαλά...

Κι' εν τώ μεταξύ όλη η ένωμοτία των μυιγών έχει πέσει επάνω σας. Ή ενόχλησις καταντά μαρτύριο

Αγριεύετε, λοιπόν, κοπανάτε την χερούκλα σας πάνω στον έχθρο που συνεχώς ξεφεύγει για να πάη δέκα πόντους πιο εκεί, να σας κυττάξη ειρωνικώς και να διασκεδάση... με τα νεύρα σας!

Βλαστημάτε τότε, γιατί διώχνοντας την μυίγα, ξεγδάρτε στο έπιπλο το χέρι σας και στο τέλος σηκώνεστε έξω φρενών με κλειστά τα δόντια για να μην εκστομίσете πρωί-πρωί την κουσέντα που σας έρχεται στα χείλη.

Και να ξυπνάγε η μυίγα μόνον έσας! Μπά! Θα ξυπνήση και τα παιδιά... Θα ξυπνήση και τον γέρω παππού που του γαργαλά τη μύτη και του κόβει στη μέση το έν όνειρω έρωτικόν τέτ-α-τέτ με την στρουμπουλή και αιματώδη ύπηρεσιάν του άντικρυνού σπιτιού που όταν την βλέπει την ήμέ-

ρα, άφράτη και κουνιστή, κορδώνεται και μουρμουρίζει: «Έ, ρε χρυσή νεότης, νειάτα έρμα...» Θα ξυπνήση λοιπόν και τα παιδιά, θα πέση στο γάλα σας, θα φτύση στη μπρίζολα σας...

Και τότε θα μεταβληθήτε εις τρελλόν και θα τρέχετε με μια πετσέτα στο χέρι ιδρωκοπούντες και λαχανιάζοντας για να διώξετε τις μυίγες.

—Γύρε βρέ την πόρτα να σκοτεινιάση! Γύρε την βρέε! Θα ξαναμπούν οι μυίγες, παιδάκι μου!

— — —

Και δεν σέβονται τίποτε οι άναθεματισμένες! Ούτε τις στιγμές που θέλετε να εισθε σοδαρός. Πώς να διατηρήσετε σοβαρότητα, όταν μια μυίγα σουλατσάρει στο πρόσωπό σας και σας αναγκάζει κάθε πέντε δευτερόλεπτα να σηκώνετε το χέρι σας και να την διώχνετε πότε απ' το μάτι σας, πότε απ' το αυτί σας και πότε απ' τα χείλη σας;

Πώς μπορείς, άνθρωπέ μου, να μιλήσης με γλύκα, περιπαθή και μελιστάλακτα λόγια στο κορίτσι σου, όταν σ' ένοχλούν δέκα μυίγες και σε κάνουν να σκέπτεσαι σοδαρώς ότι θα ήσουν εύτυχής, αν είχες μια ούρα φουντωτή σαν του γαϊδάρου για να τις διώχνης; Φτου που να πάρη ο διάβολος!

Δώστε μου βρέ αδερφέ το φλίτ. Δώστε μου να τρομπάρω το θάνατο στον Ιπτάμενο έχθρο μου! Δώστε μου μια πετσέτα, μια σκούπα, ένα διάολο τέλος πάντων για να τις διώξω!...

Βρέ αδερφέ, για κύτταξε που θα γίνω νευρικός. Βρέ παιδί μου που θα με πάνε στο τμήμα που βρίζω έτσι στα καλά καθούμενα!

Μά είναι να μην βρίξης μ' αυτούς τους διαδόλους που σ' ένοχλούν; Τί τις ήθελε ο πανάγαθος τις μυίγες;

— — —

Και καθώς νευριάζεις, τινάζοντας δεξιά κι' αριστερά, πάνω και κάτω τα χέρια σου για την... αντιμυιγική σου άμυνα, σκέπτεσαι τρίζοντας από φούρκα τα δόντια ότι ή πρέπει να κάνης ύπομονή ή να διαπράξης... φόνο.

I. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Το σάτισμο μιας καρδιάς

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ κ. ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗ

Π ΟΙΟΣ τάχατες να πέθανε!

Έσκέφθηκε με κάποιο άλλοκοτο φόβο ο Τριαντάφυλλος, ακούοντας από την κάμαρή του πότε τη μικρή και πότε τη μεγάλη καμπάνα της εκκλησιάς να χτυπά άργα-άργα και θλιμμένα. Και ρίχνοντας στους ώμους του ένα μακρύ παληόρρουχο, άνοιξε το μικρό γωνιακό παράθυρο το φορτωμένο με γλάστρες μαρμαρένου βασιλικού και άρμπαρόρριζας, για να ρωτήση κανένα γείτονα μή κι' ήξερε ποιος είχε πεθάνει. Μια λυπητερή παραπονιάρικη φωνή έπνιξε την έρώτησι του Τριαντάφυλλου. Κάτω απ' τα παράθυρά του σταμάτησε ο Φώτης ο Κοκκινομάλλης, ο διαλαλητής και άκουμπώντας ολόκληρο το βαρύ κορμί του επάνω στο χοντροκαμμένο ραβδί του, άρχινισε να διαλαλή:

—Αδελφοί μου, του πατέρα Άργυρίου του πνευματικού ή θυγατέρα ή Βασιλική προς Κύριον άπεεεεδήμωσαν! Ή ώρα τρεις θα γίνη ή κηδεία της και όρίσετεεεεε.

Κι' έσυρε περισσότερο τη φωνή του, και χαμήλωσε περισσότερο το παραπονιάρικό του τρέμολο, για να συγκινήση κατάβαθα, ο διαλαλητής και ν' αποδείξη τάχα στη γειτονιά εκείνη πως θλιβότανε κι' αυτός για το θάνατο της πρωτοθυγατέρας του «πατέρα» Άργυρίου του πνευματικού.

—Μωρέ μιλά καλά, άκούσθηκε ή φωνή του κύρ Μανώλη του προύχοντα. Πέθαν' ή Βασιλική! Μπάς κι' είσαι μεθυσμένος!

Ο Κοκκινομάλλης κίνησε θλιβερά το κεφάλι του και σέρνοντας το βήμα και το ραβδί του, επανέλαβε σε τραγικό τόνο με κλεισμένα τα μάτια σαν σε όνειρο:

—Ή Βασιλική, ή κόρη του πατέρα Άργυρίου του πνευματικού, άδελφοί μου!

—Το καυμένο το κορίτσι! άποκρίθηκε μια γέριχη φωνή.

Ο Τριαντάφυλλος κατέβασε παρυσθός το γωνιακό παράθυρο, άναποδονιζοντας μια γλάστρα, κι' ένα λυγμικό κλάμμα ξεχείλησε από το λάρυγγά του που έκαιε, έκαιε.

—Ή Βασιλική! Πέθανε ή Βασιλική! παραμιλούσε άσυναίσθητα σαν τρομαγμένος και σαν άπελπισμένος, μη θέλοντας να πιστέψη σ' ένα τέτοιο σκληρό θάνατο. Είχε κοπεί λές ή φωνή του σε μια στιγμή και κατόπι, σπριζώντας το άχτένιστο άκόμη κεφάλι του πάνω στα δύο του χέρια, παραδόθηκε σ' ένα βαρύ λήθαργιο και σ' ένα πνιγμένο άναφυλλήτο.

Και μέσα στην κάμαρη άνηχουσε κάθε τόσο το θρηνητικό του παράπονο:

—Ή Βασιλική! πέ..θαν... ή Βασιλική!

— — —

Ήταν λοιπόν τόσο άρρωστη ή πανώρια θυγατέρα του παπα Άργύρη του πνευματικού, ή Βασιλική με τα

μεγάλα μαλλιά που χύνονταν πλούσια ίσαμε τα πόδια της και τα πλουμιστά ματάκια που σαν να μιλούσαν πάντα για ένα πόνο ψυχικό, για μια βουδή άνέκφραστη άπελπισία! Ήταν λοιπόν τόσο βαρεία άρρωστη ή Βασιλική για να σέυς μονομιάς ή ζηλεμένη εκείνη όμορφή του κρινένιου προσώπου με τη σκοτεινή έκφραση και το παρθενικό χαμόγελο των χειλιών της, κι' ή λάμψη των μακρυών της μαλλιών που δεμένα σε πλεξίδες με δύο γαλάζιες κορδέλλες, πλαισιώναν ένα προσωπάκι που φεγγαρόλαγε από καλωσύνη και άγνότητα!

Σαν να μην μπορούσε να το πιστέψη άκόμη ο Τριαντάφυλλος. Και άφινε τη σκέψη του να πλανηθή στην όμορφή της Βασιλικής και στα θέλητρά της και στο γλυκύτατο της τραγούδι, που σιγοτραγουδούσε συχνά όταν έπλεκε τις ξανθειές πλεξιδίτσες της Μορφούλας, της μικρότερής της άδελφής, ή όταν μοναχή στή μέσα στο σπίτι τους έστρωνε το τραπέζι κι' άπλωνε στην αύλη τα μεγάλα χρωματισμένα μαντήλια του πατέρα της και τις τραχηλιές του, και τα πλεγμένα κοντά καλτσάκια της Μορφούλας.

Είχε πρωτογνωρίσθ ή με τον παπ' Άργύρη άνήμερα της πρωτογονιάς. Ήταν «λειτουργός» εκείνος στην Παναγία τη Γλυκοφιλούσα, κι' είχε ψάλλει ο Τριαντάφυλλος έρασιτεχνικά το «τόν θρόνον έποίησας». Και στην άπολυσι της λειτουργίας, τον προσκάλεσε ο πνευματικός στο σπίτι του:

—Θά μάς κάμετε μεγάλη τιμή, κύρ Τριαντάφυλλε. Έλάτε στο σπίτι μου να χαιρετήσετε τη πρωτοθυγατέρα μου που γιορτάζει...

Σαν να μην ήθελε ο Τριαντάφυλλος, σαν να θέλε με κάποια πρόφαση ν' αποφύγη την έπίσκεψη αυτή. Άδύνατο! Κι' άκούθηκε τον παπ' Άργύρη.

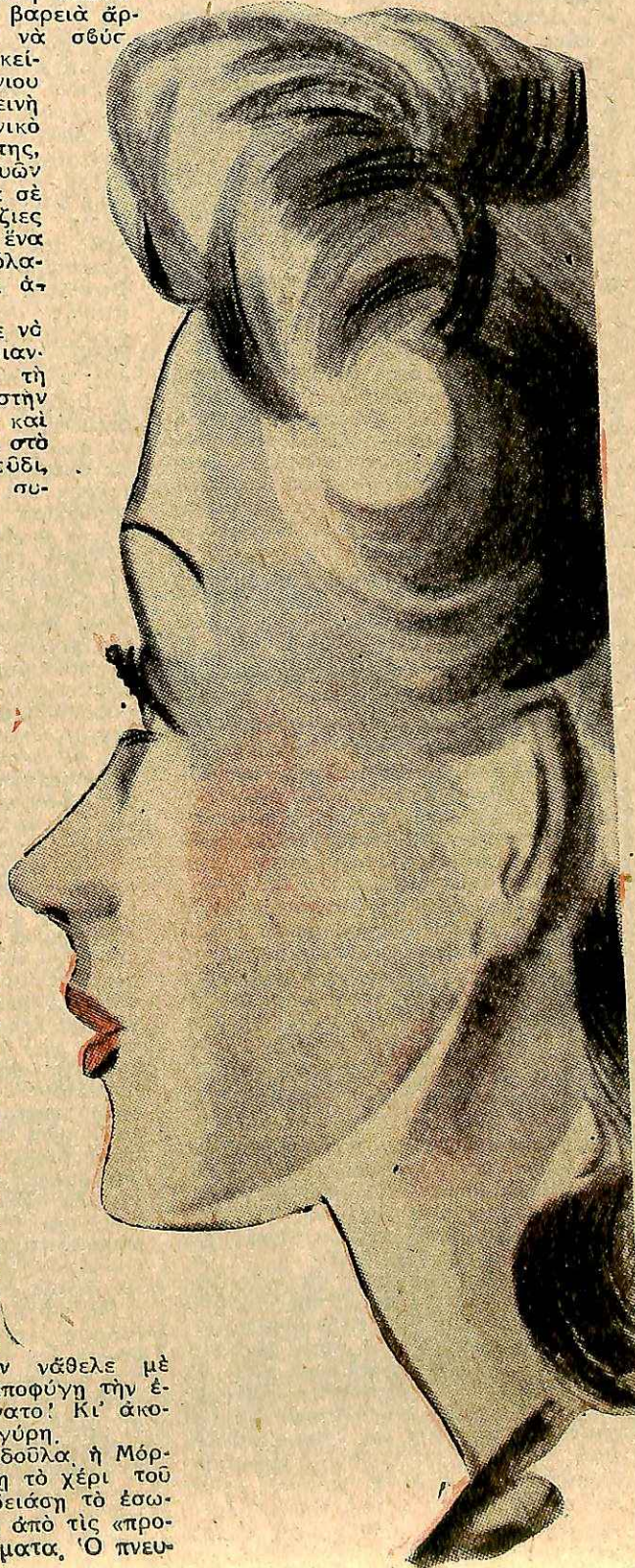
Μια χαριτωμένη παιδούλα, ή Μόρφω, έτρεξε να φιλήση το χέρι του πατέρα της, και ν' άδειάση το έσωτερικό των ράσων του από τις «προσφορές» και τα θυμιάματα. Ο πνευ-

ματικός την σήκωσε στην άγκαλιά.

—Αυτή είναι ή μικρότερή μου. Έ.

χω και μια πιο μεγάλη.

—Όταν άνέβηκαν επάνω, ο γέρον-

τας έβγαλε τὸ καλυμμαῶχι του καὶ ἀφοῦ ἔσπασε κατὰ γῆς ἕνα μεγάλο ρόδι γιὰ τὸ καλὸ τῆς καινούργιας χρονιάς, ἔφώναξε σὲ ἦχο πλαγιο τρίτο:

—Βασιλική! Βασιλική!
—Ὅριστε! ἀκούσθηκε μιὰ σβυσμένη ἀσθενική φωνή.

—Ψῆσε μας κανένα καφέ κόρη μου, κι' ἀνέβα πάνω, ἀποκρίθηκε ὁ γέροντας.

Κι' ἐπρόβαλε σὲ λίγο ἡ Βασιλικὴ μὲ τὸ «γλυκό», ντροπαλὴ μὲ τις δύο μακρυές της πλεξίδες δεμένες μὲ γαλάζιες κορδέλλες, μὲ μιὰ κεντημένη κοκκινωπὴ μπροστέλλα καὶ μ' ἕνα φιδάτο πράσινο βραχιόλι στὸ ἀβρόλευο χέρι της.

—Ἀπ' ἐδῶ εἶν' ἡ μεγαλύτερή μου κόρη! εἶπε ὁ πνευματικός. Καὶ πρόσθεσε:

—Εἶναι ἡ νοικοκυρὰ τοῦ σπιτιοῦ! Ἡ Βασιλικὴ χαμήλωσε τὰ μάτια της κι' ἀπ' τὰ καταπόρφυρα μάγουλά της σὰν νὰ εἶχε διαβῇ ἡ πνοὴ τοῦ θανάτου. Τὰ χεῖλιά της ἐνώθηκαν σ' ἕνα πνιγμένο «μὲ τις, ὕψιες σας», καὶ τὰ χέρια της μόλις καὶ κατάρθωναν νὰ κρατήσουν τὸ δίσκο μὲ τὰ γλυκά. Τρικλίζοντας, βῆκε ἔξω ἀπ' τὴν κάμαρη, κι' ἔτρεξε νὰ βρῇ τὸ πρόσωπό της πού ἔκαίε καὶ τὰ μηνίγγια της πού χτυποῦσαν δυνατώτερα ὁλοένα.

—Ἐνα κομμάτι μάλαμα ἡ κόρη μου, κύρ Τριαντάφυλλε, εἶπε ὁ παπ' Ἀργύρης, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ἡ Βασιλικὴ. Ντροπαλὴ λίγο! Μὰ τί νὰ σὰς πῶ: «Ἐοὶ πρέπει νάσαι ἕνα παπαδοκόριτσο. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῇτε τί καλὴ πού ἦταν ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα της, ἡ παπαδιά.

Καὶ στὴν ἀνάμνηση τῆς παπαδιάς ποῦχε χρόνια τώρα πεθάνει, ἀνέθηκε ἕνα δάκρυ στὰ μάτια του. Ἐσηκώθηκε μονομιάς κι' ἀνάβοντας ἕνα κερί μπροστὰ στὸ εἰκονοστάσι, ἄρχισε νὰ μασσά μὲσα στὰ χεῖλιά του καὶ τὰ ἀραιοφτυρωμένα του γένεια μιὰ εὐχὴ «συγχαρητική».

Δυὸ ἔβδομάδες κατόπι ἀπὸ τὴν πρώτη ἐπίσκεψη, στὴν ἀπόλυσι τοῦ ἑσπερινοῦ, ὁ παπ' Ἀργύρης, συναντώντας τὸν Τριαντάφυλλο στὸν αὐλόγυρο τῆς ἐκκλησίας, τοῦ εἶπε:

—Ἐοὶ λοιπόν, κύριε Τριαντάφυλλε! Γιὰ μιὰ φορὰ ἦταν μονάχα νάρθηκες στὸ σπῆτι μας;

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Τριαντάφυλλος ἐπῆγαινε στὸ σπῆτι τοῦ παπ' Ἀργύρη. Ὁ πνευματικὸς βρισκότανε σὲ μιὰ βᾶπτιση Ἡ Βασιλικὴ δῖπλωνε τὰ κατὰλευκα μοσχοπλυμένα σεντόνια, καὶ στὰ πόδια της ἡ Μορφούλα δῖπλωνε κι' αὐτὴ κάτι μικρὰ κουρελάκια κουκλίστικα, τραγουδώντας ἕνα παιδιάστικο τραγουδάκι. Ὁ Τριαντάφυλλος δὲν ἤθελε ν' ἀνεβῇ.

—Ὅριστε! Ὅριστε ἐπάνω! εἶπε μὲ σβυσμένη φωνὴ ἡ Βασιλικὴ, ἀφίνοντας τὸ δῖπλωμα καὶ προβάλλοντας ἀπ' τὰ κάγκελλα τῆς σοφίτας. Τώρα ὁποῦναι θάρρη κι' ὁ πατέρας. Θὰ λυπηθῇ ἂν φύγετε... θά...

Δὲν εἶχε τὴ δύναμη νὰ τελειώσῃ τὴ φράση της. Ἡ φωνὴ της, τὰ χεῖλιά της, τὸ κορμί της, ὅλα τρέμανε. Καὶ στὴν πόσκληση αὐτῆς τῆς Βασιλικῆς, ὁ Τριαντάφυλλος σὰν νὰ μὴν εὐρίσκε ἀπάντηση. Ἀνέθηκε στὴν καμαροῦλα τῆς Βασιλικῆς καὶ χαιοσετώντας τὴν μὲ κάποιο σεβασμιό, ἐκάθισε κοντὰ στὸ κοκκινοβόλι νάσαι πῆκε Ἡ Μορφούλα νύμῃτα νύμῃτα. ἔτρεξε κοντὰ του κι' ἐκεῖνος ἀρχίτισε νὰ χαϊδεύῃ τὰ ξανθὰ

Τὸ σπάσιμο μιᾶς κούκλας

σγουρά της μαλλιά καὶ νὰ τὴ ρωτᾷ χίλια μικροπράγματα γιὰ τὰ παιχνίδια της καὶ τὰ ποιήματά της.

Ἐξω ἄρχισε νὰ πέφτῃ ἕνα ἑλαφρὸ χιόνι. Βουὴ ἡ Βασιλικὴ, μὲ μάτια ἀμνησμένα. Ἐγερνε τὸ κορμί της, ἀνασηκώνονταν στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν της γιὰ νὰ πιάσῃ τις ἄκρες τῶν σεντονιῶν, καὶ κάποτε ἐκύτταζε μὲ ἀγωνία ἀπὸ τὸ παράθυρο, μὴ καὶ φαινόντανε νάρθη ὁ πατέρας της. Μέσα στὴν ψυχὴ της αἰσθανότανε κάποιο σπαραγμό. Ἐνας ἰδρωτὰς σὺγκρως περιέλουσε τὸ ἀμόλυτο παρθενικὸ της κορμί, κι' ἐπάνω στὸ δῖπλωμα τῶν σεντονιῶν, ὅλο καὶ ἐρριχνε κρυφὲς ματιές στὴ Μορφούλα πού γελούσε χαϊδεύοντας τὰ κοντυλένια δάχτυλα τοῦ Τριαντάφυλλου καὶ τοῦ ἔλεγε τὸ ποιηματάκι τῆς πρωτοχρονιάς. Ἄ! πόσο θάθελε ἡ Βασιλικὴ νάτανε αὐτὴ στὴ θέσι τῆς μικρῆς ἀδελφῆς της! Κι' ἡ σκέψις αὐτὴ ἐφοῦσκανε τὰ στήθεα της καὶ ἔθαψε μὲ τριαντάφυλλα τὰ μάγουλά της. Μὰ πόσο ἀργοῦσε νάρθη ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ πατέρας! Καὶ στενοχωρημένος ὁ Τριαντάφυλλος, ἀρχίτισε νὰ βλέπῃ τὸ ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου τὰ ὁμορφοδουλεμένα κεντήματα τῶν τοίχων καὶ τις φωτογραφίες καὶ τὰ ἐργόχειρα πού ἦταν κρεμασμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ὅταν ἔφυγε, ἦταν νύχτα σχεδόν. Ἡ Βασιλικὴ αἰσθάνθηκε μιὰν ἀνακούφιση μὲ μιὰ μεγάλῃ ὁδύνῃ μαζί! Ἐνα ἀκατανόητο κράμα ἀνέθηκε στὰ χεῖλιά της, κι' ἀπ' τὰ σβυσμένα της πλουμιστὰ μάτια πού μιλούσαν πάντοτε γιὰ ἕναν πόνο ψυχικὸ καὶ σφυροκύλησαν δυὸ δάκρυα. Γιὰ μιὰ στιγμή ἐκύτταξε ἀγρία τὴ Μορφούλα, κι' αἰσθάνθηκε ἕνα ἀλλόκοτο ἄγριο αἰσθημα νὰ γεμίξῃ τὴ ψυχὴ της. Σὰν νὰ συνήλθε ὅμως κατόπι, καὶ ἀγκαλιάζοντας τὴ Μορφούλα ἄρχισε νὰ τὴν φιλεῖ, νὰ τὴν φιλεῖ...

Ἀπὸ τότες ὁ Τριαντάφυλλος ἐπῆγαινε συχνότερα στὸ σπῆτι τοῦ πνευματικοῦ, βρισκοντας μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ μιλά μὲ τὸν παπ' Ἀργύρη «περὶ πολιτικῆς», νὰ παίξῃ σὰν παιδάκι μὲ τὴ Μορφούλα, νὰ χαϊδεύῃ τὰ βελουδένια της μαλλιά, νὰ τῆς λῆγῃ πῶς εἶναι «ἀσχημοκόριτσο» καὶ νὰ τὴν φιλεῖ, πέρνοντάς τὴν στὴν ἀγκαλιά του. Κάποτες τῆς διηγότανε κάτι παραμυθάκια, τὴν «Κοκκινισκουφίτσα», τὴν «Πεντάμορφη», κι' ἡ Μορφούλα ἀνοίγε τὰ ὁλοστρόνυλα παιδικὰ της μάτια καὶ τὸν ἔβλεπε περιέργω καὶ μὲ λαχτάρα. Κι' ὅταν τελείωνε τὸ παραμῦθι τὸν σφικταγγαλιάζε καὶ τοῦλεγε παρακλητικά:

—Ἀκόμῃ ἕνα παραμυθάκι! πέτε μὲ ἀκόμῃ ἕνα παραμυθάκι.

Μὲ τὴ Βασιλικὴ δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ πολὺ, σὰν νὰ σεβότανε τὴ σιωπὴ καὶ τὴ σοφρότητά της. Ὅταν ὁ πατέρας της ἐπάνω στὴ συνομιλία τῆς ἔλεγε κάποτες νὰ πῇ κάτι κι' αὐτὴ, ἐκεῖνη ἀπαντοῦσε δειλά:

—Τί νὰ πῶ, πατέρα μου, τί ξέρω ἐγὼ ἀπὸ πολιτικά;

—Ντροπαλὸ κορίτσι ἡ κομμένη ἡ Βασιλικὴ, συλλογιζότανε ὁ Τριαντάφυλλος κι' αἰσθανότανε γι' αὐτὴν,

ἂν καὶ μικρότερή του, ἕναν ἀτέλειωτο σεβασμό.

Ἐνα βράδυ ὁ παπ' Ἀργύρης σὰν νάτανε στὸ κέρι λιγάκι. Μπροστὰ στὸ οὐζὸ καὶ τις τσακιτσὲς ἐλίτσες—δῶρα πνευματικοῦ τοῦ τέκνου—ὁ ἄγιος πνευματικὸς θυμήθηκε τὴν παλιὰ του ζωὴ. Δὲν ἦταν αὐτὸς γεννημένος γιὰ παπὰς. Κάθε ἄλλο! Τί νὰ γίνῃ ὡς τόσο ἀφοῦ ἔτσι τῶφere ἡ κατάρρα καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς κοκόνας παποδίας τῆς Ἀργύραινας—Θεὸς συγχωρεσθῇ! Ὁ παπ' Ἀργύρης—καὶ ποῖος δὲν τῶφere τάχα!—πρὶν παντρεθῇ τὴ μακαρίτισσα, ἦταν τὸ ἀγαπημένο παιδί κάθε «χουδαρντάδικης» παρέας. Ἄ! μωρε τῶλες ἡ ψυχὴ του καὶ τὸ λαρόγυιό του, τραβούσε κατακυλιστὰ καὶ «μονορροῦφι» τὰ ποτηράκια καὶ τραγουδάγε τὰ πῶ τρυφερά τραγουδάκια κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ κύρ Στάθη τοῦ πεθεροῦ του. Τέτοια τραγουδάκια πού ἔπερναν δάκρυα ὅλα τὰ γειτονοκόριτσα κι' ἡ μακαρίτισσα θέλησε νὰ σκοτωθῇ κάποια φορὰ ἀπ' τὸ παράθυρο γιὰ τὸ τραγουδί του. Ἀκόμῃ καὶ τώρα πού ἔπερνε νὰ γερνᾷ, ὁ παπ' Ἀργύρης στὴν ἐκκλησίᾳ ὅταν ἔψελνε τὸ χερουεϊκὸ τῆς καθημερινῆς, σφαλνοῦσε τὸ βιβλίο μὲ τοὺς βυζαντινοὺς στίχους καὶ ἔπερνε τὸ τροπάριο σὰν τρυφεροῦσε κάθε βράδυ τὰ μεσάνυχτα σκνίπα στὸ ἐρωτικὸ μεθύσι καὶ τὸ μεθύσι τοῦ κρασιοῦ καὶ τοῦ ρακιοῦ. Κι' ὅταν στὸ ζεμολόγημα τοῦ ἔλεγε κανεῖς ὅτι μεθὰ συχνά, ἐκεῖνος βαρυσσένταζε καὶ κινώντας τὰ κεφάλι του καὶ τὸ πετραχίλι του, ἔλεγε:

—Τί νὰ γίνῃ τέκνον μου; Κακὸν πράγμα τὸ μεθύσι, ἀλλὰ καί... ἀνθρώπων. Μὴ καὶ δὲν εἴμεθα ὅλοι ἁμαρτωλοί; Συγνώμενη ἄς εἶναι ἡ ἁμαρτία σου αὐτὴ! Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ βράδυ, φέρνοντάς τοῦ τοῦ τὴν παλιὰ του ζωὴ, ἐπέταξε τὸ ράσο του καὶ κατεβάζοντας κάμποσα ποτηράκια, ἀρχίτισε νὰ διηγεῖται στὸν Τριαντάφυλλο τὴ γυναικία του. Κι' εἶχε πᾶρη μὴν τὸσο τουφεκοῦ ἔκφρασι στὴ διήγησί του, σὰν νὰ διαβάζε τις ἐπιτάφιας εὐνέας. Κι' ὅταν τελείωσε, ἐνέμισε μὲ τὸ πιὸτὸ στὸ χέρι «ὄψω» τὸ δόθιος τακόκινα ὅπ' τὸ μεθύσι μάτια του ποδὸς τὴν εὐνοῖα τοῦ στοιφυγοῦντο, σε ὁλοένα καὶ μὲ τσαντικὴ φωνὴ βραχνή καὶ τρεμουλιασμένη, ψιθύρισε:

«...Ὅτι σὺ ἡ Ζοὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τῆς δούλης τοῦ Θεοῦ Ἀργύρουσις προεσθιτέρεας... εἰς αἰῶνα τῶν αἰώνων, ἀμήν!»

Ἡ Βασιλικὴ ἔβλεπε μὲ σπαοκνυδὸν ὅλη αὐτὴν τὴν σκηνὴ καὶ ματώνονταν ἡ ψυχὴ της.

—Καλὰ... καλὰ, πατέρα, φθάνει... υἱοθύρισε πασακκλητικά.

Κι' ὁ παπ' Ἀργύρης θυμωμένος: —Σκασιὸς ἐσὺ! Πῶς! Ὁρμήνεις στὴν πτέρω σου. Παληοκόριτσο!

Κι' ἄρχισε νὰ τραγουδῇ ἕναν ἀμάνε:

Τὸ ἄχ αὐτὸ, ψυχούλα μου κι' αὐτὸ (τὸ τόσο ντέοτι στὸ μνημα θὰ μὲ στεῖλουνε θὰ λυ... (ὡσουν τὸ κορμί μου)...

—Τὸ νεοῦ... ψέλνει ὁ πάπας Ἀσγύρης, εἶπε ἡ διπλανὴ γειτόνισσα, ἡ

κυρὰ Χρυσή, βγαίνοντας στὸν ἡλιακο ν' ἀπλώσῃ τὰ ρούχα της.

Κι' ἡ Βασιλικὴ στὴν ἄλλη κάμαρη ἔσπασε σ' ἕνα κλάμα γιὰ τὰ φερουματα τοῦ πατέρα της καὶ τὸν ἐξουτελισμὸ της. Πῶς θὰ ξανάβλεπε τὸν Τριαντάφυλλο;

— — —

Εἶχαν περάσει μῆνες ἀπὸ τότες. Ὁ Τριαντάφυλλος ἦταν ἀνάγκη νὰ φύγῃ γιὰ κάμποσο καιρὸ. Ὁ πόλεμος! Ἀπὸ τὸ πρῶτ' τῆς παραμονῆς τοῦ μισμοῦ τοῦ ἀποχωρήθηκε ὅλους τοὺς γνωρίμους καὶ τοὺς φίλους του, κι' ἔσυρε κατὰ τὸ δέλι καὶ στοῦ παπ' Ἀργύρη τοῦ πνευματικοῦ. Ὁ γέροντας ἔλεπε καὶ πάλι. Εἶχε προσκληθῇ γιὰ νὰ διαβάσῃ τὴν εὐχὴ τῆς Παναγίας σὲ μιὰ ἐτοιμόγεννη. Ἡ Μορφούλα τὸν ἔσυρε μὲ βία ἐπάνω. Ἡ Βασιλικὴ σκυμμένη κεντοῦσε μιὰ καινούργια ζώνη τοῦ πατέρα της. Ἀνασηκώθηκε στὸ ἔμπα τοῦ Τριαντάφυλλου κι' ἐκείνος, ἀφοῦ τῆς εἶπε διό-τρία λόγια, ἐκάθισε σ' ἕνα μιντερι ἐκεῖ στὸ βάθος τῆς κάμαρης.

Ἀπ' τὰ ἀνοιγμένα παραθύρια, ὠρμούσε ἕνα ἀνάλαφρο ἀγέρακι πού ἔφερνε πάνω στὰ μελουδῆνια φτερά του τις πνοὲς κάποιας λιποθυμιμένης οὔρας καὶ τις μυρωδιές «ποικιαν γιανσεμιῶν» πού μεθοῦσαν. Ἀκόμῃ ἀπ' τὰ παράθυρα τὰ ἀνεγμένα μαζι μὲ τις ἀτελείωτες μεθυστικὲς μυρωδιές, ἐρχότανε σὰν δυνεῖρ καὶ τὰ τραγουδία τῶν θεριστάδων πού τραγουδοῦσαν τὰ φρουτοδέντρα καὶ θέρριζαν τοὺς μακρινοὺς κάμπους. Ἡ Μορφούλα ὠρμωσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Τριαντάφυλλου κι' ἀπλώνοντας τὰ χεράκια της τὸν ἀγκαλιάσε σφιχτά. Ἐκεῖνος ἐχάιδεψε χαμογελώντας τὰ μαλλιάκα της καὶ τὰ βελουδένια μάγουλά της καὶ σκύβοντας τῆς ἔλεγε κρυφούτσικα μέσα στ' αὐτί: «Μ' ἀγαπᾷς, Μορφούλα μου, μ' ἀγαπᾷς;»

Σὰν νὰ φοβότανε, ἡ Μορφούλα δὲν ἀπαντοῦσε παρὰ ξεσποῦσε σ' ἕ-

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΦΥΛΛΟ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΓΙΟΣ

Κάθε σύστασις γιὰ τὸ καινούργιο ἀστυνομικὸ μυθιστορημὰ μας περριτεῖται. Ἀρκεῖ νὰ σὰς ποῦμε ὅτι συγγραφεὺς του εἶναι ὁ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ καὶ ἡρωὸς ὁ ἀναπημένος, ὁ συνταρακτικὸς, ὁ ἀκαταγώνιστος ΛΟΠΟΥΤΗΣ — ΦΑΝΤΑΣΜΑ!

Τὸ νέο αὐτὸ ἔργο τοῦ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ ἐκυκλοφόρησε μόλις πρὸ μὲν ὅς στὸ Λονδίνο.

του τῆς Βασιλικῆς. Δὲν εἶχε μάθει πῶς ἦταν ἄρρωστη. Ὁ πόλεμος!

— — —

Ὁρως ὁλόκληρες μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο ἀνάμεσα στὰ δυὸ του χέρια, θρηνοῦσε βουβὰ ὁ Τριαντάφυλλος τὸ θάνατο τῆς Βασιλικῆς, ψιθυρίζοντας νευρικὰ μέσα στὸν βουβὸ θρήνο του:

—Ἡ Βασιλικὴ, πέθανε ἡ Βασιλική!

Κάτι συγκλόνισε τὴν ψυχὴ καὶ τὴν ὑπαρξί του ὁλόκληρη. Δὲν εἶχε τὴ δύναμη ν' ἀντικρύσῃ τὸ θάνατο χυμένο πάνω στὸ ροδαλὸ πρόσωπό τῆς κόρης. Σὰν νὰ μὴν ἤθελε νὰ πιστέψῃ στὸν θάνατο αὐτόν. Ἐκλείσε τις κορτινὲς τῶν παραθωριῶν καὶ παραδόθηκε τώρα σ' ἕναν κτηνώδη ὕπνο. Μὰ μέσα στὸν ὕπνο τοῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμιλῇ μὲ τὸνομα τῆς Βασιλικῆς. Ἐξάφνα, κάποια στιγμή τινάχθηκε σὰν ν' ἀκούσε τὸν ἦχο μιᾶς πένθιμης ψαλμωδίας. Ἐσήκωσε λίγο τὴν κουρτίνα. Ἦταν ἡ κηδεῖα τῆς Βασιλικῆς. Κι' εἶχε περᾶσῃ πιά...

Τὸ βράδυ θλιμμένος ἐπῆγε στοῦ παπ' Ἀργύρη τοῦ πνευματικοῦ. Ἀπὸ τὰ στήθεα τοῦ πατέρα ξεχειλίσσε μιὰ πονετική κραυγὴ:

—Πάει ἡ Βασιλικὴ μου, κύριε Τριαντάφυλλε. Πάει τὸ κορίτσι μου!

Κι' ἡ Μορφούλα μὲ μιὰ κατὰμαυρη μακρυὰ μπροστέλλα, βλέποντας τὸν Τριαντάφυλλο σὰν νάθελε νὰ βάλῃ πάλι τὰ κλάματα.

Δὲν ὠρμωσε στὴν ἀγκαλιά του... θυμότανε τὰ μαλώματα τῆς ἀδελφῆς της: «Παληοπαῖδο. Δὲν κάνουν ἔτσι», καὶ σωριάσθηκε σὲ μιὰ γωνίτσα.

Ὅτε ὅμως καὶ ὁ Τριαντάφυλλος ἐπιθυμοῦσε πιά νὰ φιλήσῃ τὸ θλιμμένο ἐκεῖνο προσωπάκι τῆς Μορφούλας. Στ' αὐτιά του ἀντηχοῦσε ἡ γοερὴ ἐκεῖνη κραυγὴ τῆς Βασιλικῆς: —Ἐσεῖς δὲν ξέρετε...

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

“ΧΑΪΔΕΨΕ ΜΟΥ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ”

Εἶναι ὁ τίτλος τοῦ καινούργιου μας ἑλληνικοῦ μυθιστορήματος, γραμμένου εἰδικῶς γιὰ τὴν «Ἐβδομάδα» ἀπὸ τὸν γοητευτικώτατο, τὸν λυρικότατο ἑλληνα συγγραφέα κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟ.

Καὶ γι' αὐτὸ κάθε σύστασις περριτεῖται, πέραν τοῦ ὀνόματος τοῦ συγγραφέως.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ

ΣΗΜΕΡΑ

ΤΟ 2ον ΜΕΡΟΣ

τοῦ συγκινητικοῦ μυθιστορήματος τοῦ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

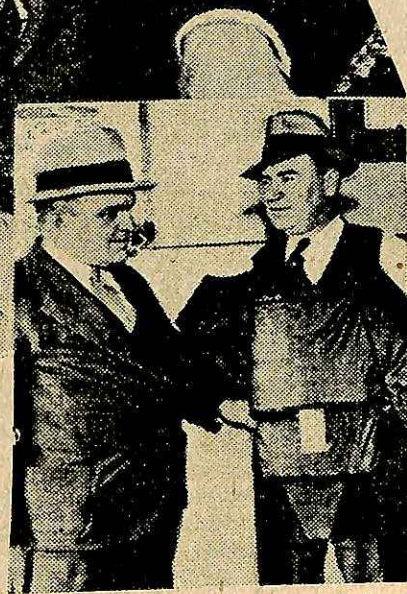
Ο ΘΡΗΝΟΣ ΜΙΑΨΙΧΗΣ

Ο Λέον Τούρρον.

Ο πρώτος χωροφύλαξ της 'Αμερικής

Ο μόνος που έχει δικαίωμα έρευνας
στον Λευκό Οίκο. — Μεταμφιέζεται
σάν κλόουν — Είναι... έγγαστρίμυ-
θος!

Οι μεταμφιέσεις δεν αποκλεί-
ουν τα προληπτικά μέτρα: Ένα
παρόμοιο χαλύβδινο θώρακα
φορεί πάντα ο Τούρρον.

ΜΙΑ από τις σπουδαιότερες πλευρές του αγώνος μεταξύ των Κρατών, είναι κι' η μάχη που δίνουν εν καιρώ πολέμου, μα και εν καιρώ ειρήνης οι διάφορες υπηρεσίες κατασκοπείας κι' αντικατασκοπείας. Τώρα μάλιστα με την εξωφρενική υπερένταση των εξοπλισμών, των οχυρώσεων, των πολεμικών έφευρέσεων, οι κατασκοποί έχουν παρά πολλή δουλειά. Πρέπει αντί πάσης θυσίας να μάθουν πόσους στρατιώτες έχει επιστρατεύσει το κάθε Κράτος, πόσα αεροπλάνα έχει έτοιμα, τι νέα σχέδια πολεμικών όπλων έχουν ανακαλύψει οι σοφοί του, τι νέους συνδυασμούς φονικών αερίων έχουν επιτύχει οι χημικοί του. Από την άλλη μεριά, το ενδιαφερόμενο Κράτος έχει συμφέρον ζωής και θανάτου να κρατήσει μυστικές όλες αυτές τις πληροφορίες. Αυτή είναι η δουλειά των υπηρεσιών αντικατασκοπείας.

Και ό άνδρων των κατασκοπών και αντικατασκοπών εξακολουθεί κρατερός. Από όλες τις γωνίες της Ευρώπης και της 'Αμερικής φθάνουν κάθε μέρα ειδήσεις αυστηροτάτων καταδικών των συλλαμβανόμενων κατασκοπών. Στην Γερμανία ή ποι-νή είναι μία: 'Αποκεφαλισμός! Στην Γαλλία, πρὸ διμήνου, ο σημα-σφόρος 'Ουμπέρ έτουφεκίσθηκε. Στην 'Αμερική έκαμε κρότο ή δίκη της

μικροῦ Λίντμπεργκ. Αυτός απέκλυ-με και την Γιοχάννα Χόφμαν. Δεν είναι ούτε αθλητής, όπως όλοι σχε-δόν οι 'Αμερικανοί αστυνομικοί, ου-τε πρώην πυγμάχος, όπως οι περισ-σότεροι συνάδελφοί του. Έχει το πιο κοινό παρουσιαστικό.

Γιός ενός φτωχοῦ καπνοδοχοκα-θαριστή που μετανάστευσε από τη Γαλλία, έκαμε πρώτα τον μουτσο. Μπήκε έπειτα ως υπάλληλος σε μία φιλανθρωπική οργάνωση. Έκει ηδύ-ρε την ευκαιρία να μάθι τέσσερις ξένες γλώσσες, τις όποιες μιλεί ά-πρόσκοπα.

Όταν έδημιουργήθηκε το πρώτο ειδικό σώμα για την καταδίωξη των γκάγκστερ, ο Τούρρον υπέβαλε την υποψηφιότητά του. Κι' εγένετο δεκτός, ακριβώς γιατί είχε κοινή εμφάνιση και δεν έμοιαζε για ά-στυνομικός. Φαινόταν ένας κοινός ά-νδρας, άνθρωπος «σάν όλους».

Στην πραγματικότητα όμως δεν ή-ταν «σάν όλους». Και γρήγορα ανε-γνωρίσθη ως το πρώτο λαγωνικό της 'Αμερικής. Διαρκώς βρισκόταν εν κινήσει, ταξιδεύοντας μέρα και νύχτα, με μοναδικό σύντροφο ένα βαλιτσάκι που δεν το άποχωρίζοταν ποτέ. Κάποτε άπενολύθηκε το μυστη-ριο αυτής της βαλίτσας: περιείχε διάφορα αντικείμενα μεταμφιέσεων, γιατί ο Τούρρον έχει μία καταπλη-κτική ικανότητα να μεταμφιέζεται σάν τον Κλόουν Φρένκελ μέσα σε δύο λεπτά, και να γίνεται έτσι σε γνώριστος. Η δεξιότητά του αυτή του επέτρεψε να κυκλοφορή παντού, χωρίς να γίνεται αντιληπτός.

Ο Τούρρον έχει κι' ένα άλλο ιδι-αίτερο χαρακτηριστικό: Είναι... έν-γαστρίμυθος! Και ή ιδιότητά του ου-τή του έχρησίμευσε αρκετές φορές για να κταταβεί τους αντιπάλους του, και έπωφελούμενος της ταρ-χής των, να τους εξουδετερώσει.

Στο ένεργητικό του έχει άπειρες επιτυχίες. Τώρα δέ που διορίστηκε άρχηγος της άμερικανικής υπηρεσί-ας αντικατασκοπείας, απέκτησε δι-καιώματα κυριολεκτικῶς δικτατορι-κά. Είναι ο μόνος άνθρωπος, με-τὰ τον άρχηγό τῶν άστυνομίας, τον πασσωπικό του φίλο 'Εντγκαρ Χού-βερ, που δικαιούται, εν θελήσει, να νάμει έρευνα και σ' αυτό τον Λευκό Οίκο, και στα Ιδιώτερα δώματα του Προέδρου Ρούζβελτ. Έχει συγ-χρόνως το δικαίωμα να κυκλοφορή έλευθέρως πάνω σ' όλα τα πλοία του πολεμικού στόλου, και να εισέρ-χεται σ' όλες τις πολεμικές βάσεις. Τέλος, δικαιούται, μόνος αυτός, να ντύνεται σάν γυναίκα, και να κυκλο-φορή χωρίς οποιοδήποτε πιστοποιη-τικό ταυτότητας!

Μια έδωκε ύσουλία

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΕΚΕΙΝΟ το άπόγευμα το πέρα-σα στο σπίτι του φίλου μου του Ντιντή. Δηλαδή δεν ήταν ά-κριβώς σπίτι με την έννοια που μπορεί να του δώσει ένας καθώς πρέπει οικογενειάρχης. Για να είμαι ακριβής, ήταν ένα από τα μικρά και κομψά έκείνα διαμερίσματα, που έχουν έντελώς ιδιαίτερη είσοδο, ώστε να τηρηται αυστηρά το ινκό-γνιτο των εισερχομένων και έξερχο-μένων. Και από την άποψη αυτή, το διαμερισμάκι του φίλου μου του Ντιντή ήταν με πολύ γούστο έπιπλω-μένο.

Ο φίλος μου ο Ντιντής είχε κάθε δικαίωμα να κρατά ένα τέτοιο μι-κρό άπαρτμάν: Νέος, συμπαθητι-κός, ευκατάστατος και άνυπαν-τρος... Και να σάς πω την αλήθεια, το φίλο μου το Ντιντή τον έζηλευα για τις αίσθηματικές του επιτυχίες. Είχε πολλές το τυχερό αυτό παιδί κι' αυτός ακριβώς ήταν ο λόγος που αρκετές φορές που χτυπούσα το κουδούνι του σπιτιού του δεν έβλεπα την πόρτα ν' ανοίγει...

Λοιπόν, έκεινο το άπόγευμα, όπως είπα, το πέρασα εκεί... Ο φίλος μου ο Ντιντής ζυριζότανε κι' έγω τον περιμένα στο σαλονάκι του να τελει-ώση. Εύτυχώς είχε μια έφημερίδα άπάνω στο τραπέζακι. Άλλά δυ-στυχώς την είχε διαβάσει, γιατί ή-ταν ακριβώς ή έφημερίδα που έ-παιρνα κι' έγω. Μη έχοντας τίποτ' άλλο να κάνω, έβγαλα το στυλό μου κι' έβάλθηκα να φτιάνω την υπο-γραφή μου στο περιθώριο της έφη-μερίδας. (Σας παρακαλώ να προσέ-ξετε αυτή τη σπουδαία λεπτομέρεια, γιατί παίζει μεγάλο ρόλο στην ιστο-ρία). Έκτος από την υπογραφή, ζω-γράφισα και μερικά ανθρώπακια στα όποια είχα έξαιρετική ειδικό-τητα.

Έπὶ τέλους ο φίλος μου ο Ντιντής ευρίστηκε και μου παρουσιάστηκε φρέσκος-φρέσκος και παρφουμαρι-σμένος. Είπαμε μερικά πραγματά-κια, χωρίς ιδιαίτερον ένδιαφέρον και, κατά τις πέντε, μου είπε:

—Πετράκη, τώρα είναι ώρα να φύ-γης.

—Μά δεν έχω καμιά δουλειά, του είπα.

—Ναί, αλλά έχω εγώ, επέμεινε, συνοδεύοντας αυτή τη φράση μ' ένα χαμόγελο γεμάτο σημασία.

—Κατεργαράκο! είπα. Καταλα-βαίνω!... Σε συγχαίρω, λοιπόν, και σε χαίρετώ!

—Ωρεβουάρ, Πετράκη...
—Ωρεβουάρ!...

—Ούφ!... Έκανε εκείνη κουρασμέ-νη. Όλο το άπόγευμα έγύριζα στα μαγαζιά! Κατόπιν έπήγα στο κομ-ματήριο να φτιάξω τα μαλλιά μου και δεν κατάλαβα κι' έγω για πότε πέρασε ή ώρα...

Και άμέσως επρόσθεσε:

—Αλήθεια, να σου δείξω το ύφα-σμα που έφώνισα για το καλοκαιρι-νό μου φόρεμα. Θέλω να μου πής αν σ' άρέσει!

Ξετυλίγει, λοιπόν, ή Λιλή μου το το δέμα και τί αντίλαμβάνομαι; Ό-τι το ύφασμα ήταν τυλιγμένο σε μια έφημερίδα που μου φάνηκε πολ-λύ γνώριμη: Στο περιθώριο ήταν οι υπογραφές μου και τα ζωγραφισμέ-να ανθρώπακια... Τί έσήμαινε τάχα αυτό; Η γυναίκα μου, λοιπόν, είχε πάει στο σπίτι — άς το πούμε σπίτι

—Αλήθεια, να σου δείξω το ύφα-σμα που έφώνισα για το καλοκαιρι-νό μου φόρεμα. Θέλω να μου πής αν σ' άρέσει!

Ξετυλίγει, λοιπόν, ή Λιλή μου το το δέμα και τί αντίλαμβάνομαι; Ό-τι το ύφασμα ήταν τυλιγμένο σε μια έφημερίδα που μου φάνηκε πολ-λύ γνώριμη: Στο περιθώριο ήταν οι υπογραφές μου και τα ζωγραφισμέ-να ανθρώπακια... Τί έσήμαινε τάχα αυτό; Η γυναίκα μου, λοιπόν, είχε πάει στο σπίτι — άς το πούμε σπίτι

Και με τρόπο το ξεδίπλωσα, έπη-ρα την έφημερίδα και την εκρυφα στην τσέπη μου.

—Εεε—

Πρωί-πρωί την άλλη μέρα έπήγα να βρώ το φίλο μου το Γιαγόκο. Πο-λύ καλός άνθρωπος ο φίλος μου ο Γιαγόκος και μου φάνηκε πολύ χρή-σιμος σε αρκετές δύσκολες στιγμές της ζωής μου. Άφου, λοιπόν, του είχα έμπιστοσύνη, αποφάσισα να του έκθέσω την υπόθεσί της έφημερίδας και να του ζητήσω τη γνώμη του. Ξεδίπλωσα το ένοχο φύλλο μπροστά του και του είπα:

—Γιαγόκο μου, αυτό κι' αυτό μου συμβαίνει... Υποπτεύομαι ότι ή Λιλή και ο Ντιντής... Η μάλλον ο Ντιν-τής και ή Λιλή...

—Την άγαπάς πολύ την Λιλή; με-ρώτησε ο καλός μου φίλος ο Γιαγ-κος.

—Τρελλά, Γιαγόκο μου... Άν τη χσώ, μου φαίνεται πως θα τρελλα-θώ...

—Ο Γιαγόκος χαμονέλασε ήρεμα.

—Ήσυχασε, μου είπε...

—Δηλαδή, λές να μη συμβαίη αυ-τό που υποπτεύομαι;

—Άγαπητέ μου Πετοάκη, πολλέ-φορες πέφτουμε θύματα πλάνης. Η ζωή μας παίζει άσχημα παιχνίδια και μάς στήνει έξυπνες παγίδες... Την άγαπάς πολύ τη Λιλή, δεν είν' έτσι;

—Άφου σου λέω πως θα τρελλα-θώ αν την χάσω!

—Λοιπόν, κατά τη δική μου αντί-ληψη, ή Λιλή είναι άθώα!

—Και τότε, πως δικαιολογείται το γεγονός ότι βρήθηκε αυτή ή έφημε-ρίδα στα χέρια της;

—Άκουσε μια υπόθεσι. Ο Ντιντής άνοίγει το παράθυρό του για να πά-ρη άέρα. Ξαφνικά ένας δυνατός ά-νεμος φυσά, αρπάζει την έφημερίδα και την πετάει στο δρόμο... Από το δρόμο εκείνη τη στιγμή περνάει κά-ποιος που... βλέπει την έφημερίδα. Την παίρνει. Κυττάζει την ήμερομη-νία. Είναι σημερινή. Τη βάζει στην τσέπη του και πάει κατά σύμπτωσιν στο ίδιο κομμωτήριο όπου και ή γυ-ναίκα σου φτιάχνει τα μαλλιά της. Περιμένοντας ως που νάρθη ή σειρά του να ευρισθί, διαβάσει την έφημε-ρίδα που βρήκε και κατόπιν την ά-φηνει στο τραπέζι. Με παρακολου-θείς;

—Ναί...

—Η γυναίκα σου, κατά σύμπτω-σιν βρίσκεται την ίδια ώρα στο τμήμα κυριών του κομμωτηρίου. Το ύφασμα που έχει αγοράσει από το έμπορικό, είναι τυλιγμένο σε πολύ φιλό χαρτί. Αυτό το χαρτί όμως έ-χει σχιστεί. Τότε ή γυναίκα σου, την ώρα που θέλει να πάρη το δέμα της να φύγη, αντίλαμβάνεται ότι το τι-γαρόχαρτο είναι σχισμένο και ζη-τάει μια έφημερίδα για να τυλιξη το ύφασμα. Ο μικρός του κομμωτη-ρίου βρίσκει κατά τύχη την έφημερί-

νων ρούχων. Συνέρχεται με μιάς ἀναθυμιάς ὅτι εἶχε γίνει. Ζητάει ν' ἀνασηκωθῇ καὶ νὰ φύγῃ. Ἀφήστε με... (Ὁ νέος τὴν ἐμποδίζει, τὴν κρατᾷ με τὴ βία ἐξαπλωμένη).

Ο ΝΕΟΣ: "Ήσυχα, ἡσυχα... Μὴν κάνετε τρέλλες..."

Η ΝΕΑ: "Αφήστε με σὰς λέω... Θέλω νὰ φύγω... Μὴ με κρατᾷτε... (Τοῦ σπρώχνει τὰ χέρια πού τὴν ἐμποδίζουν)."

Ο ΝΕΟΣ (προσπαθεῖ νὰ τὴν ἡσυχάσῃ): "Ἐλάτε, ἐλάτε, μὴν κάνετε ἔτσι..."

Η ΝΕΑ (κάπως ἄγρια): "Αφήστε με, σὰς παρακαλῶ, θὰ φωνάξω..."

Ο ΝΕΟΣ: "Ὡραίος τρόπος κι' αὐτός ὁ δικός σας... Εἶναι, νὰ ποῦμε, τὸ εὐχαριστῶ πὺς σὰς ἔσωσα..."

Η ΝΕΑ: "Ποῦ με σώσατε; "Α, ναί... Εἰσαίτε σεις πὺς πέσατε ξοπίσω μου στὸ νερό. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάνετε αὐτό, δὲν ἔπρεπε..."

Ο ΝΕΟΣ: "Καλὸ κι' αὐτό... Θέλετε νὰ πῆτε πὺς δὲν ἔπρεπε νὰ σὰς σώσω..."

Η ΝΕΑ: "Καὶ βέβαια δὲν ἔπρεπε..."

Ο ΝΕΟΣ: "Μὲ συγχωρεῖτε, ἦταν κάτι τὸ δόλτελα ἀσυνειδητό αὐτό πὺς ἔκανα... Καὶ σεις ἂν βρισκόσαστε στὴ θέση μου, τὸ ἴδιο θὰ κάνατε..."

Η ΝΕΑ: "Μὰ ὅχι, δὲν κάνατε καλά... Δὲν ξέρετε τί μοῦ συμβαίνει ἐμένα... Δὲν ἔπρεπε νὰ ζητήσετε νὰ με σώσετε..."

Επρεπε νὰ μ' ἀφίσετε νὰ πνιγῶ... "Ἦθελα νὰ πεθάνω — μ' ἀκούτε; — ἤθελα νὰ πεθάνω... (κλαίει)."

Ο ΝΕΟΣ: "Κλαίτε; "Ἐλάτε, ἡσυχάστε λιγάκι... (Τὴ βοηθεῖ μόνος του ν' ἀνασηκωθῇ καὶ νὰ κάτῃ ἐπάνω στὴν ἀμμουδιά). Εἰσαίτε δόλκληρη μουσκεμένη ἀπὸ τὸ νερό. Μόνο τὰ μάτια σας ἦσαν στεγνά, μὴ θέλετε νὰ τὰ... μουσκέψετε κι' αὐτά..."

Η ΝΕΑ: "Δὲν ξέρετε... δὲ μπορεῖτε νὰ ξέρετε σεις τί μοῦ συμβαίνει..."

Ο ΝΕΟΣ: "Πὺς δὲν ξέρω;... "Ἦρθατε ἐδῶ γιὰ νὰ σκοτωθῆτε."

Η ΝΕΑ (νεύει ναί με μιά κίνηση τοῦ κεφαλιοῦ της):

Ο ΝΕΟΣ: "Βλέπετε πὺς τὸ ξέρω; "Αγαποῦσατε κάποιον..."

Η ΝΕΑ: "Εἶναι ἡ ἀλήθεια... Κάποιον ἀγαποῦσα..."

Ο ΝΕΟΣ: "Τοῦ δοθήκατε ὁλόκληρη. Τὸν ἀγαπήσατε, τὸν λατρέψατε..."

Η ΝΕΑ: "Ναί... Κι' ὕστερα μιά μέρα... (ἀπότομα). Μὰ γιατί τὸ λέω τώρα σὲ σὰς ὅλα αὐτά; Ποιὸς εἶστε;"

Ο ΝΕΟΣ: "Εἶναι ὁ νέος πὺς βρέθηκε κοντὰ σας σὲ μιά δύσκολη στιγμή τῆς ζωῆς σας..."

Η ΝΕΑ: "Καλύτερα νὰ μὴ βρισκόσαστε. Τώρα, θὰ εἶχανε τελειώσει πιά ὅλα..."

Ο ΝΕΟΣ: "Δὲ θὰ ζούσατε, δὲ θὰ βλέπατε, δὲ θὰ μιλούσατε..."

Η ΝΕΑ: "Τέτοια ζωὴ, σὰν τὴ δικιά μου..."

Ο ΝΕΟΣ: "Σὰς παράτησε ὁ ἄνθρωπος πὺς ἀγαποῦσατε. Καὶ σεις πὺς εἶχατε στηρίξει πάνω σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὸ ὄνειρό σας, τὰ εἶδατε ἀξάφνα, σὲ μιά στιγμή, νὰ σωριάζωνται μπρὸς στὰ πόδια σας ἐρείπια..."

Η ΝΕΑ: "Τὸν ἀγαποῦσα..."

Ο ΝΕΟΣ: "Τὸ πιστεύω..."

Η ΝΕΑ: "Ἦταν γιὰ μένα τὸ πᾶν..."

Ο ΝΕΟΣ: "Τὸ ξέρω. Ἀφοῦ ζητήσατε στὸ τέλος νὰ δώσετε γιὰ χάρη τοῦ καὶ τὴν ἴδια σας τὴ ζωὴ..."

Η ΝΕΑ: "Τὸν ἀγαποῦσα..."

Ο ΝΕΟΣ: "Τὸ πιστεύω..."

Η ΝΕΑ: "Ἦταν γιὰ μένα τὸ πᾶν..."

Ο ΝΕΟΣ: "Τὸ ξέρω. Ἀφοῦ ζητήσατε στὸ τέλος νὰ δώσετε γιὰ χάρη τοῦ καὶ τὴν ἴδια σας τὴ ζωὴ..."

Η ΝΕΑ: "Τὸν ἀγαποῦσα..."

Ο ΝΕΟΣ: "Τὸ πιστεύω..."

Η ΝΕΑ: "Ἦταν γιὰ μένα τὸ πᾶν..."

Ο ΝΕΟΣ: "Τὸ ξέρω. Ἀφοῦ ζητήσατε στὸ τέλος νὰ δώσετε γιὰ χάρη τοῦ καὶ τὴν ἴδια σας τὴ ζωὴ..."

Η ΝΕΑ: "Τὸν ἀγαποῦσα..."

Ο ΝΕΟΣ: "Τὸ πιστεύω..."

Η ΝΕΑ: "Ἦταν γιὰ μένα τὸ πᾶν..."

Η ΝΕΑ: "Δὲν ξέρετε τί ρόλο ἔπαιξε στὴ ζωὴ μου αὐτὴ ἡ ἀγάπη..."

Ο ΝΕΟΣ: "Ὅλα μπορῶ νὰ τὰ φαντασθῶ, πιστέψτε με..."

Η ΝΕΑ: "Τὸν πρῶτο καιρὸ πὺς γνωριστήκαμε... (ἀπότομα). Μὰ, τί τρελλάθηκα καὶ μιλῶ μαζί σας; Ποιὸς εἶστε;... Ἀφήστε με νὰ φύγω... (Σηκώνεται)."

Ο ΝΕΟΣ (σηκώνεται κι' αὐτός): "Πάλι χάσατε τὴν ψυχραιμία σας. Μιλήστε ὅχι ὅπως θὰ μιλούσατε σ' ἓναν ξένο, ἀλλὰ ὅπως θὰ μιλούσατε στὸν ἑαυτό σας. Λέγατε ὅτι τὸν πρῶτο καιρὸ πὺς γνωριστήκατε..."

ἐρχόσαστε ἐδῶ, σὲ τούτῃ τὴν ἀκρογιαλιά... Αὐτὸ δὲν θέλατε νὰ πῆτε;"

Η ΝΕΑ (ἐκπληκτικῶς): "Ποῦ τὸ ξέρετε; Μήπως με γνωρίσατε; Μὰς εἶχατε ἰδί μαζί; "Ἐρχόσαστε καὶ σεις ἐδῶ πέρα;..."

Ο ΝΕΟΣ: "Ἐρχόμουν, ἀλλὰ δὲν σὰς θυμάμαι, σὰς βεβαιώνω..."

Η ΝΕΑ: "Τότε;..."

Ο ΝΕΟΣ: "Ξέρω πὺς οἱ ἄνθρωποι πὺς αὐτοκτονοῦν ἀπὸ ἐρωτα, διαλέγουν πολλές φορές νὰ πεθάνουν στὸ ἴδιο μέρος ἀκριβῶς πὺς γεύτηκαν ἄλλοτε τὴν πὺς μεγάλη εὐτυχία..."

(Μικρὴ παύση. Κυττάζουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον δίχως νὰ μιλοῦν. Η ΝΕΑ, δὲν κλαίει πιά.)

Η ΝΕΑ: "Μιλάτε μ' ἓνα τρόπο, σὰ νὰ..."

Ο ΝΕΟΣ: "Σὰ νὰ ξέρω καλά τὴν ψυχολογία τῆς αὐτοκτονίας..."

Η ΝΕΑ: "Τὸ εἶπατε μόνος σας. Σὰ νὰ αὐτοκτονήσατε κάποτε καὶ σεις ἦ..."

Ο ΝΕΟΣ: "Σὰ νὰ σκέφθηκα κάποτε ν' αὐτοκτονήσω..."

Η ΝΕΑ: "Βλέπετε πὺς καταλαβαίνω κι' ἐγὼ τίς σκέψεις σας; (ἀπότομα, σὰ νὰ τῆς πέρασε κάποια σκέψη ἀπὸ τὸ νοῦ, πὺς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν συγκαταστήσῃ) Δὲν μοῦ λέτε; Πὺς βρεθήκατε τέτοιαν ὥρα σεις ἐδῶ πέρα;..."

Ο ΝΕΟΣ: "Ετυχε..."

Η ΝΕΑ: "Ὅχι, ὅχι. Τώρα θυμοῦμαι. Ὅταν ἦρθα, σὰς βρήκα ἐδῶ. Καθώσαστε σ' ἐκεῖνο τὸ τραπεζάκι (δείχνει μὲ τὸ χέρι) καὶ πίνετε ὁλομόναχος. Δὲν με προσέξατε. Πέρασα πλάι σας, ναί, τώρα τὸ θυμοῦμαι, πέρασα πολύ κοντὰ σας καὶ μοῦ φάνηκε τὸ πρόσωπό σας τόσο σκοτεινὸ... Ἀκούτε με... Θέλατε ν' αὐτοκτονήσατε κι' ἐσεῖς... "Ἔτσι δὲν εἶναι; Μιλήστε μου..."

Ο ΝΕΟΣ (χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ στὰ μάτια, μὲ πρόσωπο πὺς γίνεται ἀξάφνα σκοτεινὸ): "Ἀνοήσις..."

Η ΝΕΑ: "Ποιὰ; Αὐτὰ πὺς σὰς λέω;..."

Ο ΝΕΟΣ: "Ὅχι, τὸ νὰ βρῆσκῃ κανεὶς τὴν αὐτοκτονία γιὰ λύση τοῦ ἐρωτικοῦ του προβλήματος..."

Η ΝΕΑ: "Ὡστε, θέλατε ν' αὐτοκτονήσατε καὶ σεις; Τὸ ὁμολογεῖτε;..."

Ο ΝΕΟΣ (σηκώνει τὸ κεφάλι, τὴν κυττάζει κατάματα). Γιατί νὰ τὸ κρύψω; Εἰσαίτε δυὸ ὁμοιοπαθεῖς. Μὲ γέλασαν καὶ μένα ὅπως καὶ σὰς. Εἰσαίτε δυὸ θύματα τοῦ ἐρωτα. Εἰσαίτε, καλύτερα, δυὸ ἀνόητοι..."

Η ΝΕΑ: "Ἀνόητοι;..."

Ο ΝΕΟΣ: "Ναί, ἀνόητοι. Τρελλοί, ἀμύαλα παιδιά. Στερεώνουμε ὄνειρα ἐκεῖ πὺς δὲν πρέπει χιτίζουμε πύργους μ' αὐτά... Κι' ὅταν τὰ βλέπουμε νὰ γκρεμίζονται, βάζουμε ἐνὰ πιστόλι στὴν τσέπη..."

Η ΝΕΑ: "Ἐχετε πιστόλι μαζί σας; θὰ σκοτωνόσαστε μὲ πιστόλι;..."

Ο ΝΕΟΣ (ψάχνει μηχανικὰ στὴν τσέπη του, βγάζει ἓνα πιστόλι. Η ΝΕΑ γυρεύει νὰ τοῦ τὸ πάρῃ). Μὴ φοβώσαστε. Εἶναι πιά τελειῶς ἀκίνητο. "Ἔτσι καθὼς ἔχει βροχεῖ, δὲν παίρνει πιά φωτιὰ..."

Η ΝΕΑ: "Δηλαδή, ἂν ἦταν στεγνὸ θὰ τὸ σκεφτώσαστε ἀκόμα;..."

Ο ΝΕΟΣ: "Ὅχι, αὐτὴ ἡ σκέψις τῆς αὐτοκτονίας πὺς ἦταν τόσο βαθεῖα ριζωμένη μέσα μου, ἐξερριζώθηκε μὲ μιάς ἀπότομα χάρη σὲ σὰς..."

Η ΝΕΑ: "Χάρη σὲ μένα;..."

Ο ΝΕΟΣ: "Ναί, ἡ δικιά σας ἡ ἀπόπειρα, πὺς νὰ σὰς τὸ πᾶν, μὲ συνέφερε. Τὴν ὥρα πὺς σὰς γλύτωνα ἀπὸ τὸ θάνατο, ἐσὰς μιά ἀγνωστή, κίνη τὴν ἴδια στιγμή ἐθέλετε πόσο γλυκεῖα εἶναι ἡ ζωὴ. Πόσο ἐγωιστικὰ τὴ σπαταλοῦμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι. Τὴν πνίγουμε ἡ τὴν γεμίζουμε σφαίρες, ἔτσι ἀσκεφτα κι' ἀνόητα, ἐπειδὴ μὰς γέλασαν δυὸ μάτια μαύρα ἡ μὰς εἶπαν ψέμματα δυὸ χεῖλη κόκκινα... (ἀπότομα). Ἀκούστε με, πᾶμε νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ... Τὸ κάθε τι ἐδῶ πέρα μυρίζει θάνατο. Τὸ κύμα πὺς χτυπᾷ καὶ σθύνει στὴν ἀμμουδιά εἶναι σὰν πεθαμένο. Κι' ἀπόψε, νοιώθω τόσο ἔντονα τὸ συναίσθημα τῆς ζωῆς..."

Η ΝΕΑ: "Ἀπόψε πὺς γυρεύατε νὰ τὴ σταματήσατε αὐτὴ τὴ ζωὴ..."

Ο ΝΕΟΣ: "Μήπως σεις;..."

Η ΝΕΑ: "Ναί, κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. (Μικρὴ παύση. Τοῦ ἀρπάζει ξαφνικὰ τὰ χέρια). Σὰς εὐχαριστῶ..."

Ο ΝΕΟΣ (ἐξαφνισμένος): "Τί;..."

Η ΝΕΑ: "Σὰς εὐχαριστῶ πὺς με σώσατε. Μὲ κρατήσατε στὴ ζωὴ..."

Ο ΝΕΟΣ (μὲ χαμηλὴ φωνή, ἐνῶ τὴν κυττάζει στὰ μάτια): "Ἄν δὲν τὸ κάνα, θὰ μοῦ ζητάγε εὐθύνες αὐτὴ ἡ ζωὴ, ἡ ζωὴ σας, πὺς εἶναι τόσο νέα, τόσο ὁμορφῇ, τόσο γλυκεῖα..."

Ἀκούσε με... Δὲν ρωτᾶ ποῖα εἶσαι. Ποιὸς εἶμαι ἐγὼ; Τί σημασία ἔχει ποιὸς εἶμαι; Εἶμαι ἓνας ξένος, ἓνας ἀγνωστος... Εἶμαι κάποιος πὺς ἔχασε καὶ ἐξανθρίσκει τὴ ζωὴ του μέσα σὲ μιάν ὥρα... (Πετάει τὸ πιστόλι πὺς κρατᾷ στὴ θάλασσα). Τὴν παίρνει ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὴν τραβάει..."

Η ΝΕΑ (χωρὶς νὰ ἀντιστέκεται): "Ποῦ πᾶμε;..."

Ο ΝΕΟΣ: "Δὲν ξέρω... Ὅπου μὰς βγάλει ὁ δρόμος... Πάντως νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ. (Μισὰ σοβαρά, μισὰ γελαστά). Ἄν οἱ ἄνθρωποι διαλέγουν πολλές φορές νὰ πεθάνουν σὸν τόπο πὺς γνώρισαν ἄλλοτε τὴν εὐτυχία, δὲ θὰ διαλέγαν βέβαια, ποτὲ τους γιὰ νὰ ζήσουν τὸ ἴδιο τό... νεκροταφεῖο τους..."

Ἐλα, νὰ βγοῦμε στὸ δρόμο, ν' σταματήσουμε κάνα ταξί. Μὲ τὰ γόδια πὺς ἔχουμε κι' οἱ δύο μας, δὲν κάνουμε, βέβαια, γιὰ λεωφορεῖο..."

Η ΝΕΑ: "Τὸν ἀγαποῦσα..."

Ο ΝΕΟΣ: "Τὸ πιστεύω..."

Η ΝΕΑ: "Ἦταν γιὰ μένα τὸ πᾶν..."

Η ΝΕΑ: "Δὲν ξέρετε τί ρόλο ἔπαιξε στὴ ζωὴ μου αὐτὴ ἡ ἀγάπη..."

Ο ΝΕΟΣ: "Ὅλα μπορῶ νὰ τὰ φαντασθῶ, πιστέψτε με..."

Η ΝΕΑ: "Τὸν πρῶτο καιρὸ πὺς γνωριστήκαμε... (ἀπότομα). Μὰ, τί τρελλάθηκα καὶ μιλῶ μαζί σας; Ποιὸς εἶστε;... Ἀφήστε με νὰ φύγω... (Σηκώνεται)."

Ο ΝΕΟΣ (σηκώνεται κι' αὐτός): "Πάλι χάσατε τὴν ψυχραιμία σας. Μιλήστε ὅχι ὅπως θὰ μιλούσατε σ' ἓναν ξένο, ἀλλὰ ὅπως θὰ μιλούσατε στὸν ἑαυτό σας. Λέγατε ὅτι τὸν πρῶτο καιρὸ πὺς γνωριστήκατε..."

ἐρχόσαστε ἐδῶ, σὲ τούτῃ τὴν ἀκρογιαλιά... Αὐτὸ δὲν θέλατε νὰ πῆτε;"

Η ΝΕΑ (ἐκπληκτικῶς): "Ποῦ τὸ ξέρετε; Μήπως με γνωρίσατε; Μὰς εἶχατε ἰδί μαζί; "Ἐρχόσαστε καὶ σεις ἐδῶ πέρα;..."

Ο ΝΕΟΣ: "Ἐρχόμουν, ἀλλὰ δὲν σὰς θυμάμαι, σὰς βεβαιώνω..."

Η ΝΕΑ: "Τότε;..."

Ο ΝΕΟΣ: "Ξέρω πὺς οἱ ἄνθρωποι πὺς αὐτοκτονοῦν ἀπὸ ἐρωτα, διαλέγουν πολλές φορές νὰ πεθάνουν στὸ ἴδιο μέρος ἀκριβῶς πὺς γεύτηκαν ἄλλοτε τὴν πὺς μεγάλη εὐτυχία..."

(Μικρὴ παύση. Κυττάζουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον δίχως νὰ μιλοῦν. Η ΝΕΑ, δὲν κλαίει πιά.)

Η ΝΕΑ: "Μιλάτε μ' ἓνα τρόπο, σὰ νὰ..."

Ο ΝΕΟΣ: "Σὰ νὰ ξέρω καλά τὴν ψυχολογία τῆς αὐτοκτονίας..."

Η ΝΕΑ: "Τὸ εἶπατε μόνος σας. Σὰ νὰ αὐτοκτονήσατε κάποτε καὶ σεις ἦ..."

Ο ΝΕΟΣ: "Σὰ νὰ σκέφθηκα κάποτε ν' αὐτοκτονήσω..."

Η ΝΕΑ: "Βλέπετε πὺς καταλαβαίνω κι' ἐγὼ τίς σκέψεις σας; (ἀπότομα, σὰ νὰ τῆς πέρασε κάποια σκέψη ἀπὸ τὸ νοῦ, πὺς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν συγκαταστήσῃ) Δὲν μοῦ λέτε; Πὺς βρεθήκατε τέτοιαν ὥρα σεις ἐδῶ πέρα;..."

Ο ΝΕΟΣ: "Ετυχε..."

Η ΝΕΑ: "Ὅχι, ὅχι. Τώρα θυμοῦμαι. Ὅταν ἦρθα, σὰς βρήκα ἐδῶ. Καθώσαστε σ' ἐκεῖνο τὸ τραπεζάκι (δείχνει μὲ τὸ χέρι) καὶ πίνετε ὁλομόναχος. Δὲν με προσέξατε. Πέρασα πλάι σας, ναί, τώρα τὸ θυμοῦμαι, πέρασα πολύ κοντὰ σας καὶ μοῦ φάνηκε τὸ πρόσωπό σας τόσο σκοτεινὸ... Ἀκούτε με... Θέλατε ν' αὐτοκτονήσατε κι' ἐσεῖς... "Ἔτσι δὲν εἶναι; Μιλήστε μου..."

Ο ΝΕΟΣ (χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ στὰ μάτια, μὲ πρόσωπο πὺς γίνεται ἀξάφνα σκοτεινὸ): "Ἀνοήσις..."

Η ΝΕΑ: "Ποιὰ; Αὐτὰ πὺς σὰς λέω;..."

Ο ΝΕΟΣ: "Ὅχι, τὸ νὰ βρῆσκῃ κανεὶς τὴν αὐτοκτονία γιὰ λύση τοῦ ἐρωτικοῦ του προβλήματος..."

Η ΝΕΑ: "Ὡστε, θέλατε ν' αὐτοκτονήσατε καὶ σεις; Τὸ ὁμολογεῖτε;..."

Ο ΝΕΟΣ (σηκώνει τὸ κεφάλι, τὴν κυττάζει κατάματα). Γιατί νὰ τὸ κρύψω; Εἰσαίτε δυὸ ὁμοιοπαθεῖς. Μὲ γέλασαν καὶ μένα ὅπως καὶ σὰς. Εἰσαίτε δυὸ θύματα τοῦ ἐρωτα. Εἰσαίτε, καλύτερα, δυὸ ἀνόητοι..."

Η ΝΕΑ: "Ἀνόητοι;..."

Ο ΝΕΟΣ: "Ναί, ἀνόητοι. Τρελλοί, ἀμύαλα παιδιά. Στερεώνουμε ὄνειρα ἐκεῖ πὺς δὲν πρέπει χιτίζουμε πύργους μ' αὐτά... Κι' ὅταν τὰ βλέπουμε νὰ γκρεμίζονται, βάζουμε ἐνὰ πιστόλι στὴν τσέπη..."

Η ΝΕΑ: "Ἐχετε πιστόλι μαζί σας; θὰ σκοτωνόσαστε μὲ πιστόλι;..."

Ο ΝΕΟΣ (ψάχνει μηχανικὰ στὴν τσέπη του, βγάζει ἓνα πιστόλι. Η ΝΕΑ γυρεύει νὰ τοῦ τὸ πάρῃ). Μὴ φοβώσαστε. Εἶναι πιά τελειῶς ἀκίνητο. "Ἔτσι καθὼς ἔχει βροχεῖ, δὲν παίρνει πιά φωτιὰ..."

Η ΝΕΑ: "Δηλαδή, ἂν ἦταν στεγνὸ θὰ τὸ σκεφτώσαστε ἀκόμα;..."

Ο ΝΕΟΣ: "Ὅχι, αὐτὴ ἡ σκέψις τῆς αὐτοκτονίας πὺς ἦταν τόσο βαθεῖα ριζωμένη μέσα μου, ἐξερριζώθηκε μὲ μιάς ἀπότομα χάρη σὲ σὰς..."

Η ΝΕΑ: "Χάρη σὲ μένα;..."

Ο ΝΕΟΣ: "Ναί, ἡ δικιά σας ἡ ἀπόπειρα, πὺς νὰ σὰς τὸ πᾶν, μὲ συνέφερε. Τὴν ὥρα πὺς σὰς γλύτωνα ἀπὸ τὸ θάνατο, ἐσὰς μιά ἀγνωστή, κίνη τὴν ἴδια στιγμή ἐθέλετε πόσο γλυκεῖα εἶναι ἡ ζωὴ. Πόσο ἐγωιστικὰ τὴ σπαταλοῦμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι. Τὴν πνίγουμε ἡ τὴν γεμίζουμε σφαίρες, ἔτσι ἀσκεφτα κι' ἀνόητα, ἐπειδὴ μὰς γέλασαν δυὸ μάτια μαύρα ἡ μὰς εἶπαν ψέμματα δυὸ χεῖλη κόκκινα... (ἀπότομα). Ἀκούστε με, πᾶμε νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ... Τὸ κάθε τι ἐδῶ πέρα μυρίζει θάνατο. Τὸ κύμα πὺς χτυπᾷ καὶ σθύνει στὴν ἀμμουδιά εἶναι σὰν πεθαμένο. Κι' ἀπόψε, νοιώθω τόσο ἔντονα τὸ συναίσθημα τῆς ζωῆς..."

Η ΝΕΑ: "Ἀπόψε πὺς γυρεύατε νὰ τὴ σταματήσατε αὐτὴ τὴ ζωὴ..."

Ο ΝΕΟΣ: "Μήπως σεις;..."

Η ΝΕΑ: "Ναί, κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. (Μικρὴ παύση. Τοῦ ἀρπάζει ξαφνικὰ τὰ χέρια). Σὰς εὐχαριστῶ..."

Ο ΝΕΟΣ (ἐξαφνισμένος): "Τί;..."

Η ΝΕΑ: "Σὰς εὐχαριστῶ πὺς με σώσατε. Μὲ κρατήσατε στὴ ζωὴ..."

Ο ΝΕΟΣ (μὲ χαμηλὴ φωνή, ἐνῶ τὴν κυττάζει στὰ μάτια): "Ἄν δὲν τὸ κάνα, θὰ μοῦ ζητάγε εὐθύνες αὐτὴ ἡ ζωὴ, ἡ ζωὴ σας, πὺς εἶναι τόσο νέα, τόσο ὁμορφῇ, τόσο γλυκεῖα..."

Ἀκούσε με... Δὲν ρωτᾶ ποῖα εἶσαι. Ποιὸς εἶμαι ἐγὼ; Τί σημασία ἔχει ποιὸς εἶμαι; Εἶμαι ἓνας ξένος, ἓνας ἀγνωστος... Εἶμαι κάποιος πὺς ἔχασε καὶ ἐξανθρίσκει τὴ ζωὴ του μέσα σὲ μιάν ὥρα... (Πετάει τὸ πιστόλι πὺς κρατᾷ στὴ θάλασσα). Τὴν παίρνει ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὴν τραβάει..."

Η ΝΕΑ (χωρὶς νὰ ἀντιστέκεται): "Ποῦ πᾶμε;..."

Ο ΝΕΟΣ: "Δὲν ξέρω... Ὅπου μὰς βγάλει ὁ δρόμος... Πάντως νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ. (Μισὰ σοβαρά, μισὰ γελαστά). Ἄν οἱ ἄνθρωποι διαλέγουν πολλές φορές νὰ πεθάνουν σὸν τόπο πὺς γνώρισαν ἄλλοτε τὴν εὐτυχία, δὲ θὰ διαλέγαν βέβαια, ποτὲ τους γιὰ νὰ ζήσουν τὸ ἴδιο τό... νεκροταφεῖο τους..."

Ἐλα, νὰ βγοῦμε στὸ δρόμο, ν' σταματήσουμε κάνα ταξί. Μὲ τὰ γόδια πὺς ἔχουμε κι' οἱ δύο μας, δὲν κάνουμε, βέβαια, γιὰ λεωφορεῖο..."

Η ΝΕ

βίβρα για το καντήλι και λίγη μαστίχα.
— Δωλαίνονται για τη μαστίχα τούπε.
Πρό πάντων νάχω και κομμάτι κοίτσι·
κρίτσι σαν τήνε μασώ να κάνω τσάκας.
— Θάχης γερά δόντια: είπεν ο πο-
λητής.

— Δόντια; Μπορώ να φάω σίδερα παι-
νήθηκε η Προφύρα. Από μικρή τάχτη-
κα στον "Αη Τρύφωνα να μη φάω ραπά-
νι για τὰ δόντια μου, γι' αυτό δέτα, ρύ-
ζια, ρύζια!

Κι' έδειξε μια σειρά μεγάλα, μεγάλα
σκυλόδοντα, σαν άγριέμενο μπουλντόγκ.

Μασώντας τη μαστίχα, σαν κανήλα,
πήρε πάλι το δρόμο. Έφθασε στην οδό
Σταδίου, κι' έζω από τη Βουλή μπήκε
στο λεωφορείο του Βύρωνος για να πά-
σει σπίτι της. Είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει.
Έφθασε κατά τις οχτώ. Πρίν πάη στην
πόρτα της σκέφθηκε να περάσει από τη
Μαρουδλή να δώσει το στεφάνι για τον
"Αγιο Φανούριο.

— Καλύτερα να μην το δώ η γαμπρός
μου, είπε μέσα της.

Η πόρτα της Μαρουδής ήταν κλειστή·
γυμνή στο προαύλιο κι' απόπιν-
το δωμάτιο. Κανένας. Ένα καντήλι α-
ναμμένο φώτιζε μερικά εικονίσματα.
Πλησίασε, έκανε το σταυρό της κι' έρι-
ψε το μικρό παλιό εικονισμάκι του
"Αγίου Φανουρίου.

— Μέγας είσαι κύριε και θαματούργος!
φιθύρισε.

Η νοικοκυρά δεν φαινότανε.

— Θα πήγε κάπου σκέφτηκε η Προ-
φύρα.

Μια άκατάσχετη όρεξη να πάρη το κό-
νισμα την έπιασε.

— Θεέ μου συχώρεσέ με, είπε.

Και όμως δεν έφτανε. Είδε τσιγγύρω
της έσημια και μισοσκότεινα.

— Το κάνω από εύλαδεια, σκέφθηκε
πάλι.

Και άπλωσε το χέρι ξεκρέμασε την
εικόνα την έβαλε στον κόρφο της και γύ-
ρισε να φύγη στις μύτες των παπουτσιών
της.

Έκείνη τη στιγμή το ξυπνητήρι που
ήταν μέσα στην τζάντα της άρχισε ένα
τρίγχι, τρίγχι δυνατό, παρατεταμένο,
φοβερό. Το εικονίσμα έπεσε από το χέρι
της κι' από την κουζίνα πετάχτηκε η
Μαρουδλή μπροστά της.

— Καλέ τ' είνα; τ' είνα; είπε.

Η Προφύρα όμως δεν τάχασε, μ' έ-
λη την τρομαρά της.

— Αχ! Μαρουδλή μου, είμαι τόσο ώρα
έδω και ξεκρέμασα τον "Αγιο—μεγάλη
χάρη του— για να τουβάλω το ασχημένο
στέφανο που τούφερα και την ώρα που
τονε προσκυνούσε χτύπησε αυτό το ξυ-
πνητήρι που είχα ματζί μου. Αχ! Πώς
τρόμαξα...

Η γρηά Μαρουδλή την κύτταζε με κα-
λωσύνη και άνθρωπα και πήρε το στε-
φάνι και το εικονίσμα.

— Νά σου φέρω νερό, είπε. Βοήθειά
μας ο "Αγιος.

— Όχι, όχι, γιατί άργησα. Βοήθειά
μας νάναι. Τί θαματούργος μάτια μου, ό-
λοζώντανος!!

Κι' έφυγε σαν τη βρεμένη γάτα. Το
ξυπνητήρι έσωσε τον "Αγιο από τη κλε-
ψιά.

ΣΥΛΒΙΟΣ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ
ΤΗΣ ΑΛΙΣ ΡΟΣ

Ε ΔΩ και λίγα χρόνια είχα για γει-
τόνισσα μια γεροντοκόρη που ζού-
σε μόνη της. Ο μόνος της συγ-
γενής ήταν μια ανειψιά της που
έμενε στην έπαρχία, και με την οποία
ή δις Β τὰ είχε προυγκρισμένα.

Μιά παραδουλεύτρα έρχοταν μερικές
ώρες την εβδομάδα για να καθαρίση και
να στυρίση το σπίτι.

Αν και περασμένης πολύ ήλικίας η
γειτόνισσά μου διατηρούσε έν τούτοις ά-
κόμα την κοκκαταρία της. Ντυνόταν
με επιτηδευσή και όσο μπορούσε πιο
ελαφριά. Ήταν άλλοτε πολύ πλουσία,
έπως έλεγε.

Ένα βράδυ ξύπνησα από κάτι χτυπή-
ματα στην πόρτα μου.

Η δις Β. ήταν αδιάθετη και με παρα-
καλούσε να την βοηθήσω λιγάκι.

Ήταν ένα δυνατό κρυολόγημα που με-
τετράπη σε πνευμονική συμφόρηση. Σε
λίγες μέρες η δυστυχισμένη πέθανε.

Τις πρώτες μέρες προτού την πάνε στο
νοσοκομείο, περιποιόμουν εγώ την άρ-
ρωστη. Και είχα κερδίσει τόσο πολύ την
συμπάθειά της, που μου είχε εμπιστευθή
τα κλειδιά του σπιτιού της.

Το γεγονός αυτό έκανε όλους τούς ά-
νθρώπους που σπιτιού ή ύσους είχαν σχέ-
ση με αυτό: μπακάληδες, φουρνάροδες
κλπ. να άπευθύνονται σε μένα, σαν να
ήμουνα αδελφή ή άλλη καμιά συγγενής
της άρρωστης. Έτσι και η πλύστρα, σε
μένα έφερε τα πλυμένα άσπρόρουχα της
άρρωστης. Έγώ τὰ παράλαβα και πήγα
να τακτοποιήσω μέσα στο έρμάρι της.

Έχει μου μπήκε ο πειρασμός.

Σ' ένα ράφι της ντουλάπας της ύπηρ-
γε μια κασσετίνα για κοσμήματα. Κάθε
φορά που άνοιγα τη ντουλάπα το μάτι
μου έπεφτε, θελά μου, στην κασσετίνα
αυτή και παράξενες σκέψεις άρχισαν σι-
γά-σιγά να χορηποδούν μέσα στο μυαλό
μου.

Μια μέρα άγγιξα με το χέρι μου την
κασσετίνα αυτή. Κατόπι περιεργή έπα-
χείρησα να την άνοιξω, δεν το κατώρθω-
σα όμως.

Η κασσετίνα, είχε φαίνεται: κάποιο
μυστικό μηχανισμό. Δεν επέμεινα περι-
σότερο, έπεχείρησε όμως άλλες φορές.

Μια μέρα, βρήκα επί τέλους, στην
τύχη το μυστικό ελατήριο που άνοιγε το
κινώτιο και το άνοιξε. Είδα τότε έ-
πάνω σ' ένα θελουδένιο μαξιλάρι δυο
θαυμάσια διαμάντια, τὰ θαυμασιώτερα
που έχω δει ως τώρα! Έμεινα με το στό-
μα άνοιχτό.

Δεν τολμούσα να τὰ άγγιξω τὰ πολύ-
τιμα αυτά πετρώδια, έσπευσα μονάχα να
ξανακλείσω το κουτί. Έπεφυλασσόμουν
να άποθαρμάσω άλλοτε το περιεχόμενό
του, με όλη μου την άνεση.

Κάθε Πέμπτη και Κυριακή, πήγαινα
στο νοσοκομείο και έβλεπα την γειτόνισ-
σά μου.

Μιά Πέμπτη μου είπαν ότι η δις Β.
είχε πεθάνει και με παρακάλεσαν να εί-
δοποιήσω την οικογένειά της.

Πήρα ένα αυτοκίνητο για να φθάσω
γρηγορώτερα στο σπίτι και να ιδώ την
θυρωρό. Βρήκα, όμως, το δωμάτιό της
κλειστό. Ένα χαρτί στερεωμένο στο θυ-
ρόφυλλο με μια καρφίτσα, άνηγγελλε ότι
η θυρωρός δεν θ' άργούσε να έπιστρέψη.
Ανέδρακα γρήγορα στο πάτωμά μου.
Πώς όμως τὰ κατάφερα και άντι να ιπτό
στο διαμέρισμά μου, βρήκα στο γειτο-
νικό; Νόμιζα ότι ήμουνα μόνη, και έντο-
υις εκείνη την ώρα είμαστε δυο μέσα
στο έρημο σπίτι. Έγώ και το πνεύμα
του κακού! Αυτό ήταν εκείνο που με συ-
νεβούλευσε να άνοιξω την ντουλάπα, να
πάρω την κασσετίνα με το πολύτιμο πε-
ριεχόμενο και να την ρίξω μέσα στο
σάκκο μου.

Κατόπι έσπευσα να ξανακατέβω κάτω.
Η θυρωρός δεν είχεν άκόμη έπιστρέψει.
Βγήκα έξω κι' έκανα μια βόλτα. Σε
λίγο έπιστρέψα.

Κάποιος ήταν τούτη τη φορά στο θυρω-
ρείο. Ήμουν πολύ ταραγμένη γι' αυτό
που είχα κάμει, όλοι όμως άπέδωκαν την
ταραχή μου στο δυσάρεστο που είχα έλ-
θει να τους άναγγείλω.

Κατόπι έτρεξα στο τηλεγραφείο για
να τηλεγραφήσω στους συγγενείς της μα-
καρίτισσας.

Το βράδυ πήγα σ' ένα κοσμηματοπω-
λείο μιάς μακρουλής συνοικίας και έδειξα
το κόσμημα. Το εξέτιμησαν για 100.000
φρ. Κόντευα να πέσω κάτω από την κα-
τάπληξη. Θαρρούσα πως είχα κερδίσει
τον πρώτο λαχνό του Έθνικού Λαγείου.

Ήμουν πλούσια! Πλούσια! Την άλλη
μέρα κατέφθανε η μοναδική ανειψιά. Μια
φτωχή γυναίκοϋλα, που μόλις με είδε
άρχισε να μου μιλά για τὰ θάσανά της.

Είχε δανεισθή για νάρθη ως το Παρί-
σι. Και η θεία της δεν της άφηνε τίπο-
τε! Θα έπιστρέφει πιο πτωχή άπ' ό,τι εί-
χε έρθει. Έκλεισα τὰ μάτια. Δάκρυα ά-
νέβαιναν από την ψυχή μου και μου
έκαιγαν τὰ βλέφαρα. Δεν σκέφθηκα πο-
λύ.

Σηκώθηκα πήρα από τη ντουλάπα
μου την πολύτιμη κασσετίνα και δίνοντάς
την στην φτωχούλα ανειψιά:

— Δεν σάς άφηνε τίποτε η θεία σας;
Κάνετε λάθος. Μου είχε εμπιστευθή αυ-
τό για σάς!

Ήταν κατά βάθος αγαθός. Δεν είχε
κακίαν με κανένα. Έμεινέ μου να να-
σιύτως εκείνους που κατώρθωσαν να
κεοδίξουν στον ίπποδρομον. Και το πα-
ράδειγμα αυτόν του ένεντοϋσε την φι-
λοτιμίαν γι' αυτό και κάθε φορά επανήρ-

ΑΛΙΣ ΡΟΣ

Τὸ ἄλογο

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

Η ΤΑΝ λιγνός. Και σχετικώς ψηλός.
Η πρώτη έντύπωση εκείνου που
τον έβλεπε, ήταν ότι ύπέφερε από
πεινά.

Όταν έφρόκετο να μιλήση έκουπιαζε
όλιγον στην αρχή. Έστριβε το μικρό κε-
φάλι του όλίγον προς τὰ άριστερά και επί
τέλους έμυλούσε... για άλογα.

Πάντοτε για άλογα.

Μανιώδης παίκτης του ίπποδρομίου.
Και μέγα θύμα. Έναπέθετε τις οικονομί-
ες όλκληρης της εβδομάδος στα πόδια
των άλόγων και τὰ άλογα τις έσκόπι-
ζαν ως σύννεφον σκόνης, όπως και τὰ ό-
νειά του.

Τὰ όνειρά του άπατελούντο από άλογα.
Οί φιλοδοξίες του άπατελούντο από άλο-
γα. Οί σκέψεις του άπατελούντο από άλο-
γα. Έξή ημέρες της εβδομάδος έσκέπτε-
το πως θα κερδίση, έχανε την εβδομήν
και ξανάρχιζε να ξανασκέπτεται πως θα
κερδίση. Ακριδώς, δηλαδή, τὰ πράγματα
συνέβαιναν ως εξής:

Έγανε, συνήθως, την Κυριακή. Α-
πό την Δευτέραν το πρωί έως την Πέμ-
πτην το άπόγευμα προσπαθούσε να βρή
τα αίτια της γασούρας. Έάν έπαίξα το
άλογον τάδε, επί το άλογον τάδε, συν τω
άλόγῳ τάδε θα έπιανα το συνθετάκι μου
και θα είχα πέντε χιλιάδες δραχμές.
Αλλά εγώ έπαίξα άντι του τάδε το τά-
δε που έγινε με βραχείαν κεφαλήν και
δεν έχω πεντάραν. Πού θα μου πάη ο-
μως;

Από την Πέμπτην το άπόγευμα έως
το Σάββατον το άπόγευμα έκανε τις με-
λέτες του και κατέστρωσε τὰ σχέδιά του.
Την Κυριακή θα παίξω το άλογον τάδε,
επί το άλογον τάδε, συν τω άλόγῳ τάδε
και θα κερδίσω όλα τὰ χαμένα. Τὰ έ-
παίξω, λοιπόν, και εκέρδιξε... άλλος. Ο
Θεός του "Ιπποδρομίου τον έσυμμενότανε
και η τύχη του έγούριζε τις πλάτες.

Ήταν αινιώς σκεπτικός. Αινιώς έμ-
βαλής. Βυθισμένος εις ρεμβώδεις σκέψεις
έδινε την έντύπωση ανθρώπου που είχε
πολλά θάσανα, η πολλήν διανοητικήν
τα. Έμυιαζε μάλλον με τον "Ασπιδόη-
τη με τον Νεώτωνα η με τον Αϊνστάιν
εις τας στιγμές της ισχυροτέρας διανοη-
τικής έντάσεώς των— όταν έσκέπτετο.
Ένόμιζε ότι σκέπτεται την λύσιν των
μεγαλυτέρων προβλημάτων της ανθρωπό-
τητος, όταν εξαφνικά διέκοπτε την διανο-
ητικήν του μεταφύσιν για να μεταδώση
το πεντάσταγμα της σε ποροφονικόν συμ-
πέρασμα:

— Λοιπόν έχω ένα σχέο αυτή την
Κυριακή...

— Σοβαρώς Γιαννάκη;

— Σοβαρώτατα.

— Θα το παίξω Γιαννάκη;

— Θα το παίξω λέει.

— Θα μείνης πάλι νησιτικός Γιαννάκη.

— Άντε ρέ.

Ήταν κατά βάθος αγαθός. Δεν είχε
κακίαν με κανένα. Έμεινέ μου να να-
σιύτως εκείνους που κατώρθωσαν να
κεοδίξουν στον ίπποδρομον. Και το πα-
ράδειγμα αυτόν του ένεντοϋσε την φι-
λοτιμίαν γι' αυτό και κάθε φορά επανήρ-

χετο δομιύτερος και... ισχυότερος.

Αυτός είναι ο άνθρωπος. Ίωάννης Χι-
λεδάκης ονομάζεται και κατηγορούμενος
είναι. Γιατί; Από πού κι' ως πού; Ποι-
ός τον ώδήγησε στο έδωλιον της αίσιγύ-
νης; Ένα άλογον! Μάλιστα. Θα ήταν ά-
κατανόητον να παρουσιασθή για άλλο
πράγμα ένώπιον της Θέμιδος. Συνεπλά-
κη. Όχι όμως με άνθρωπον. Με ίππον.

— Πώς;

— Μάλιστα κ. δικαστά.

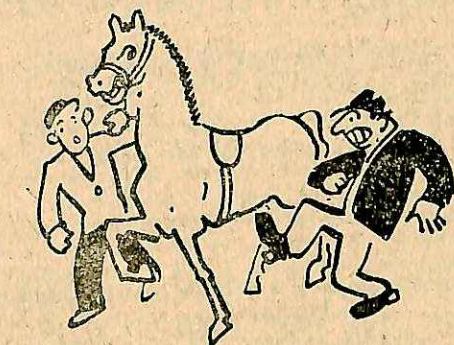
— Δεν άκουσα καλά.

— Έδωρεσε κλωστό του άλόγου. Έ-

κλώτσησε το άλογο.

— Κύριε έλέησον!

Το δικαστήριο άπορεί. Άπορεί και το
άκροατήριο. Κανείς δεν έρει καλά τον
άνθρωπον αυτόν που απέκτησε ψυχολο-

Έσώκωσε ψηλά το πόδι του και του
έδωσε μια κλωτσιά!

γίαν και συμπεριφοράν άλόγου. Κανείς
δεν ύποπτεύεται ότι τόσο ένωμοϋθη με
τους ίππους ώστε τον σταύλον είχε ως
παράδεισόν του.

— Είχε έρθη ο "Ασπιδόη-

— Ποιός ήρθε;

— Ο "Ασπιδόη-"

— Δεν καταλαβαίνω.

— Γιαννιάν κ. πρόεδρε.

— Τί έκανε λέει;

— Δεν παίξτε στον ίπποδρομον κ.

πρόεδρε. Άλλοι που τόπαιζαν για πρώτη φο-
ρά έμάζευαν λεφτά με τις φούτες. Κι'
εγώ; Έδεν κρατήθηκα πιά. Γιατί μου
φάνηκε πως καθώς πέρασε έτσι από
κοντά μου να πάη στους σταύλους εγούρι-
σε, με κύτταζε και με κοροϊδευσε.

— Το άλογο;

— Το άλογο.

— Και το κλώτσησε.

Και το κλώτσησε. Πέντε μέρες κρά-
τηση. Κάπου τρακόσιες δραχμές με τὰ
έξοδα της δίχης. Πληρώνει ο φουκαράς.

Και δεν κλαίει για τίποτε άλλο, παρὰ
μονάχα για το ότι αύριο είναι Κυριακή
και δεν του έμεινε πεντάρα να κατέδη
στον ίπποδρομο.

Α. ΨΑΘΑΣ

περιμένουν. Την αγαπάτε πολύ τη μικρή;

— Τη λατρεύω...

— Και θέλετε τη γνώμη μου, είπατε; Δεν ξέρω, αλλά φοβάμαι πως θα διακινδυνεύσετε ολόκληρο το μέλλον σας αν ριχθείτε σ' αυτή την περιπέτεια. Καλύτερα είναι να γυρίσετε στην Ντακότα. Πιάστε την μικρή, δώστε της ένα γερό ξύλο που να το θυμάται όσπου παντρευθείτε. Αυτό είναι ένα μέσον με ριζικώτερα αποτελέσματα και εύκολωτερο από το να θελήσετε να φτάσετε τον Κλάρκ Γκρέιπλ.

Ο νέος ακολούθησε την συμβουλή μου. Ύστερα από λίγον καιρό έλαβα έναν φάκελλο συστημένο απ' την επαρχία του. Περιείχε ένα αγγελτήριο γάμου και ένα απόκομα επαγγελματικής εφημερίδας όπου τα όνόματα του γαμπρού και της νύφης ήταν σημειωμένα με μια κόκκινη μολυβιά, χαραγμένη από χέρι που έτρεμε. Η τελευταία, τα όνόματα των προσκεκλημένων όλα ανεφάνησαν λεπτομερώς. Για την στιγμαία αντασσία όμως της νύφης δεν έλεγε ούτε λέξη. Γιατί άλλωστε να την αναφέρω; Δεν ήταν παρά ένα ασήμαντο επεισόδιο.

Τέτοιοι νέοι ήλθαν πολλοί σ' εμένα, νέοι που είχαν ξεκινήσει απ' την Αγγλία, την Αυστραλία, τη Γαλλία και την Σαγκάη ακόμα.

Είναι πολύ δύσκολο να γίνω κανείς στάρ. Τον πρώτο καιρό ο Κλάρκ αναγκάστηκε να κάνει του κόσμου τις δουλειές γά να ζήσει.

Ήταν όμως πολύ ελιγερής πάντα του... Μόνο που ήταν εκλεκτικός. Προτιμούσε το καλό πάντα από το πολύ... Αγαπούσε τα μπιφτέκια, τα χόρτα και τα φρούτα. Προτιμούσε τα φρούτα της Καλιφόρνιας, τα λάτρους κυριολεκτικά. Είχα πάντα στο ντουλάπι μου πασκαταθήκη από μήλα και από πορτοκάλια.

Για νάναι ένα σπιτι ευχάριστο και ζεστό, χρειάζεται, πρό παντός αμοιβαία εμπιστοσύνη. Δεν έχει να κάνει διόλου το μέγεθος του. Το δικό μας ήταν μικρούτσικο. Αλλά περνούσαμε τη ζωή μας χειροπιασμένοι. Κάποτε ο Κλάρκ ήθελε να μείνει μόνος με τις σκέψεις του. Τότε τον άφηνε ήσυχο ώρες ολόκληρες, και δεν διέκοπτα την σιωπή του παρά μόνο όταν το αποφάσιζε αυτός. Άλλοτε πάλι είχε κέφι για κουδέντα. Φλυαρούσαμε ώρες ολόκληρες χωρίς να κουραζόμαστε ή να πλήτουμε. Οι κουδέντες μας; Μά γύρω στο κινηματογράφο.

Τις λάτρενα αυτές τις ατέλειωτες συνομιλίες μας. Καθόμασταν πλάι στη φωτιά. Είχαμε σ' ένα τραπέζι πλάι μας μερικά φρούτα, κανένα μπισκότο, και απουσιάζοντας γάλα.

Πόσες φορές δεν άναρωτιέμαι: Να τ' αγαπά ακόμα τόσα τα μπισκότα, και τη φωτιά και την κουδέντα πλάι στο τζάκι; Τώρα που είναι τόσο ένδοξος, τόσο χαίρουν, τόσο περιζήτητος;

Κάποτε, όμως, γυρίσαμε. Τι τόχα να συνέβηκε μεταξύ μας;

Ίσως, όπως είπαν μερικοί να κουράστηκε από μια γυναίκα μεγαλύτερή του και να ταβήθηκε από κάποια πιο νέα, πιο πλούσια, πιο γοητευτική. Μά εγώ δεν το πιστεύω αυτό. Όσοιδήποτε, ενώ ποτέ δεν τον παρεξήγησα. Ποτέ δεν τον έμισησα. Τουναντίον είμαι πάντα περήφανη που υπήρξα σύντροφός του στη δύσκολη περίοδο της ζωής του. Κάποτε μάλιστα είμαι ευτυχισμένη, όταν αναθυμιάει τις ώρες που περάσαμε μαζί.

ΖΟΖΕΦΙΝ ΝΤΙΛΛΑΟΝ

Νέα από τό Χόλλυγουντ

ΜΙΑ ΑΓΓΛΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

Ο Λονδίνο άνοιξε αυτές τις μέρες ένας καινούργιος κινηματογράφος με μεγάλα κεφάλαια.

Η μόνη διαφώνηση που έλαμε ή επιείρησις του κινηματογράφου αυτού ήταν να αναγγείλη στο κοινόν ότι ο κινηματογράφος είναι εφωδιασμένος μ' ένα τελευταίον καταφύγιον κατά των έναερίων επιθέσεων.

«Οι πελάται, μας, λέγει η διαφήμισις, θα μπορούν να παρακολουθούν ήσυχοι τας παραστάσεις μας, και εν καιρώ πολέμου, ακόμη. Το καταφύγιόν μας, είναι εφωδιασμένον με μηχανήματα προβολής και θα συνεχίζεται εκεί, εν πάση ασφαλεία ή παραστάσις!»

Να μια διαφήμισις που θα την εξέλευν οι Αμερικανοί.

ΟΛΑ ΚΙ' ΟΛΑ!..

Ο γνωστός Αμερικανός ήθοποιος Σπένσερ Τραϊνς δεν έφερε καμμία δυσκολία στον σκηνοθέτη του όταν εγύριζε το φιλμ «Στάνλεϊ και Λίβινγκστον» που διδραματοποιείται μέσα στην αφρικανική ζούγκλα.

Έτσι εδόχθη να τον καταδιώξη ένα λεοντάρι, να πλησιάση έναν κοκόδειλο που τον είχαν κάνει κόκκινο τα βέλη των ιθαγενών και που ήτο εντούτοις αρκετά ζωντανός ακόμη, ώστε να μη είναι ακίνδυνος, να βρεθή κυκλωμένος από τις φλόγες μιας σκηνοθετημένης πυρκαϊάς στο δάσος, να πέση μέσα σ' ένα έλος κτλ. Το μόνο, όμως, που δεν εδόχθη ήταν να πλησιάση τόσο ένα κοκόδειλο, ώστε να μωρέσει αυτός να τον αρπάξη από την άκρη του σακχακιού!

—Και αν τούτο να μ' αρπάξη από το πόδι; Έκανε ο Σπένσερ Τραϊνς. Και παρέμεινε άμεταπειστος.

ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Η Αίλιαν Χάρβεϊ, η αγαπημένη του κοινού πετράξανη θεντέτα επανέρχεται στον κινηματογράφο, ύστερα από μακρά απουσία.

Και ξαναγορίζει θριαμβευτικά με την «Σερενάτα» που θα είναι ένα έπαισδίο από την ζωή του μεγάλου Σούμπερτ. Το φιλμ αυτό δεν θα έχει καμμία σχέση με τα άλλα φιλμ περί Σούμπερτ που έχουν βγῆ ως τώρα.

Στην Σερενάτα, η Χάρβεϊ θα τραγουδήση το περίφημο όμωνομο κομμάτι και άλλα τραγούδια του Σούμπερτ.

ΜΙΑ «ΣΤΑΡ»... ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ

Ο δέποτε Ίσως κινηματογραφικός αστήρ εδικαιολόγησε τόσο τον τίτλο του όσο η Ίρέν Ντάν. Η χαριτωμένη αυτή θεντέτα έχει μια εξαιρετική αγάπη για την αστρονομία. Ο πατέρας της ήταν ένας διάσημος σφός, ο οποίος της εκληροδότησε την αγάπη για τα μεγάλα μυστήρια της φύσεως.

Η Ίρέν Ντάν, αφού τελείωσε την δουλειά της στο στούντιο, απουσιάζει στο μικρό αστεροσκοπείο που έχει στο σπίτι της και αρχίζει να πετρά... προς τους συναδέλφους της, τα άλλα αστέρια με την βοήθεια ενός μεγάλου τηλεσκοπίου.

Όταν η Ίρέν Ντάν «εγύριζε» το φιλμ «Μια σελίδα έρωτος» προσπάθησε να μυήση τον παρτεναίρ της, Σάρλ Μπουαγιέ στα μυστήρια της αστρονομίας. Δεν εγνώσθη ακόμη, αν ο Μπουαγιέ υπήρξε καλός μαθητής.

Ο Μ. ΣΕΒΑΛΙΕ... ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ

Αι μην ανησυχούν οι θαυμαστές του. Ο συμπαθέστατος τραγουδιστής και αστήρ, δεν πρόκειται διόλου να εγκαταλείψη τον κινηματογράφο ή την σκηνή για να μεταβληθή σε ταβερνιάρη, αλλά πρόκειται να παίξη τον ρόλο του ιδιοκτήτου μιας κοσμικής ταβέρνας, στο νέο του φιλμ «Παγίδες».

Στο φιλμ αυτό ο άμιμητος «Μωρίς» θα εμφανισθή για πρώτη φορά σε δραματικό ρόλο, αφού θα είναι αναμειγμένος σε μια εγκληματική υπόθεση και θα καταδικασθή ως δολοφόνος!

ΕΝΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΜΕΣΑ

Σ' ΕΝΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Στο φιλμ «Άμσος ανάκλησις», που γυρίζει τώρα ο Λεόν Ματώ, θα υπάρχη και μια σκηνή στην οποία θα εμφανίζεται ένα στούντιο. Έτσι θα έχη το κοινόν την ευκαιρία να ιδή τι γίνεται και πίσω από αυτά τα οποία βλέπει.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ
ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Το μυστήριον του ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ

Η Αδέλα Καϊήστλ ήταν μια ευτυχισμένη κοπέλλα, την ευτυχία της όμως αυτήν, την επεσκίαζε ένα μικρό συνεφάκι: είχε την υπόνοια ότι κάποιο σοβαρό μυστικό υπήρχε στη ζωή του πατέρα της.

Εξωτερικώς, η ζωή του Βιργίλιου «Ελσγουορθ Καϊήστλ» δεν έφερε κατ' ελάχιστον από την ζωή ενός ποιητού εμπορίου και καλλιερημένου ανθρώπου. Μεσαίου αναστήματος ο κ. «Ελσγουορθ Καϊήστλ» ωραίος, κομψός και επί πλέον ευγενικός, είχε την εμφάνιση αληθινού τέχνητα, που μπορούσε ακόμη να συγκινήση μια γυναίκα καρδιά, μ' όλα του τα πενήντα Προσθέστε σ' όλα αυτά το τάλαντο ενός πρώτης τάξεως χορευτού και την ιδιοφυία ενός μεγάλου παίκτη γκολφ και θάχετε το πορτραίτο του κοσμικού αυτού κυρίου, του οποίου το μόνο ελάττωμα ήταν ότι ήταν έπισης και μεγάλος θιασώτης των καλών πούρων.

Επάνω όμως από τα πούρα του και τις άλλες απολαύσεις του ο κ. «Ελσγουορθ Καϊήστλ, λάτρευε την κόρη του.

Η Αδέλα, ανήκε σε μια γενεά που δεν παραδέχεται ασυζητητί τίποτε. Έτσι, δεν πίστευε κατά βάθος στους ήρεμους τρόπους και την ομαλή ζωή που κατά τα φαινόμενα ζούσε ο πατέρας της. Με την ζωηρά νεανική της φαντασία είχε φτιάσει αυτη δολόκληρο μυθιστόρημα με ήρωα τον κ. «Ελσγουορθ Καϊήστλ, τον οποίον έβλεπε με τον φωτιστέφανο του ανθρώπου του οποίου η ζωή περιβάλλεται με κάποιο μυστήριο.

Εκείνο το πρωί, στο πρόγευμα, η Αδέλα ήταν ιδιαίτέρως σκεπτική. Απέναντί της, ο πατέρας της έτρωγε άμιλητος, ριχνοντάς της που και γε άμυλητος. «Ομορφη, δροσερό καμμία ματιά. Έμορφο, ελαφρά μαυρίνη, με το πρόσωπο ελαφρά τένις, σμένο, ύστερ' από ένα μήνα παιχνιδιών κολυμπιού και κοσμικών παιχνιδιών σε μια πλάξ της μόδας, με μαλλιά μαύρα και δυο μάτια γεμάτα έκταφωτική φωτοβολία, η Αδέλα ήταν μια γοητευτικώτατη κοπέλλα που θα μπορούσε να τρελλάνη κυριολεκτικώς τον άνδρα που θα την έρωτευόταν.

Κατά την συνήθειά του, ο Βιργίλιος «Ελσγουορθ Καϊήστλ» είχε, καθώς έτρωγε, άπλωμένη μπρός του την πρωινή εφημερίδα του και διάβαζε.

—Γίνεται πάλι λόγος για μια νέα

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΕ ΗΡΩΑ ΤΟΝ

Λ.ΦΑΝΤΑΣΜΑ

άποστολή στον Βόρειο Πόλο, είπε ξαφνικά.

—Υπέροχα! Έκανε η Αδέλα, ένθουσιώδης φίλασθος και θιασώτης κάθε δύσκολου έγχειρήματος.

—Φαίνεται ότι στο Μεξικό θάχαμε νέο εμφύλιο πόλεμο, είπε πάλι ο πατέρας της.

—Ω! μ' αυτό είναι φοβερό! φώναξε αυτή την φορά κατακόκκινη η Αδέλα. Δεν μπορώ να καταλάβω

γιατί να αλληλοσκοτώνονται έτσι οι άνθρωποι! Και όμως, θα μπορούσαν να ήσαν πρώτης τάξεως φίλοι!

Εκείνη την ώρα μπήκε ένας σωματώδης και μεγαλοπρεπής υπηρέτης και ανήγγειλε ότι κάποια κυρία ζητούσε να δῇ τη δεσποινίδα.

—Θάβαι από του Καρτιέ, έκανε η Αδέλα αδιάφορα. Πήγα χθες και διάλεξα ένα κοστούμι για τον χορό μετεμφιεσμένων των Νάιμερς Φούλικ. Πέστης, σε παρακαλώ, Γουέμπλεϋ, να περιμένη...

— — —

Ο κ. Καϊήστλ άναψε ένα από τα στενόμακρα εκείνα πούρα, που κάπνιζε πάντα, προτού φύγη για το γραφείο του και είπε, ριχνοντας ένα τελευταίο βλέμμα στην εφημερίδα του:

—Ο Λωποδότης-Φάντασμα έκανε πάλι μια σπουδαία διάρρηξη σ' ένα πλουσιόσπιτο.

Μια νέα δίπλα αλόκωσε εξα-

φρά το μέτωπο του κ. "Ελγουορθ Καίησλ, καθώς διάβαζε την σχετική είδηση. "Επειτα είπε:

—Δεν μπορώ να καταλάβω, πώς η αστυνομία επιτρέπει σ' αυτόν τον τιποτένιο, να την κοροϊδεύει με τόσο αναισθησία. Το πράγμα έχει καταντήσει πια σκάνδαλο!

—Δεν έχεις δίκιο, μπαμπά, έκανε η 'Αδέλα, ύψωνοντας ελαφρά τους χυτούς της ώμους. 'Ο Λωποδύτης-Φάντασμα δεν είναι και κανένας τόσο φοβερός κακοποιός. Θέλω να πω, δηλαδή, ότι δεν κάνει το κακό όπως συνηθώς το έννοομαι. Διασκεδάζει. Είναι ένας τύπος ρομαντικός και φαντασιόληκτος.

—'Ετσι τα βλέπετε όλα έσεις οι γυναίκες. Σας μαγεύει το μυστηριώδες, το άσυνήθιστο, μουρμούριζεν ο κ. "Ελγουορθ Καίησλ — ένας γόης μπορεί να σας αιχμαλωτίσει άμέσως.

Η νέα τον κύτταξε μ' ένα πονηρό χαμόγελο.

—Είσαι κι' εσύ ένας γόης, μπαμπά, το ξέρεις;

—Είσαι μία τρομερή κόλαξ. Δεν είμαι διόλου γόης εγώ. Ένας περασμένος πενηντάρης...

—Μόνον πενηντάρης, μπαμπά. Στην εποχή μας είναι κανείς πολύ νέος ακόμη, όταν μάλιστα είναι φτιαγμένος όπως είσαι εσύ... Νά, π. χ. αυτός ο Λ. Φάντασμα δεν είναι παραπάνω από πενήντα χρονών!... Και είσαι κι' εσύ το ίδιο αινιγματικός όσο κι' εκείνος...

—Ξέρεις, μόνον, έκανε η 'Αδέλα, αλλάζοντας ξεφνικά ύφος, ότι με κάνεις συχνά να σκέπτομαι;

—Αλήθεια;

Και ρώτησε, ενώ σβύστηκε απότομα το χαμόγελο από τα χείλη του:

—Γιατί τι πράγμα;

—'Ω! Τιποτε το συγκεκριμένο. Νά, κάποτε το ύφος σου, οι πράξεις σου, αυτά που λές και... πρό πάντων αυτά που δεν λες... Έλα, μην άρνῃσαι τώρα... Καταλαβαίνω εγώ... Μου φαίνεται κάπως αλλοιωμένος τον τελευταίον αυτόν καιρό... Δεν μιλάς πολύ-πολύ...

—Εγώ δεν μιλώ; Πόσα δεν σου είπα από το πρωί.

—Ναι, βέβαια, αλλά οι άνθρωποι μιλάνε κάποτε και για μόνο τον λόγο να κρύψουν τις σκέψεις των, όταν φοβούνται μήπως η σιωπή τους τις φανερώσει. Αυτό, μου φαίνεται, έκαμες και συ σήμερα το πρωί.

Ο κ. Καίησλ ένοιωσε κάποια στενωχώρα. Για να μην τη δείξει, τράβηξε μια καλή ρουφηξιά από το πουρό του και έβγαλε ένα σύννεφο άρωματισμένου καπνού.

Η 'Αδέλα συνέχισε:

—Μίλησες για τον Βόρειο Πόλο, το Μεξικό, τον Λωποδύτη-Φάντασμα και ξεχάσες να αναφέρεις κάποιον άλλο...

—Ποιόν;

—Τον άνεξιχνίαστο αυτόν μίστερ Γκραίηθ. Και όμως, ξεχνάς ότι αυτός σε απασχολεί περισσότερο από κάθε τι.

Ο κ. Καίησλ κύτταξε την άκρη του πουρού του και ύστερα προσπάθησε να ναμονελάσει:

—Πρόσεξε, είπε ήρεμα της κόρης του, παρακουράζεις την φαντασία σου. Και η μητέρα σου το ίδιο έκανε. Είναι, οικογενειακό...

Κάτω από τα μακρούς τους τσίνου-ρα, τα μάτια της νεαρής κόρης ένοι-ναν σκεπτικά. Είχε αντίληψη την έλαφρά ταραχή που σαν μια μικρή

αστραπή πέρασε μέσα από το βλέμμα του πατέρα της, όταν του μίλησε για τον μίστερ Γκραίηθ. Και αυτό ήταν ήδη αρκετή αποκάλυψη για την 'Αδέλα.

Εδώ και μερικούς μήνες τώρα, είχε την έντύπωση ότι ένας τοίχος ύψωνόταν ανάμεσα σ' αυτήν και

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

στον πατέρα της, απειλώντας να καταστρέψει την γλυκιά και γοητευτική εκείνη οικειότητα που είχε άναπτυχθεί μεταξύ των, από του θανάτου της μητέρας της. Φόβοι άκαθόριστοι άρχισαν να βασανίζουν την ψυχή της. Προαισθανόταν κάποιο σκοτεινό μυστήριο. Τώρα, όμως, φοβόταν ότι έδλεπε πια καθαρά το φάσμα μιας τραγωδίας...

—Πές μου, πατεράκι, είπε απλά, τί είναι αυτό που σε απασχολεί;

Ο κ. "Ελγουορθ Καίησλ κύτταξε το δροσερό εκείνο πρόσωπο με τα ρόδινα ρουθούνια που άνοιγό-κλειναν νευρικά, με τις ωραίες καμπύλες των χειλιών, με το μικρό πηγούνι το γεμάτο αποφασιστικότητα και δύναμη. "Όλα αυτά έκαναν μια όμορφη αλλά σκιάζονταν. Τί παράδοξο όμως κράμα που ήταν ή κάτοχος της όμορφιάς αυτής! Μέσα της υπήρχαν σ' ίση δόση το παρόν με τον θεικισμό του και την άποφασιστικότητα, και το παρελθόν με την υπερεισθησία του και τον ρομαντισμό του.

Ο κ. "Ελγουορθ κύτταξε την κόρη του κ' ένα βλέμμα ταυτόχρονως στοργικό και υπερήφανο.

—Έλα, φτάνει, είπε της 'Αδέλας. Δίδες από τις σκέψεις σου τις άνοητες αυτές ιδέες και δεν συμβαίνει τίποτε. Εργάσθηκα λίγο παραπάνω αυτόν τον τελευταίο καιρό και κουράστηκα. Αυτό είναι όλο. Έχω όμως, κατ' ουσίαν τελειώσει πια και ύστερα από λίγες μέρες δεν θάχη μείνει τίποτε.

Σώπασε και έβγαλε το ρολόι του.

—Πά! πά! Θεέ μου! έκανε μ' έναν νευρικό τρόπο και πετάχθηκε δρόμος. Δέκα παρά τέτατο και είμαι ακόμη εδώ!... Θα με διδάξει άσφαλώς το αφεντικό... Φεύγω!

Η 'Αδέλα τον κύτταξε μ' ένα χαμόγελο, μέσα στο οποίο υπήρχε ή αγάπη, αλλά και ή δυσπιστία. Κατόπιν το βλέμμα της έπεσε στην έφημερίδα που είχε αφήσει ο πατέρας της επάνω στο τραπέζι.

Ένας τίτλος συνεκράτησε εθώς έξ άρχης την προσοχή της:

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΤΑΔΙΩΚΕΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ κ. ΓΚΡΑΙΗΘ

Και άμέσως έπειτα, υπήρχεν ο ό-πότιτος:

«Βεβαιούται άρμοδίως ότι υπάρχουν νέαι ένδείξεις άι όποιαί θα όδηγήσουν εις την συλληψιν του άσπλληπτου άπατεώνος».

Η 'Αδέλα σήκωσε τα μάτια της

από την έφημερίδα και κύτταξε τον πατέρα της. 'Ο κ. Καίησλ, που διηύθυνε τα γραφεία του κατά τρόπον αυταρχικόν, φρικίασε κάτω από αυτό το έρευνητικό βλέμμα.

—Ποιός είναι ο μυστηριώδης αυτός κ. Γκραίηθ; ρώτησε η 'Αδέλα. Δεν διάβασα έφημερίδα κατά την άπουσία μου.

—'Ο μίστερ Γκραίηθ; έκανε ο κ. "Ελγουορθ Καίησλ, δίδοντας έναν τόσο άδιαφορία στη φωνή του. "Ω! Τιποτε το έξαιρετικό. Είναι ένα παρατσούκλι, νά, όπως ο Λωποδύτης-Φάντασμα, επί παραδείγματι ή κανένας άλλος. Κανείς όμως δεν ξέρει τί κρύβει αυτό το όνομα.

—Δεν με διεφώτισες, πατέρα, επέμεινε η νέα.

—Ε, νά λοιπόν. Θάχης ίσως άκούσει για τα κατορθώματα του Ντάνιελ Φόρρεστερ. Έχει βουτήξει δέκα εκατομμύρια μέσα σε δέκα μήνες κατά τον κοινότερο τρόπο. 'Ο Φόρρεστερ δεν ζή πιά, ή αστυνομία όμως, καταζητεί τώρα κάποιον τον όποιον ύποπτεύεται για συνεταιρο του. Κανείς δεν ξέρει το αληθινό του όνομα. Είναι γνωστός ως ο «Μυστηριώδης κ. Γκραίηθ»... Αυτό είναι όλο.

—'Ολο-όλο, πατέρα;

—Αυτό, τέλος πάντων, που μπορεί να ένδιαφέρει. Αμφιβάλλω όμως, άν θα κατορθώσουν στο τέλος, να πιάσουν τον μυστηριώδη αυτόν άνθρωπον.

—'Εν τούτοις, πατέρα, ή αστυνομία λέγει ότι βρίσκεται επί τα ίχνη αυτού του κυρίου.

—Δημοσιογραφικές σαπουνόφουσες, έκανε περιφρονητικά ο κ. Καίησλ.

Και αφήνοντας το πουρό του σ' ένα σταγτοδοχείο, φίλησε την κόρη του και κατόπιν άμέσως έφυγε.

— — —

Η 'Αδέλα έμεινε άκίνητη στη θέση της, με το βλέμμα καρφωμένο στην πόρτα από την όποια είχε βγῃ ο πατέρας της.

Της φάνηκε πώς το βῆμα του δεν ήταν αυτή τη φορά τόσο σταθερό. Της έδωσε κάπως την έντύπωση της φυγής. "Ότι ήθελε δηλαδή, να της ξεφύγῃ... Την ίδια έντύπωση της έδωσε και το βιαστικό φίλι του στο μέτωπο.

Ώρισμένως κάτι δεν πήγαινε καλά.

Δυσθυμῃ, ή 'Αδέλα, διευθύνθηκε στο δωμάτιό της και σήμανε της καμαριέρας της για να ντυθῇ. Μέσα σε μισή ώρα, της φάνηκε πώς ή ζωή είχε πάρει μια όψη σοβαρώτερη από το συνηθισμένο της. Μαζί με το τέλος αυτού του σημερινού προγεύματος, φάνηκε να πήρε τέλος και μια εποχή.

Μέχρι σήμερα, ή ζωή της κυλούσε χαρούμενα. 'Ο θάνατος της μητέρας της, άν και την λύπησε πολύ, την βρήκε έν τούτοις σε ήλικία πολύ μικρή, ώστε να της όφηση τα ίχνη μιας δυσεπώλτης πληγής.

Ο πατέρας της την είχε στείλει τότε σ' ένα οίκοτροφείο, στις όχθες του Ούδσων. Από εκεί, πήγε στο Πανεπιστήμιον. Και τότε ένα και στο άλλο, γνώρισε όλες της χαρές που δοκιμάζει συνηθώς ένα παιδί, το ό-ποιου κάποιος πλούσιος προστάτης, πατέρας ή κηδεμών, πληρώνει τακτικά τα δίδακτρα και τα τροφεία.

Η ζωή της χαμογελούσε και αυτή ριχνότανε ανεπιφύλακτα στην άγκαλιά που της άνοιγε! Και να που

τώρα, μέσα σε μια στιγμή, όλα αυτά άλλαξαν. 'Ο πατέρας της, τον ό-ποιο θεωρούσε ως ένα φίλο στον ό-ποιο τα πάντα μπορούσε να έκμυστηρευθῇ και ό όποιος της άναπέ-διδε την έμπιστοσύνη αυτή, βρέθηκε ξαφνικά μίλια μακριά της. Της φαινότανε τώρα σαν ξένος που δεν της είχε καμιά έμπιστοσύνη. Κά-ποιο μυστικό της έκρυβε. "Ω! ήταν βεβαία γι' αυτό. Και το μυστικό αυτό έπαιρνε στα μάτια της 'Αδέλας μια μορφή που την τρόμαζε. Προσπάθησε να διώξῃ την άπαισιοδοξία που την είχε καταλάβει. Κι' αλή-θεια, Γιατί να σκοτίζεται τώρα για πράγματα για τα όποια δεν ήξερε τίποτε το σαφές και το συγκεκρι-μένο; Κάτω από το φῶς της λογί-κης, οι φόβοι της της φαινόταν φαν-τασιώδεις, άνόητοι. 'Ο Βιργίλιος "Ελγουορθ Καίησλ, ήταν άναμφι-βόλως, υπεράνω κάθε ύπονοίας. Αυτό το άνεγνώριζε όλος ο κόσμος. Θάχε, όπως είπε και ό ίδιος, κάπως περισσότερο από το συνηθισμένο του εργασθῇ. Αυτό ήταν όλο.

Όταν ή καμαριέρα έφυγε, οι φό-βοι της 'Αδέλας της είχαν έν μέρει περάσει. Όρθια μπρός στο παράθυρο, κύτταξε το πάρκο που είχε φορέσει κίόλας την φθινοπωρινή του τουα-λέττα. Ένοιωθε τώρα την καρδιά της πιό ξελαφρωμένη, το αίμα της κυλούσε στις φλέβες της πιό ζω-ηρά.

Ξαφνικά άνατινάχτηκε. Κάποιος είχε χτυπήσει την πόρτα. Η 'Αδέλα στράφηκε και φώναξε:

—'Εμπρός.

Ο ίδιος, μεγαλοπρεπής εκείνος λακές ξαναφάνηκε στο άνοιγμα της πόρτας.

—Η κυρία, περιμένει πάντοτε να την δεχθῇτε, δεσποίνις, έκανε με την φωνή του του βαρυτόνου.

Και τότε μόνο θυμήθηκε ή 'Αδέ-λα... ότι είχε ξεχάσει την άγνωστη έπισκέπτριά της.

—Νάρθῃ άμέσως! έκανε του Γου-εμπάου.

Σε λίγο ή ξένη έμπαινε. Η 'Αδέλα, όμως, σέν ήξερε πώς να κρύψῃ την έκπληξή της. Άντι της ταπεινής και άσημης υπαλλήλου του Καρτίε που περίμενε να δεχθῇ, είχε άπεναντί της μια νέα—ώς τρι-άντα χρονών—ώραιστάτη γυναίκα, πολύ, πολύ κομψοτυμένη. Η έπι-σκέπτρια έφριξε ένα έξεταστικό βλέμμα στην 'Αδέλα, συνοδευόμενο από ένα έλαφρό χαμόγελο.

—Η μίς Καίησλ; ρώτησε σε τόνο εύγενικό, αλλά και αποφασιστικό συνάμα. "Ηλθα να σας πῶ κάτι το δυσάρεστο. Θέλετε να σας μιλήσω με περιστροφές ή προτιμάτε να φθά-σω άπ' ευθείας στον σκοπό;

—Προτιμώ το δεύτερο, έκανε ή 'Αδέλα θαρραλέα, άν και συγχυσμέ-νη κάπως.

—Ωραία. Δεν θα χάσωμε έτσι τον καιρό μας. Δεσποίνις Καίησλ, ο πατέρας σας έχει οικονομικές στε-νωχώσεις.

Η 'Αδέλα φρικίασε. Τα λόγια αυ-τά, μολοντι επώθηκαν με κάποιον τόνο συμπαθείας και γλυκύτητος, της χτύπησαν πολύ άσχημα.

—Δεν σας καταλαβαίνω, είπε ψυ-χρά.

Η ώραία άνωστη την ξανακύτ-ταξε έξεταστικά.

—Κρίμα, είπε στο τέλος, με κά-ποια δυσπιστία. Κι' εγώ που θάθελα να άποφύγω τις ξηγησεις... Έισθε λοιπόν βεβαία, επέμεινε, ότι άγνοεί

τε την πραγματική κατάσταση του πατέρα σας;

Η σκέψις της 'Αδέλας πέταξε ά-μέσως στο πρώινθ «έπεισόδιο». Τα λόγια αυτής της γυναίκας, ήλθαν εις έπιβεβαίωσιν των φόβων της, τους όποιους, έν τούτοις, νόμισε προς στιγμήν ότι είχε καταπνίξει.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

—Μου κάνετε, σας παρακαλώ, την χάρη να μου πῇτε το όνομά σας; ρώ-τησε με άγωνία την έπισκέπτριά της.

—Μάλιστα. Όνομάζομαι μίς Κόν-γουαιη. Μη με ρωτάτε όμως, περισ-σότερο, γιατί δεν έχει καμιά σημα-σία. "Ηλθα εδώ για να σας οδηγῇ-σω σε κάποιον κύριο, ό όποιος θα σας δώση περισσότερες πληροφορί-ες και θα σας ύποδειξῇ τον τρόπο με τον όποιον ο πατέρας σας θα ά-παλλαγῇ από τις στενωχώριές του.

—Ποιός είναι αυτός ο άνθρωπος; ρώτησε ή 'Αδέλα δύσπιστη.

—'Ο δόκτωρ Μόφφρετ.

—Πρώτη φορά άκούω αυτό το ό-νομα. Και γιατί ό κύριος αυτός θέ-λει να βοηθήσῃ τον πατέρα μου;

Η μίς Κόνγουαιη χαμογέλασε με κάποια ειρωνεία και συμπάθεια μαζί.

—Όχι βέβαια από άλτρουισμό και φιλανθρωπία, άποκρίθηκε. 'Ο δωρ Μόφφρετ πρόκειται να προτείνῃ στον πατέρα σας κάποια δουλειά, ή ό-ποια του είναι έπωφελής και ή ό-ποια, κατά συμπτώσιν, τακτοποιεί και τον πατέρα σας. Αυτή είναι ή α-λήθεια.

Και λέγοντας αυτά, ή μυστηριώ-δης έπισκέπτρια έπαιξε στριφουγι-ζοντάς το στο δάκτυλό της, ένα δα-χτυλίδι, στο όποιο λαμποκοπούσε έ-να ύπεροχο μπριγιάν.

—Το αυτόκίνητό μου περιμένει κά-τω. Θέλετε νάρθῃτε; ρώτησε.

Η 'Αδέλα πήγε έως το παράθυρο και κύτταξε. Ένα ωραίο αυτόκίνη-το μ' έναν κομψοτυμένο σωφέρ πε-ρίμενε, πραγματικά, κάτω. Στρά-φηκε προς την μίς Κόνγουαιη. Κά-ποιο χαμόγελό της που συνέλαβε, την έκανε να σκεφθῇ. Άπήντησε έν τούτοις:

—Σε δύο λεπτά θα είμαι έτοιμη.

—Έτρεξε στην βιβλιοθήκη, κλειδώ-σε την πόρτα της με διπλή στροφή και πήρε στο τηλέφωνο τη Μάνχατ-τον Κλάμπ. Ζήτησε τον κ. Πάολ Αίν-γουορθ. Σε λίγο άκούγε την συρτή φωνή του νέου.

—Ντάρλιγκ, του είπε, ρίχνοντας μια ματιά στην πόρτα, εδώ 'Αδέλα. Θέλετε να μου κάνετε μια μεγάλη χάρη;

—'Αν πρόκειται να σας συνοδεύ-σω σε κανένα τσάι...

—'Όχι, δεν είναι για τσάι. Άκού-τε. Έξω από την πόρτα μου βρί-σκεται ούτῃ την στιγμῇ ένα μεγάλο μπλε αυτόκίνητο. Σε δέκα λεπτά θα σὺνῶ με τ' αυτόκίνητο αυτό, συνο-δευομένη από μια ώραία νέα γυναί-κα. Θά μās αφήσετε να ξεκινήσωμε και κατόπιν θά μās πάρετε από πῶ-σῶ με τρόπο. Θά πάμε σε κάποιο

σπίτι. 'Αν δέν ξαναβγῶ από το σπι-τι αυτό — μη με διακόπτετε σε πα-ρακαλώ... — σε μισή ώρα θά πῇ πῶς κάτι έπαθα. 'Εν τοιαύτῃ περιπτώσει, ξέρετε τί σας μένει να κάνετε. Αυτό είναι όλο. Τώρα, μη χάνετε καιρό, έλάτε άμέσως!...

Και χωρίς να περιμένῃ άλλο ή νέα, έκλεισε το τηλέφωνο και πήγε να φορέσῃ ένα κομψό ταγιεράκι που της έπήγανε θαυμασία. Κατόπιν πήγε και βρήκε την έπισκέπτριά της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΦΩΣ

Α θόρυβος και χωρίς τρανταγ-μούς, το πολυτελές αυτόκίνητο ξεκίνησε για το μυστηριώδες ραντεβού. Η μίς Κόνγουαιη, ξά-πλωσε με νωχέλεια επάνω στα μετα-ξωτά μαξιλάρια και ύστερα άναψε ένα σιγαρέττο με χρυσό έπιστόμιο. Η 'Αδέλα με τρόπο διεπίστωσε ότι τα στόρια των παραθύρων ήταν ά-πό παντού κατεβασμένα. Δεν έδλε-πε τίποτε από τα μέρη που περνού-σαν.

Άφου έφερε μερικές βόλτες, πα-ραπλανητικές, φαίνεται, το αυτόκι-νητο έφθασε σε μια γέφυρα. Η λι-μουζίνα ελάττωσε την ταχύτητα για να περάσῃ την γέφυρα. Η 'Αδέλα άνέπνευσε. Έτσι, τουλάχιστον, το ταξί με τον φίλο της, που έρχόταν από πίσω, θά μπορούσε να τους πα-ρακολουθῇ άνετα.

«Πάμε για το Μπρούκλιν», σκέ-φθηκε ή νέα. Έρριξε στα κλεφτά, ένα βλέμμα στην διπλανή της. Είχε τα μάτια μισόκλειστα και το πρόσω-πό της τελείως άνέκφραστο.

Ξαφνικά άκούστηκε κάσι σαν βόμ-βος. Η μίς Κόνγουαιη, άνοιξε τα μάτια της, άνασηκώθηκε και παίρ-νοντας τον άκουστικό σωλήνα, άν-τήλλαξε σιγά μερικές λέξεις με τον σωφέρ. Η 'Αδέλα δεν κατώρρωσε ν' άκούσῃ τίποτε. Όταν ή μίς Κόν-γουαιη ξαναφῇκε τον σωλήνα, ένα αινιγματικό χαμόγελο είχε μισανοί-ξει τα χείλη της.

«Υστερ' άπ' αυτό, το αυτόκίνητο έπετάχυνε πάλι, αφήνοντας πίσω του την Νέα 'Υόρκη. Τώρα έτρεχε όλοταχώς, χωρίς άλλο επάνω σε κα-νένα μεγάλο δρόμο του Λόγκ-Άι-λαντ.

Ξαφνικά, ο σωφέρ έκοψε πάλι την ταχύτητα και ο ίδιος βόμβος ξανα-κούσθηκε. Η μίς Κόνγουαιη πήρε ξανά τον άκουστικό σωλήνα και ά-φου άντήλλαξε λίγες λέξεις με τον σωφέρ, το ίδιο, πως και πρώτα, σι-γά και άκατάληπτα, στράφηκε προς την 'Αδέλα. Το χαμόγελό της αυτό, τη φορά ήταν πιό έντονο, θριαμβευ-τικό.

—Τὸν αφήσαμε πολύ πίσω... είπε.

—Ποιόν; ρώτησε ή 'Αδέλα άνατη-δώντας.

—Αυτόν τον άνόητο που μās πα-ρακολουθῶσε...

Και γέλασε ειρωνικά. Κατόπιν πρόσθεσε:

—Θάπρεπε να προΐδης ότι ένα πα-λποταξί δεν θά μπορούσε ποτέ να μās φτάσῃ.

Η 'Αδέλα ένοιωθε την καρδιά της να πλημμυρίῃ από άγωνία. Στα μάτια της, το ώραίο αυτόκίνητο έ-παιρνε τώρα την μορφή μιας κρη-κῆς ποντοκοπανίδας.

Έν τούτοις, δεν ήταν κορίτσι που

το τρόμαζε ο κίνδυνος. Κάθε άλλο

Πρὸ παντός, μὴν πῆτε τίποτε!...

Ἐνα ὥραϊο διήγημα τοῦ Ἐτιέν Ἀντρέ

Α Π' ΤΗΝ ὥρα ποῦχε βγῆ ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ ἔτρεχε στὸν ὁλόριστο δρόμο, μὲ τὸ δάχτυλο στὸ κουμπί τοῦ κλάξον καὶ τὸ πόδι ἑτοιμοὺς νὰ πατήσουν τὸ φρένο γιὰ νὰ μὴν πατήσουν κανένα ἀπρόσεκτο, ὁ Ζουλιέν ἦταν ὅλο νεύρα.

Τὰ αυτοκίνητα πήγαιναν στὸν πολυσύχναστο ἐκεῖνο δρόμο τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο μὲ ἐλάχιστη ἀπόσταση μεταξύ τους, ὡς νάκανε παρελάση καμμιὰ μηχανοκίνητη φάλαγγς. Ἦταν φοβερό.

Τοῦ κάκου εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ βγῇ ἀπ' τὴ κεντρικὴ ἀρτηρία νὰ βρῇ κανένα δρόμο ἡσυχώτερο. Ἦταν χειρότερα ἐκεῖ. Τὰ δρομάκια ὅλα ἦσαν γεμάτα ἀμάξια σταματημένα, τὸ ἕνα πλὴν τοῦ ἄλλου, σὺν νάθελε ὁ κάθε ἰδιοκτήτης νὰ χαρῇ τὴν ὑπέροχη ἐκείνη ἀνοιξιὰτικὴ μέρα. Ἔτσι ὁ ἀέρας τῆς ἐξοχῆς μύριζε δευζίνα ἀντὶς ἄρωμα λουλουδιῶν.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, ὁ νέος ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῇ, μὲ προσοχή, γιὰ νὰ μὴ προκαλέσῃ κανένα δυστύχημα. Δὲν εἶχε σταθῇ οὔτε γιὰ νὰ γευματίσῃ καὶ εἶχε ἀρκεστὴ στὸ νὰ καταδροχθῇ στὰ πεταχτά ἕνα σάντουιτς, σ' ἕνα μικροκαφε-νεδάκι τῶν προαστείων.

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ ἀπογεύματος βγῆκε ἀπὸ κάποιο πλαγιὸ δρομάκι τοῦ λοφίσκου τοῦ Βιβαρέ, σ' ἕνα δρόμο πλατὺ... Διεπίστωσε ὅμως πὺς ἐδῶ πιά ἦταν κι' ἂν ἦταν ἀδύνατο νὰ προχωρήσῃ!

Εἶχε βγῆ στὸ δρόμο τῆς Λυὼν, ποῦ ἦταν τόσο ἀσφυκτικὰ πλημμυρισμένος ἀπὸ αυτοκίνητα ποὺ ὁ Λουσιέν ἔνοιωσε ὅτι θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ μπῇ καὶ αὐτὸς στὴ σειρά.

Ἦταν ἔξαλλος ἀπ' τὸ θυμὸ καὶ ἀπ' τὴ κούραση κι' ἐνοιωσε τὴν ἀνάγκη νὰ σταθεύσῃ στὸ πρῶτο πανδοχεῖο ποὺ θάβρισκε ὑπὸς τοῦ, νὰ σταθῇ ὀπουδήποτε, ἀλλὰ πάντως νὰ σταθῇ. Σὲ μιὰ στιγμὴ εἶδε ἕνα πλάτωμα κοντὰ στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμή. Προχώρησε ἀργά-ἀργά πρὸς τὰ κεῖ. Πρὸς τὰ δεξιὰ ἦταν ἕνα μονοπατάκι γεμάτο λάσπες, ποὺ μὲν διακοινοῦσαν σκια-καθὼς ἦταν ἀπ' τὰ δένδρα. Ὁ Ζουλιέν διηύθυνε πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸ ἀμάξι του ἐλπίζοντας νὰ βρῇ λίγη ἡσυχία. Ἦταν ἕνα στενωπτοῖκο δρομάκι ἀρκετὰ μακρὸ μὲ γαντάκι ἀπ' τίς δύο μερῆς καὶ μὲ μιὰ σειρά δένδρα. Ὑστερὰ ξάνοιγε γιὰ νὰ ἐνωθῇ μὲ τὴν κοιλάδα ποὺ ἀπλωνόταν παραπέρα.

Ὁ Ζουλιέν καθὼς προχώρησε ἔκαμε μιὰ ἀπελπισμένη κίνηση σὲ μιὰ στιγμή. Ὅτε καὶ δῶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ βρῇ ἡσυχία. Κάποιος ἄλλος τὸν εἶχε προλάβει γιὰτὶ εἶδε ἕνα αυτοκίνητο σταματημένο λίγο πέρα πέρα.

— ■■ —

Μιὰ καὶ δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ κἀν ἄλλοιως ὁ Ζουλιέν ἀναγκάστηκε νὰ προ-

σπεράσῃ τὸ αυτοκίνητο αὐτό. Ἦταν ἕνα πελώριο, πολυτελέστατο ἀμάξι ἀπ' τὰ πρὶ ἀκριβὰ ποὺ φαινόταν νάχε βγῇ μὲν εἰς κείνες τίς μέρες, ἀπ' τὸ ἐργαστάσι. Ἦ μιὰ πορτίτσα, τοῦ ἦσαν ἀνοιγτὴ. Στὸ πλάι, πάνω σὲ μιὰ κουδέρτα ἦταν ἑλκωμένος ἕνας ἄνδρας γοντρός καὶ ἡλικιωμένος ποὺ κοιμόταν παραχόρως πότε-πότε τὴν γαλήνη τῆς φύσεως μὲ τὸ ροχαλητό του.

Μέσα στὸ ἀμάξι, καθόταν μιὰ νέα ξεσκουφωτὴ, μὲ μιὰ ἀνοιγτόρωμη ἀπλου-ζίστα καὶ διαβάζε ἕνα βιβλίο. Ἔτσι καθὼς σταμάτησε μὲ τὰ μάτια γεμωμένα καὶ τὸ σῖγμα σουφρωμένο εἶχε ἕνα ὕψος βαρυεστημάρας τόσο κομικὸ ποὺ ὁ Ζουλιέν δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα γέ-μωγελο.

Ἀκούγοντας τὸ θόρυβο τοῦ μοτέρ του ἔπεσε μισοσχήκως τὸ κεφάλι. Τὸ βλέμμα τῆς συναντήθηκε μὲ τὸ γεμωμένο καὶ εἶπε ἐπειδὴ εἶχε θαρρῆ νὰ διαβάξῃ εἶπε γιὰτὶ ὁ νέος ποὺ τῆς χαμονελοῦσε μέσα ἀπ' τὸ αυτοκίνητό του δὲν τῆς φάνηκε διόλου ἀντιπαθητικὸς, ἐξαμυνέλασε καὶ αὐτὴ.

Καὶ ἀμέσως, ἡ γλυκεῖα ἀνοιξιὰτικὴ μέ-ρα ἄλλαξε ὅλη.

Ἐκεῖ κάτω, στὸν μακρὸ καὶ ἀπέλειω-το δρόμο, τὰ ἀμάξια, τὰ ἀπειρα ἀμάξια ποὺ ἀκολουθοῦσαν οὐλειάζοντας καὶ θρω-μίζοντας τὸν ἀέρα μὲ μυρωδιὰ δευζίνας ἐπαψαν πιά νὰ ὑπάρχουν.

Ὁ γοντρός κύριος κοιμόταν γιὰ κα-λὰ πάνω στὴ γλῶχη. Καὶ μὲς' στὴν ἀ-πέραντη μαγεία τῆς ἀνοιξιὰτικῆς μέρας, δὲν ὑπῆρχαν παρὰ δύο, αὐτὴ τὴν ὥρα, δύο νέοι ποὺ χαμονελοῦσαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον γλυκά.

Ὁ Ζουλιέν προχώρησε ὡς τὸ γύρισμα τοῦ δρόμου, σταμάτησε τὸ ἀμάξι του σὲ μιὰ κρυπτή ποὺ σχηματίζαν δύο δένδρα καὶ ὕστερα ἐπέστρεψε τρέχοντας. Ἔτρε-χε σὺν παιδί πάνω στὴ γλῶχη, πετοῦσε μᾶλλον. Ἐφύσσε κοντὰ στὴν πορτίτσα τοῦ αυτοκινήτου.

Ἡ νέα, ποὺ ἦταν σὺν τὸν περὶμενε, ἔφερε στὰ χεῖρά της, στὰ καταλόκινα χεῖλη της ποὺ θυμίζαν κεράσι, τὸ κάτα-σπο δαχτυλάκι της.

— Σούτ' ἔκανε ὅσο μπορούσε πρὶ σιγά. Ὁ Ζουλιέν ἔκανε ἄλλα δύο βήματα, πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του, ἐ-γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πόρτας καὶ πῆρε μὲς' στὸ χεῖρ του, τὸ λεπτοῦστο κερά-κι τῆς νεας.

— Ἐλάτε! τῆς ψιθύρισε.

— Γιατὶ, τὸ ἀποκρίθηκε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἐκείνη. Καὶ ποῦ; Δὲν σὰς ξέω.

— Ἐγώ, ὅμως, σὰς ξέρω. Ἐφύγα ἀπ' τὸ Παρίσι ἀπ' τὰ χαράματα καὶ ἔτρεχα ὅλη μέρα γιὰτὶ ἤξερα ὅτι θὰ εἶς ὅπουκα ἐδῶ. Ἐλάτε, μαζί μου. Τί σημασία ἔχουν οἱ τύποι. Εἶναι Δευτέρα τοῦ Πάσχα σή-μερα.

Ἡ νέα χαμονέλασε καὶ ἔριξε μιὰ μα-τιά σὲ κείνον ποὺ κοιμόταν ἑλκωμένος πάνω σὲ μιὰ κουδέρτα καὶ ποὺ δὲν εἶχε θυμηθῇ κἀν ὅτι ἦταν Δευτέρα τοῦ Πά-σχα.

Ὑστερὰ κατέθηκε, παίρνοντας καὶ τὴ σάντα της μαζί της, στρίχτηκε χωρὶς δισταγμὸ στὸ μπράτσο τοῦ Ζουλιέν καὶ τὸν ἀκολούθησε.

— ■■ —

Ἦταν κοντούτσικη σὺν κοριτοπούλου μὲ τὰ σπόρς παπούτσια της καὶ ἀναγκα-ζόταν νὰ σηκώνῃ τὸ κεφάλι ψηλά γιὰ νὰ βλέπῃ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου κα-βαλλιέρου της μὲ τὰ ὑπέροχα γαλάζια μάτια.

— Ποῦ μὲ πάτε; — Πουθενά, σὰς ἀπομακρύνω ἀπὸ δῶ, ἐαυτὸ εἶναι ὅλο. Ἡ θεὰ αὐτοῦ τοῦ ἀν-θρώπου μὲ ἐνοχλοῦσε φοβερά. Δὲν μπο-ροῦσα νὰ σὰς ἀφήσω κοντὰ μου μὰ τέ-τοια μέρα πούναι πλημμυρισμένη ἀπὸ τόσο φῶς. Καὶ ὕστερὰ, ποῦ τὸ ξέρετε, ἂν δὲν ὑπάρχει κάπου ἐδῶ κοντὰ, κανένα ποτάμι...

Ὁ Ζουλιέν ἄπλωσε τὸ χεῖρ του πρὸς τὰ μπρός... ἔτσι σὺν γιὰ νὰ δείξῃ, καὶ τότε μόνο πρόσεξε ὅτι ὁ δρόμος κατέλη-γε σ' ἕνα πυκνότατο δάσος.

— Ποτάμι. Ποῦ; ρώτησε ἐκείνη χα-μονελοῦντας εἰρωνικά.

Ὁ Ζουλιέν δίστασε λίγο ἀλλὰ ὕστερὰ συνῆλθε.

— Ἐκεῖ, σὰς λέω. Ἐλάτε νὰ δῆτε, Ζοζιάν.

— Γιατὶ, Ζοζιάν;

— Γιατὶ εἶναι τὸ μόνο ὄνομα ποὺ σὰς πάει. Σκέφθηκα νὰ σὰς πῶ Μελουζίνα στὴν ἀρχή, ἀλλὰ εἶναι ὄνομα ντεμοντέ. Λοιπόν, Ζοζιάν.

— Ἔστω Ζοζιάν!

Ἀφῆσαν τὸ μονοπάτι, ἔκαναν λίγα βή-ματα κάτω ἀπ' τὰ δένδρα καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀντίκρουσαν νερό.

— Τὸ ποτάμι! ἔκανε ὁ Ζουλιέν, ἀπο-ρώντας πὺς ἦταν δυνατόν νάχη πραγμα-τοποιηθῇ ἡ πρόβλεψίς του.

— Εἶναι ὁ Πῆγος, ἀποκρίθηκε ἡ Ζο-ζιάν. Νόμιζα πὺς τὸ ξέρατε. Πῆγε, δὲν εἶναι ὥραϊα;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ζουλιέν φωτίστηκε ὁ-λόκληρο.

— Ἀς τρέξουμε Ζοζιάν, θὰ σὰς δείξω ἕνα σωρὸ θαύματα... θὰ δῆτε...

Καὶ ἐκείνη ἔτρεχε, ὅλο ἔτρεχε πίσω του γελώντας ἀπ' τὴ χαρὰ καὶ τίς ἐλπί-δες ποὺ ἐνοιῶθε νὰ τὴ πλημμυρίζουν, θυ-θίζοντας τὰ πόδια της, ὡς τὰ γόνατα μὲς' στὴ καταπράσινη γλῶχη.

Κατέβηκαν πρὸς τὴν ἀκροποταμιά, ἐ-κεῖ ὅπου συγκεντρωνόταν οἱ ψαράδες τῆς περιοχῆς γιὰ νὰ ψαρεύουν ἀνεμόλητοι, μακρὰ ἀπ' τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα τῶν αυτοκινήτιστῶν. Ἡ ἀχτὴ ἦταν σπαρμένη μὲ λογίων-λογίων χρωματιστὰ λουλουδιά.

Ἡ φύση γύρω ἦταν γλυκεῖα καὶ μαγευ-τικὴ. Ἡ ἀτμόσφαιρα μουσχοβολοῦσε.

Καὶ ἔφτασαν στὴν ἀκροποταμιά. Θάπρεπε νάχη βρέξῃ πολὺ τὴν παρα-μονὴ στὴν περιοχή αὐτὴ γιὰτὶ ἀπ' τὰ βουνὰ ἔπεφταν νερά, νερά πολλὰ, σὺν κα-ταρράκτες. Μιὰ ὀρεῖα ἄπλωνε, ἕνα κα-ταπράσινο κλῶνο τῆς πάνω ἀπὸ μιὰ λι-μνοῦλα ποὺ ξεκινούσε ἀπ' τὸ ποτάμι, καὶ ὅπου ἀνθίζαν χιλιάδες ἱριδες, σχίνοι καὶ νάρκισσοι.

— ■■ —

Στὸ πλησίασμά τους παραπάνω ἀπὸ ἕκατὸ βάραχοι, θυβίστηκαν μὲς' στὸ νερό, παράχοντας τὸν καταγάλανο κα-θρέφτη ὅπου λιχνίζονταν φύλλα ἀπὸ νου-φαρα.

— Περιφάνη, ἔκανε ὁ Ζουλιέν γοη-τευμένος. Καὶ νὰ τώρα τὰ θαύματα ποὺ σὰς ὑποσέληκα.

Ἐαπλώθηκε μὲ τὴν κοιλιὰ στὴν ἀκρο-ποταμιά, κάνοντας νόημα στὴ Ζοζιάν νὰ τὸν μιμηθῇ. Σοδάρὰ ἐκείνη ὑπήκουσε.

Καὶ τότε ἤρθε ἡ σειρά ἡ δική του νὰ τῆς κἀν «σοῦτ'!...». Περμέναν ἀκίνητοι, νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ τάξις ποῦχε παραχθῇ μὲ τὴν ἀφιξή τους. Καὶ πραγματικὰ σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ ξαναφαινοῦναι στὴν ἐ-πιφάνεια χίλια τόσα γοητευτικὰ ζωντανὰ πλασματάκια.

Ὁ Ζουλιέν ἔκανε μιὰ κίνηση.

— Δῆτε...οἱ βάραχοι. Δὲν φοβοῦνται κανένα... ἐπιθύρουν μὲ τὰ χεῖλη ἀκου-μιπιμένα σχεδὸν στὸ ρόδινο αὐτάκι της. Οἱ δοσκοὶ τρελαίνονται νὰ τὰ παρακο-λουθοῦν στὰ παιχνίδια τους.

Ὑστερὰ τῆς εἶξε, μὲ φωνὴ ψιθυριστὴ πάντα, ὅλα τὰ ἄλλα μαμούνια καὶ βα-τραχειοῖ τῆς ἀκροποταμίας ποὺ ἦσαν τόσο παράξενα ὅλα, τόσο χαριτωμένα.

Ἡ μικρὴ λιμνοῦλα προσπαθοῦσε νὰ δείξῃ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερὸ τίς χα-ρές τῆς στοὺς ἀπροσδόκητους ἐπισκέπτες.

Ἡ Ζοζιάν ρωτοῦσε, ὅλο ρωτοῦσε, πε-ρίεργη νὰ μάθῃ τὸ κάθε τι γιὰτὶ ἐκεῖνο καὶ στριφογύριζε πάνω στὸ νερό καὶ γιὰτὶ «ἐκεῖνο τὸ ἄλλο» ἤρκειτο στὸ νὰ λιχνίζεται σὺν νὰ καθόταν σὲ κούνια.

Ὁ Ζουλιέν εἶχε ἑτοιμὴ τὴν ἀπάντησιν γιὰ ὅτιδήποτε τὸν ρωτοῦσε. Ἐξηγοῦσε τὴν καταγωγὴ τοῦ κάθε ἀμφιβίου μιλοῦ-σε γιὰ τὸν τρόπο τῆς ἀναπτύξεώς του καὶ τίς συνήθειές του εἰδείχνε τοὺς γο-νητοὺς τοῦ κάθε μαμουνιῶ, τοὺς ἰσχυρο-νοὺς τοῦ κάθε κατοίκου τῆς λιμνοῦλας.

Ἡ Ζοζιάν ἀκούε καὶ οἱ στιγμὲς τῆς μέρας αὐτῆς ποῦχε ἀρχίσει ὅσοι μὲ ἔλε-γε τίς ἄλλες Δευτέρες τοῦ Πάσχα, κινού-σαν χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει, ἔππου σιγά-σιγά τὰ νερά ἄρχισαν νὰ σκουραί-νουν... Τότε μόνο θυμήθηκε... ὅτε κα-τάλαβε πόσο εἶχε περάσει εὐχάριστα ὥρα.

— Τί ὥραϊα πράγματα ποὺ μοῦ δείξα-τε, ἀλήθεια... Κι' ἐγὼ ποὺ νόμιζα ὅτι δὲν ὑπῆρχε πουθενά ὁμορφιά. Γιατὶ νὰ μοῦ τὰ δείξετε ὅλα αὐτά;

Ὁ Ζουλιέν δὲν ἀποκρίθηκε ἁπλῶς.

— Ἀναστέναζε μόνο καὶ ὕστερὰ ἐπρόφερε ἀργά-ἀργά.

— Γιατὶ εἶναι Δευτέρα τοῦ Πάσχα... γιὰτὶ... εἰστε σεις καὶ γιὰτὶ... σὺς ἀγα-πῶ. Καὶ σεις;

Ἐκείνη τραβήχτηκε λίγο ἀπὸ κοντὰ του καὶ δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε παρὰ μ' ἕνα γεμωμένο της. Τί ἄλλο νὰ κἀν, ἄλλωστε ἀφοῦ πρὸ 10 λεπτῶν, πρὸ 5, πρὸ ἐνὸς ἐνοιῶθε ἤδη καὶ αὐτὴ ὅτι τὸν ἀγαποῦσε.

— Εἶναι ἀργά! ἔκανε ἀνήσυχος.

Ἐκείνος τὴν πλησίασε ξανά τὴν πῆρε

στὴν ἀγκαλιά του καὶ προτοῦ προφτάσῃ καὶ ἐκείνη νὰ πῇ μιὰ λέξη τὴν φίλησε.

Ἡ Ζοζιάν ἀνοιγόκλεισε τὰ μάτια της.

Τὰ μάγουλά της εἶχαν βαρὴ ρόδινα.

— Φεύγετε; Γιὰ μακρὰ;

— Γιὰ τὴν Ἀρική;

— Ὁὰ μείνετε πολὺ;

Ὁ Ζουλιέν ἔκανε μιὰ ἀφηρημένη χει-ρονουμία γιὰ μόνη ἀπάντησιν. Μήπως ἤ-ξερε καὶ αὐτός; Ὁὰ ἔλειπε καιρὸς, βέ-βαια, πολὺ καιρὸς. Τὴν ἀπέραντη τοῦ σού-ρουπου σιγαλὰ, τὴν διέκοψαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ αἱ τριλλίες κάποιων γυρῶλων.

— Μόνος; ἐπανέλαβε ἡ Ζοζιάν.

— Καὶ βέβαια μόνος!

— Καὶ ἂν μένατε; ἔκανε τρέμοντας αὐτὴ.

Ὁ νέος ἔκανε λίγα βήματα καὶ πῆγε καὶ στάθηκε πίσω της.

— Ἀδύνατο. Πρέπει νὰ φύγω.

Ἀπέναντί της τώρα δὲν ὑπῆρχαν πα-ρὰ τὰ δένδρα καὶ τὸ ποτάμι ποὺ αὐτὰ δὲν θὰ ἔφευγαν ποτέ.

— Κα δὲν θὰ κρατήσω τίποτα ἀπὸ εἰς, οὔτε κἀν αὐτὴ τὴν ἡμέρα, ρώτησε πάλι ἐκείνη.

— Ναι, θὰ κρατήσετε.

Ἐνοιῶσε νὰ τῆς τραβᾷ τὴ σάντα της, ποὺ δὲν τὴν εἶχε ἀφήσει ὅτε λεπτὸ ἀπ' τὰ χεῖρά της. Ἀκούσε νὰ ἀνοιγοκλείνῃ τὸ μεταλλινὸ φερμουάρ. Ἦθελε νὰ γυρί-σῃ πίσω τῆς ἀλλὰ δὲν τόλμοιτε. Κάτι γυπόκτης τὴν πούριερα της. Ὑστερὰ τὸ φερμουάρ ξανάκλεισε.

— Ὁρμισθῆτε μου, τῆς ἔκανε ψιθυρί-στὰ καθὼς στεκόταν πίσω της, ὅτι δὲν θὰ ζήτηστε νὰ μάθετε τὸ ὄνομά μου, ὅτι δὲν θὰ σημειώστε τὸν ἀριθμὸ τοῦ αυτοκι-νήτου μου καὶ ὅτι δὲν θ' ἀνοίξετε τὴ σάν-τα σας παρὰ τὸ δρόμο, σὺν θὰ μείνετε μόνη...

Ὑστερὰ τὴν ὠδήγησε στὸ ἀμάξι της. Περνώντας μπρὸς ἀπὸ τὸ δικό του ἐκείνη ἐστριψε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ μέρος του. Στὴ γλῶχη ἀπάνω ὁ γοντρός κύριος ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμάται μὲ ὕψος σοδά-ρο καὶ μὲ τὸ στόμα διάπλωτο.

Ὁ Ζουλιέν ἔβαλε μὲς' στὸ αυτοκίνητό της τὴ νέα, ἔκλεισε τὴν πορτίτσα καὶ ἔ-σους τρέχοντας. Ὅταν ξαναπέσατε ἀπὸ μπρός της μὲ τὸ αυτοκίνητό του ἐκείνη ἐγύρισε τὸ κεφάλι της ἄλλοι, γιὰτὶ ἐ-νοιῶθε πὺς ἂν τὸν κυττοῦσε θὰ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ συγκρατηθῇ πιά. Ὑστερὰ ἔ-σους τὴν σάντα της πάνω στὸ στῆθος της καὶ μὲ τὴ σκέψη ἄρχισε νὰ ξαναζῇ τὴν γὰρὰ ποῦχε γευθῇ ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Καὶ ἐπὶ πῶλους ὁ γοντρός κύριος ξύ-πνησε καὶ τότε μόνον ἡ νέα κατάλαβε πὺς ὅλα εἶχαν τελειώσει πιά.

— ■■ —

Ἀργὰ πολὺ ἀργὰ τὴ νύχτα ἀνοιξε τὴ σάντα της. Τὴν πρώτη στιγμὴ δίστασε νὰ παραδεχτῇ αὐτὸ ποὺ ἔδωκε. Ἀλλὰ σὲ λίγο πίστεψε. Ἔτσι ἦταν.

Τὸ πορτοφόλι της εἶχε κάνει φτερά.

ETIEN ANTPE

Μέσα στὸ ἀμάξι καθόταν μιὰ νέα...

'Η όνειρομαντεία συγχρονίζεται. Τί λέγει ένας : Νέος 'Ονειροκρίτης

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όταν δήτε σκυλί να δαγκώνει, θα σας συμβεί κανένα πολύ σοβαρό δυστύχημα.

Σκυλί που γαυγίζει είναι προμήνυμα κακών ειδήσεων.

Αν δήτε αλγτόσκυλο, θα έχετε απογοητεύσεις και αθλιότητα στη ζωή σας.

Αν δήτε σκυλί μικρό, κάποια άπειλη εις θάρος σας θα πραγματοποιηθώ.

Αν δήτε πολλά σκυλιά μαζί, θα βρεθώτε σύντομα σε μία φιλική συγκέντρωση.

Ο ΔΡΟΜΟΣ

Ο δρόμος γενικώς, σημαίνει μετακίνηση, αλλαγή. Ειδικώς:

Δρόμος πλατύς είναι ένδειξη εύκολης και εύτυχισμένης ζωής.

Δρόμος στενός, είναι προμήνυμα κακού συναπαντήματος. Φυλαχθήτε ιδίως από τους διπρόσωπους.

Δρόμος γεμάτος σκόνη, σημαίνει ότι θα σας έλθουν πολλά δυσάρεστα.

Δρόμος ανηφορικός, σημαίνει: ικανοποίηση των φιλοδοξιών μας.

Δρόμος κατηφορικός, προσεχθή απογοήτευση.

Δρόμος άνωμαλος, εμπόδια στη ζωή σας, τα οποία όμως, με λίγη καλή θέληση και προσπάθεια θα τα υπερπηθήσετε.

ΟΥΡΑΝΟΣ

Αν δήτε στον ύπνο σας ούρανό, γενικώς σημαίνει, ότι θα αναπνεύσετε από κάποια φροντίδα που σας απασχολεί. Αν ο ούρανος που θα δήτε είναι καθαρός και γαλάζιος, θα έχετε προστασία, ειρήνη και εύτυχια.

Αν δήτε έναστρο ούρανό, θα έχετε αλλαγή της όλης καταστάσεώς σας επί το καλλίτερον.

Ούρανος συννεφιασμένος, είναι προμήνυμα στενοχώριας, αλλά παροδικής. Ούρανος κατακόκκινος, σημαίνει προσεχθή και βίβαιον πόλεμο.

Ούρανος με λίγα συννεφάκια, σημαίνει μικροστενοχώριες τόσο πιο γρήγορα παροδικές, όσο πιο δυνατός είναι ο άνεμος που κινεί τα συννεφάκια αυτά.

ΓΑΤΑ

Αναφέραμε ήδη για την γάτα. Με τα παρακάτω συμπληρώνουμε τα σχετικά με αυτήν.

Η γάτα εν γενεί, σημαίνει προδοσία παντός είδους.

Γάτα που μουρρίζει σημαίνει συκοφαντίες εις θάρος σας.

Γάτα που γρατσουνίζει, ραδιογραφίες που επιτυγχάνουν.

Γάτα που χαϊδεύεται, υποκρίσις εκ μέρους οικείου ή φίλου σας.

Γάτα αναστατωμένη και έξαλλη, τσακώματα και καυγάδες.

Γάτα την οποία τραβά κανείς, κίνδυνος ο οποίος απεσοδότη.

ΚΛΕΙΔΙΑ

Αν δήτε ότι έχετε πολλά κλειδιά κρεμασμένα στη μέση σας με όλυσσίδα θα πη ότι θα έχετε πολλές δυσκολίες να αντιμετώπισετε.

Αν βρήτε στο δρόμο ένα κλειδί σκουριασμένο, θα πη ότι χαμένοι πάνε οι κόποι σας. Δεν θα επιτύχετε αυτό που επιδιώκετε.

Αν δήτε ότι έχετε επάνω σας ένα κλειδί, θα έχετε χρηματικά κέρδη.

Αν βρήτε κανένα καινούργιο κλειδί, θα έχετε μια νέα έρωτική κατάσταση.

Αν δήτε ότι γάνετε κλειδί, θα γάνετε ένα έρωτικό γαντεβόλο.

Αν δήτε ότι σάς σπάνει το κλειδί την ώρα που πάτε ν' ανοίξετε μια πόρτα, αν μόν η πόρτα είναι δική σας, τότε θα είναι παροδική ή δυσκολία που θα δοκιμάσετε. Αν είναι ξένη, τότε δεν θα κατορθώσετε ποτέ αυτό που τόσο πολύ επιδιώκετε. Αν η επιδίωξίς σας αυτή είναι μια έρωτική κατάσταση, τότε να την εγκαταλείψετε άμεσα και να στραφώτε αλλού, γιατί όχι μονάχα δεν θα κάνετε τίποτε, αλλά η επιμονή σας θα σας βγίη και σε κακό.

ΚΟΛΛΙΕ

Αν δήτε ότι φοράτε ένα κολλίε, διποδότη, αν δηλαδή δεν είσθε εις θέσιν να αντιληφώτε στον ύπνο σας τι είδους είναι το κολλίε, τότε θα έχετε στενοχώριες. Αυτές θα είναι τόσο πιο μεγάλες, όσο πιο μικρό είναι το κολλίε.

Αν το κολλίε είναι μεγάλο, τότε θα αισθανώτε μια ζωτικότητα μεγάλη, αλλά εφήμερη.

Κολλίε από πολύτιμα πετράδια, σημαίνει πλούτον και εύτυχια.

Κολλίε με μαργαριτάρια σε ζυγό αριθμό, αμφίβολη επιτυχία.

Αν τα μαργαριτάρια είναι μονά, ή επιτυχία θα είναι άσφαλής.

Κολλίε από ψεύτικα πετράδια κακολογία και δυσμένεια.

ΑΛΛΑ ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ

Αν δήτε ότι φοράτε περιστέρη, θα έχετε εύχαιρα νέα.

Αν δήτε κολόνα μαρμαρίνη, σημαίνει ρώμη και υγεία.

Κολόνα που πέφτει, δύναμις ή ποία δεν θα διαρκώση επί πολύ.

Αν δήτε ότι είσθε σε θέατρο και παίζεται κωμωδία, προσέξτε, θα σας τυλίξουν.

Αν όνειρευώτε κομήτη, περιμένετε καμμία καταστροφή.

Αν δήτε ότι φτιάχνετε γλυκό του κουταλιού ή ότι το τρώτε, θα έχετε δεσμούς αισθηματικούς οι οποίοι— αλλοιμονών!— θα είναι διαρκείς!

Αν δήτε ότι παθαίνετε συμφορή, τότε πρέπει την άλλη μέρα να προσέξετε όρισμένως την υγεία σας. Και μάλιστα να συμβουλευώτε γαστρολόγο.

Αν δήτε λαμπάδα αναμμένη θα έχετε γεννητούσια αρρεθωνιάσματος.

Αν η λαμπάδα είναι σβυστή, ελπίδες που θα διαψευθούν.

Αν δήτε ότι βρίσκεσθε σε ιπποδομίο, σημαίνει ότι παίζον μαζί σας.

Αν δήτε ότι σάς πέφτουν τα φρύδια, θα άρρωσθήτε προσεχώς.

Αν βρεθώτε σε κομητήριό, κάποιος προσφίλης νεκρός σας προστατεύει.

Αν δήτε ψαλλίδια, θα έχετε καυγάδες και ρήξιν με κάποιο πρόσωπο που βασάνει στη ζωή σας.

Αν όνειρευώτε πελαργό, θα κάνετε εύτυχισμένο ταξίδι.

Αν όνειρευώτε καμπάνες θα έχετε καλά νέα.

Αν ακούσετε κωδωνοκρουσίες εν δύνου, οι φέδοι σας και οι ανησυχίες σας θα επληθύνουν.

Καρδιά στον ύπνο σας... γραλιά καρφιά τα πάντα στον ζύπνο σας!

Αν όνειρευώτε χειροδύρο, περιμένετε δυστύχημα.

Αν δήτε ότι πίνετε σοκολάτα, θα έχετε υγεία και θα ικανοποιηώτε τις επιθυμίες σας.

Αν όνειρευώτε τον 'Ιησού Χριστό, θα έχετε μεγάλη προστασία από κάποιο πρόσωπο που σας αγαπά.

Αν δήτε ότι πέφτετε, τότε πρέπει όρισμένως να συμβουλευώτε τον γιατρό σας.

Αν δήτε ότι βρίσκεσθε κοντά σε καταράκτη με νερό καθαρό, θα έχετε άπειλες, αλλά υάταιες.

Αν όνειρευώτε... κατσαρόλες, σάς στήνουν παγίδα.

Αν όνειρευώτε ότι σάς βασανίζει εφιάλτης, τότε πρέπει να δήτε τον γιατρό σας, γιατί κάποια άρρώστεια σας απειλεί.

Αν δήτε καράφα γεμάτη νερό, θα σας συμβή κάτι που δεν τό περιμένετε.

Αν δήτε καράφα άδειανή, τότε θα πάρετε μια κακή είδηση.

Αν δήτε ότι βρίσκεσθε μέσα σ' ένα γεμάτο υπόγειο, σημαίνει ότι επίκειται καταστροφή.

Αν τό υπόγειο είναι κενό τότε θα διαπορεύεστε κίνδυνο θανάτου.

Αν δήτε ότι βρίσκεσθε μέσα σε σπύλιο, θα περάσετε μέρες άγωνίας.

Ο Κέδρος ως όνειρο σημαίνει προστασία.

(Επεται συνέχεια)

Χαρές και λύπες των άσων της άθηναϊκής σκηνής

Ο άγνωστος ΚΩΣΤΑΣ ΜΟΥΣΟΥΡΗΣ

ΚΑΙ αν ακόμη ο κ. Κώστας Μουσούρης, δεν ήταν ο εκλεκτός καλλιτέχνης που ξέρουμε όλοι μας, πάλι η σελίδα αυτή θα φιλοξενούσε το πορτραίτο του από λόγους καθαρώς δημοσιογραφικής επικαιρότητας. Είναι δέ επικαιρός μια συνέντευξη με τον κ. Μουσούρη αφ' ενός γιατί δεν είναι πολύς καιρός που παίχθηκε το φίλμ, ή 'Αγνούλα' στην οποία πρωταγωνιστούσε, και αφ' ετέρου επειδή τον τελευταίο καιρό άλλο δεν συνεζήτητο στους καλλιτεχνικούς γενικά κύκλους παρά ο χωρισμός του με την τέως σύζυγό του.

Η Αλίχη και ο Μουσούρης έχωρισαν οριστικά! Το γεγονός είχε καμμία εντύπωση ζωηρότατη. Όλοι θυμίζον την τραγική περιπέτεια των συμπαιεσμένων αυτών ήθοποιών, και ακόμα περισσότερα θυμίζον τον συγκινητικό ειδήλλιο των που άρχισε εδώ και δέκα χρόνια στη σκηνή του θεάτρου Κυβέλης.

Δύο νέοι αγαπήθηκαν με πάθος. Τι τό φυσικώτερο! Οι γονείς όμως εκείνης είχαν αντίρρησης. Και τό έρωτευμένο ζευγάρι έφθασε στην άπαγωγή. Τότε οι γονείς τους άπεκρίσαν σ' αυτόν.

Αλλά κι οι έρωτευμένοι δεν υπέκυψαν. Έφτιασαν άμέσως θάλασσο και άρχισαν να θαλαμδεύουν. Ήρθαν όμως και δίστατα χρόνια. Οι δουλειές δεν πήγαιναν καλά. Η επικήρεια παρόλας, οι ζημιές συνέτριβαν τον θάλασσο. Τότε, σε μία στιγμή παραζάλης εκείνη έκαμε τό γνωστό διάβημα. Ο θόρυβος που έπροκάλεσε ή 'φυγή' της ξεπέρασε κάθε προηγούμενο.

Όταν άνευρέθη στην Αίγνα, στο σπίτι του Καζαντζάκη, όλοι πίστεψαν ότι θα γύριζε στο πατρικό της σπίτι. Πλάνη! Ο έρωτας υπήρχε πάντα. Κι ξαναγύρισε στον άντρα της που δεν είχε παύσει ν' αγαπά.

Για κάμποσο καιρό τό τόσο συμπάθος ζευγάρι λησμονήθηκε. Είχε ταξιδέψει στο έξωτερικό. Πρίν από δύο μήνες όμως τα όνυχια του Μουσούρη και της Αλίχης ξανάρθαν στην επικαιρότητα. Επρόκειτο να παιχθή ή νέα ταινία που είχαν γυρίσει στην Αίγνα, ή 'Αγνούλα'.

Η είδησις ξαναθύμησε τό ειδήλλιο, τό τόσο συγκινητικό και τόσο άτυχο, των δύο νέων.

Όταν ή ταινία προσεβλήθη για πρώτη φορά στο 'Αττικό', οι δύο καλλιτέχνες είχαν πια γυαίσει οριστικά. Είχαν προσφθάσει όμως να δούν μαζί τό φίλμ, στη δοκιμαστική προβολή, κι άσφαλώς τις ώρες εκείνες θα

αναλογίζονταν ότι τό ρωμάντζο τους έτελείωνε με ένα φίλμ, όπως ακριβώς είχε άρχισι με ένα άλλο, την περίφημη 'Ασπέρα'—άν θυμάστε— που είχε γυρίσει τό ζεύγος εϋθός μετά την άπαγωγή του. Τί συμβολική, μα την αλήθεια, σύμπτωση, 1929: 'Ασπέρα'—1939: 'Αγνούλα'. Δέκα χρόνια—μία μεγάλη άγάπη— ήταν επιχειρηματίας, γι' αυτή την δουλειά τον προώριζε. Άργότερα όμως, άπέκτησε τη λόξα του θεάτρου. Καραγκιόζης στην αλή του σπιτιού, θεατρική μικροσκοπική κατόπιν. «Θα γίνω ήθοποιος», έλεγε μέσα του χωρίς να τολμά όμως και να εκμυστηρευθή σε κανένα τό μεγάλο του μεράκι. Παρακολούθους μαθήματα στο γυμνάσιο και στις διακοπές έργαζότανε στο συμβολαιογραφείο Σκουταρή. Άντέγραφε συμβόλαια, και νόμιζε πως άντέγραφε ρόλους για θεατρικές παραστάσεις.

Όταν ήταν στην τελευταία τάξη του γυμνασίου, διάβασε στις εφημερίδες μία είδοποίηση που έλεγε ότι ή εταιρία 'Ελληνικών θεατρικών συγγραφέων', έκανε δραματική σχολή και προσκαλούσε υποψηφίους. Ήταν ή ευκαιρία που περιμένανε τόσα χρόνια. Είχαν έρθει όμως και ή μεγάλη στιγμή της αποκαλύψεως των όνειροπολήσεων του στους γονείς του. Ο πατέρας του άκουσε, σκέφθηκε κι' έδωσε τη συγκατάθεση του.

Η προκήρυξις της σχολής έλεγε ότι οι υποψήφιοι έπρεπε να ήταν τουλάχιστο 16 ετών. Ο Κώστας όμως ήταν μόνο 15 1/2. Η δεύτερη δυσκολία ήταν ότι οσοούσε ακόμη κοντά. Τις υπερέβη και τις δύο. Έπεισε τους γονείς του να φορέση μακρύ και μ' ένα ψέμμα έπεισε και τον διευθυντή της σχολής, τον κ. Μιλτιάδη Λιδωρίκη ότι ήταν 16 1/2 χρονών. Ήρθαν κατόπιν αι εξετάσεις. Τις υπέστη με θάρρος και επιτυχία. Αλλά οι εξετάσεις του και πρώτα απ' όλους ο κ. Λιδωρίκης βόηκαν ότι ήταν γεννημένος για κωμικός.

Καταπέλτης ή πόδβλησις. Κωμικός λέει: Μά αυτός έτρεφε μεγάλα όνειρα δραματικών ήθοποιών. Πώς υπερέβη να τα έγκαταλείψη έτσι σκληρά. Έκλεισε και ξενύχτησε νύχτες όλόκληρες. Στο τέλος όμως υπέκυψε στους δακτύλους του και άρχισε να προσετοιμάζεται για κωμικός ήθοποιος.

Απεοίτησε απ' την σχολή άριστοδύτης. Ήταν όμως πολύ μικρός για να τό πάρουν στο θέατρο που εσχματισή από την

Ένα όραίο πορτραίτο του κ. Μουσούρη.

της όδοι 'Αχαρνών. Ο πατέρας του κατήγετο από την Κεφαλληνία ή μητέρα του απ' την Πολωνία. Από τον πρώτο κληρονόμο της την έξυπνάδα, μία έξυπνάδα καθαρώς Κεφαλλονίτικη, από την δεύτερη πήρε την πολιτισμένη ιδιοσυγκρασία που έχει. Μικρός ήθελε να γίνη μηχανικός, αρχιτέκτων, κι' ο πατέρας του που ήταν επιχειρηματίας, γι' αυτή την δουλειά τον προώριζε. Άργότερα όμως, άπέκτησε τη λόξα του θεάτρου. Καραγκιόζης στην αλή του σπιτιού, θεατρική μικροσκοπική κατόπιν. «Θα γίνω ήθοποιος», έλεγε μέσα του χωρίς να τολμά όμως και να εκμυστηρευθή σε κανένα τό μεγάλο του μεράκι. Παρακολούθους μαθήματα στο γυμνάσιο και στις διακοπές έργαζότανε στο συμβολαιογραφείο Σκουταρή. Άντέγραφε συμβόλαια, και νόμιζε πως άντέγραφε ρόλους για θεατρικές παραστάσεις.

Όταν ήταν στην τελευταία τάξη του γυμνασίου, διάβασε στις εφημερίδες μία είδοποίηση που έλεγε ότι ή εταιρία 'Ελληνικών θεατρικών συγγραφέων', έκανε δραματική σχολή και προσκαλούσε υποψηφίους. Ήταν ή ευκαιρία που περιμένανε τόσα χρόνια. Είχαν έρθει όμως και ή μεγάλη στιγμή της αποκαλύψεως των όνειροπολήσεων του στους γονείς του. Ο πατέρας του άκουσε, σκέφθηκε κι' έδωσε τη συγκατάθεση του.

Η προκήρυξις της σχολής έλεγε ότι οι υποψήφιοι έπρεπε να ήταν τουλάχιστο 16 ετών. Ο Κώστας όμως ήταν μόνο 15 1/2. Η δεύτερη δυσκολία ήταν ότι οσοούσε ακόμη κοντά. Τις υπερέβη και τις δύο. Έπεισε τους γονείς του να φορέση μακρύ και μ' ένα ψέμμα έπεισε και τον διευθυντή της σχολής, τον κ. Μιλτιάδη Λιδωρίκη ότι ήταν 16 1/2 χρονών. Ήρθαν κατόπιν αι εξετάσεις. Τις υπέστη με θάρρος και επιτυχία. Αλλά οι εξετάσεις του και πρώτα απ' όλους ο κ. Λιδωρίκης βόηκαν ότι ήταν γεννημένος για κωμικός.

Καταπέλτης ή πόδβλησις. Κωμικός λέει: Μά αυτός έτρεφε μεγάλα όνειρα δραματικών ήθοποιών. Πώς υπερέβη να τα έγκαταλείψη έτσι σκληρά. Έκλεισε και ξενύχτησε νύχτες όλόκληρες. Στο τέλος όμως υπέκυψε στους δακτύλους του και άρχισε να προσετοιμάζεται για κωμικός ήθοποιος.

Απεοίτησε απ' την σχολή άριστοδύτης. Ήταν όμως πολύ μικρός για να τό πάρουν στο θέατρο που εσχματισή από την

Ἐπιθυμία

Βάγγο, σὸ λέ—μέ συστολή:
ἔχω γενεὶ σὰν τὴ τρελλή,
γιατὶ λαχτάρηξα πολὺ
μαμὰ κι' ἐγὼ νὰ γίνω...
Ζηλεύω, Βάγγο, τὰ παιδιὰ
κι' ὅπως ἐπήρα μυρουδιά,
καὶ τὴ φτωχή μου τὴ καρδιά
γιὰ ἓνα μπεμπὲ δίνω...

Κι' ἄσε με σὲ παρακαλῶ,
μὲ τρόπο φίνο καὶ καλὸ,
τὸ ὄνειρό μου τὸ τρελλὸ
νὰ πραγματοποιήσω,
μιά κι' ἡ καρδιά μου τὸ τραβᾷ,
χωρὶς νὰ μοῦ μιλήσης Βά—
γιὰ τὰ ἔξοδα καὶ γιὰ τὰ βά—
ὅταν τεκνοποιήσω!

Κι' ὡς εἶσαι ἀντρακλας ἐσύ,
μὲ ὕφος καὶ μὲ σημασί—
μὲ ὠραιότη περισσή
καὶ πέντε πῆχες μπόι
κι' ἐγὼ ρὲ Βά—εἶμαι σωστή
γυνὴ λεβέντρα καὶ πιστή,
σίγουρα θὰ σοῦ ἀναστή—
τῆς μαγαριάς τὸ σόι!...

Η ΜΑΝΙΩ

Βλάμκε, κουβέντες

Η ΒΙΛΛΑ

Ἄδρεφέ μου πού λές, ὁ γαμπρός μου ὁ χασάτης ὁ Νικόδημος μὲ
φώναξε τὰ προχτές:

—Βάθρακα, μοῦ λέει, φέτος θὰ ἐξηγηθοῦμε θάλασσα. Μπᾶς κι'
ἀνθίστηκες κανιὰ βίλλα γιὰ νοῖκι;

—Νὰ κυττάξω, ρὲ Νικόδημε, τοῦ εἶπα.

Πῆρα τὸ λοιπὸν τὴν «Ἑστία» καὶ τήραξα
ἐμβριθῶς καὶ γρήγορις ὡς πού βρήκα.

«Ἐνοικιάζεται βίλλα παραθαλασσίως»,
κομφόρι καὶ στήν τρίχα... καινουργής κτλ.»

Μιά καὶ δυὸ τὸ λοιπὸν στὸ Νικόδημο.

—Ἀρεφέ μου, εὐρηκα, τοῦ λέω.

—Πᾶμε τὸ λοιπὸν νὰ τὴ δοῦμε...

Καὶ πῆγαμε πού λές, τὸ ὁποῖον τὸ σπίτι ἐν
τάξει καὶ στήν τρίχα, μόνο πού ἦταν δύο ὠρί-
τσες μακρυὰ ἀπ' τὸ γιαλό!

Ὁ χλέπας ὁ σπιτονοικοκύρης μᾶς μίλαγε
γιὰ τὸ κομφόρι τοῦ σπιτιοῦ:

—Καμπινέ, μᾶς ἔλεγε, βεράντες, μπάνια, τε-
ράς καὶ τὰ ρέστα, βίλλα ἐν τάξει καὶ παρα-
θαλασσία!

Ἔ, δὲ βάστηξα, ρὲ φίλε, καὶ τὸν ἀρωτάω:

—Τί εἶναι ἡ βίλλα, ρὲ κύριος;

—Παραθαλασσία, μοῦ κάνει' ἔχει θεὰ πρὸς τὴ θάλασσα.

—Καὶ ποῦνε τὴν ἡ θάλασσα;

—Πᾶρε τὰ κυάλια νὰ τὴν δῆς, μοῦ κάνει ἀναιδῶς...

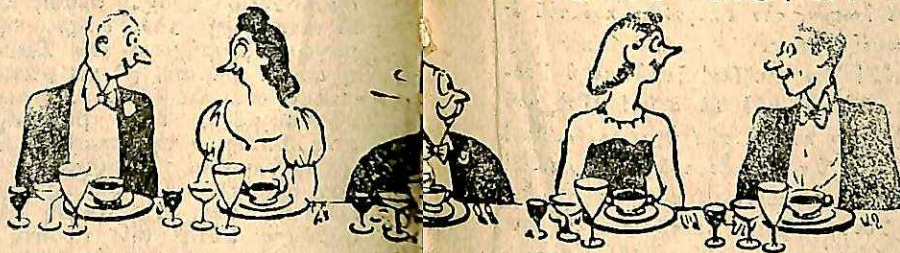
Γὸ ὁποῖον ἐγὼ κι' ὁ Νικόδημος τόνε βαφτίσαμε δικαίως στὴ
γρονθοπατιάδα ὡς πού ἴδρωσε.

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Γέλια εἰδῶν-εἰδῶν

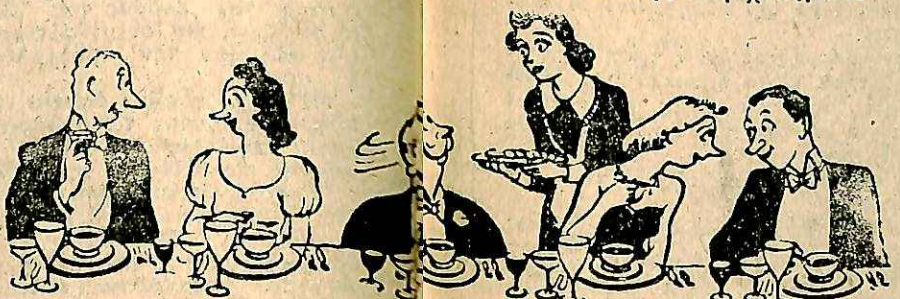
ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΛΑ ΛΟΓΙΑ

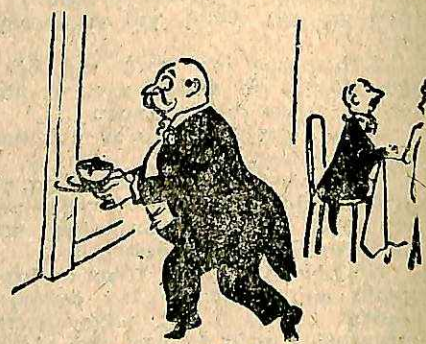
Τὸ ἐξ ἀριστερῶν ζευγὺ φαίνεται πολὺ ἀπασχολημένο.

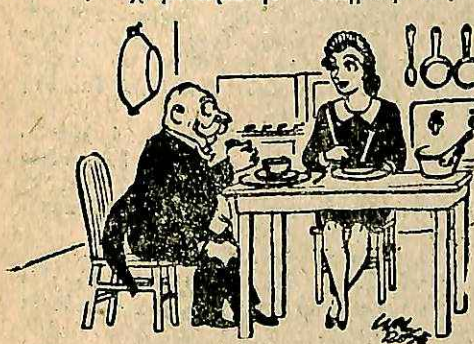
Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ δεξιῶν ζευγὺ φαίνεται ἐπίσης ἀπασχολημένο.

Ὁ παραπονεμένος ἐπισκέπτης ἀκαλύπτει τὴν χαριτωμένην ὑπηρετρίαν.

Ἡ μεγάλη ἀπόφασις.

Ἐπὶ τέλους βρῆκε μιὰ εὐχάριστη
παρέα...

Η ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

— Μπόμπυ, σ' ἔλα τὰ μαθήμα-
τα, ἔχεις πάρει ἀσχημούς βαθ-
μούς. Πρέπει νὰ ντρέπῃσαι γι'
αὐτό.

— Μοῦ εἶχατε πῆ, μπαμπά ὅτι
ἂν ἐπαιρνα καλοὺς βαθμούς στὰ
μαθήματα θὰ μοῦ δίνατε πέντε λί-
ρες καὶ ἡ μητέρα μου εἶπε ὅτι δὲν
θὰ εἶχατε νὰ μοῦ τὶς δώσετε.

ΚΑΡΑΜΑΡΑ...

— Γιατὶ
τάσσημά σου
— Κάποιο
ραλίγο νὰ
αστραφῶ.

— Τὴν
βῆ αὐτό;
— Τί νὰ
σωρὸ κόμα
ἐμπόρευμα
μου!

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ...

Ἡ ἐξεπὴς Μαρία ἐξόπνησε στὶς
δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

— Πέες μου, ἓνα παρχμῶθι μαμάνκα.

— Σὺ πᾶ παιδί μου, τῆς εἶπε ὁ
θεός! Καὶ πῶς συνέ-

κείνη. Τώρα ὅπου νᾶναι θάρρη ὁ
μπαμπᾶς καὶ θὰ μᾶς πῇ ἓνα...πα-

ραμῶθι καὶ στὶς δύο.
— Τί παρχμῶθι μαμάν;
— Ποῦ ἦταν τέτοια ὥρα!

Ἀντίρρησης

Ἔμεινα ἐκπληκτος, Μανιώ,
μὲ τὸ δικό σου τὸ νιονιό,
πού θέλεις, ρέ, μὲ τὸ στανιὸ
μπαμπάκα νὰ μὲ κᾶνης!
Ὅμως ἀδίκως προσπαθεῖς
καὶ σίγουρα θὰ βαρεθῇς
γιατὶ γιὰ κείνο πού ποθεῖς
μόνο τὰ λόγια χάνεις!

Ἔνα παιδί, ρέ σαχλαμά—
δὲ λέ—βεβαίως μὲ τιμὰ—
μὰ θὰ τὰ κᾶνη παστοურμά
τὰ πάντα μέσ' στὸ σπίτι...
Τὸ ἔξοδο θάναί πολὺ,
ρὲ σὺ Μανιώ μου ντροπᾶλή,
κι' ἐμεῖς δὲν ἔχουμε ψιλή
καὶ θὰ μᾶς βγῇ... ἀπ' τὴ μύτη!

Γι' αὐτό, Μανιώ, κάτσε καλὰ
κι' ἄσε τὰ λόγια τὰ τρελλὰ
νὰ μὴ μὲ βάλης σὲ μελᾶ
μ' ἓνα μαρὸ λεχοῦδι,
πού θὰ γκρινιά—καὶ θὰ φωνά—
—πίσω μου σ' ἔχω σατανά—
κι' ἀγρίως θὰ μὲ τυραννᾷ
αὐτό σου τ' ἀγγελοῦδι!...

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωματᾶριο, μου

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἰπροχτές τοῦκ-τοῦκ ἱγλασάντα-ἱπαγωτὸ ἱπρῶλῃσα καὶ χαροῦ-
μενο ἱσπίτι μου ἱπῆα.

Τακουῖτσα ἱναῖκα μου ἱκατεδασμένη ἱμούρη τῆς εἶχε καὶ βουβα-
μένο ἱτανε.

—Καλησπέρα, Τακουῖτσα, εἶπα' καρντιά μου γαρούφαλο ἐνεταί,
τοῦκ-τοῦκ ἱπαγωτὸ ἱπουλημένο ἱκανα — ἱστέ

ἱκέφι ἔχω τραουντισμένο νὰ ἐνομε...

—Σοῦς μπε σασκίν! εἶπε Τακουῖτσα, ἱπέρσι
σὰν σήμερα πατέρα μου πεταμένο ἐνεταί, ἐσύ

ἱκέφι ἔχεις;

Ἄμὰ ἐγὼ βιολί μου...

—Τακουῖ, ἱστέ, αὐτὸς πεταμένος εἶναι, ἐμεῖς
δκι, τραουντισμένο τὰ ἐνω μπε!...

Ἰναῖκα μου τύμωσε.

—Καραμπέτ, εἶπε, ἱκεφάλα σου σαμιαμίτι
μὲ ἱτσόκαρο τὰ ἐνη, πατημένο τὰ κάνω, μπουν-

ταλᾶ ἐρίφ.

—Ἄντε μπε! Ἰναῖκα νὰ φοδᾶται τὸν ἄν-
τρα πρέπει... γιανοῦμπι, τραοῦντι τὰ ἱπῶ.

Καὶ εἶπα.

Ἀμὰ πάνω σὲ ὦρα πού ἱκοκοράκι σὲ ἱτρα-
οῦντι ἔλεγα, ἱκεφάλα μου ἱβουῖξε καὶ ἀστράκια ἱμάτι μου ἔκανε..

Ἰστέ ἱσκουπόξυλο ἱναῖκα μου βαρεμένο ἔκανε.

—Μὴ μπε! Μπαμπᾶ σου πεταμένο εἶναι, ἀμὰ ἐγκὼ δχι, Ντροπή!
—Καὶ σὺ πεταμένο τὰ ἐνης σὲ ξύλο, εἶπε Τακουῖτσα καὶ ἱ πλευρά
μου μαλακά ἔκανε. Βαῖ, βαῖ, βαῖ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

— Άγγλική — εὐθυμογραφία

Ο τρίτος

Του Έντμον
Κόνκρυ

ΣΤΟ νυχτερινό πολυτελέστατο κέντρο του Λονδίνου «Τολέδο» τέσσερις ήταν οι παρανοήτες που τραβούσαν όλο τον καλό κόσμο: οι γάμπες της χορεύτριας Μάτζι, η αφάνταστη ευγένεια του μαίτρο-ντ' ότελ Γκορονώφ, η κουζίνα του Πιέρ Πικό, και το μουσικό ταλέντο του τζάζ-μπαντρίστα Σούντερμαν.

Ο συναγωνισμός αυτών, των ταλέντων είχε προκαλέσει αληθινό συναγερμό θαυμάσιων στο «Τολέδο».

Ιδιαίτερως, φυσικά, τραβούσαν οι γάμπες της Μάτζι, οι οποίες δεν συγκινούσαν μόνον τους θαμώνες αλλά και το προσωπικό του κέντρου. Μεταξύ των θυμάτων της όμως δύο ήταν τα μεγαλύτερα. Ο Σάμ Σούντερμαν και ο Βλαδίμηρος Γκορονώφ. Και οι δύο είχαν προτείνει γάμο στην νεαρή χορεύτρια πολλές φορές. Έκείνη όμως δεν έστεργε.

Εδώ βέβαια μπορούμε να σάς πούμε έντελως υπό εγγυήθειαν ότι κι' ο μάγειρος Πιέρ Πικό είχε πονόδοντο για την Μάτζι. Πάντως όμως δύο ήταν εκείνοι που φαινόταν να διακρίνουν με μανία την χορεύτρια, ο Σούντερμαν και ο Γκορονώφ. Τον άλλο τον Πικό κανείς δεν τον λογαίαζε.

— Ξέρω... ξέρω, είπε η Μάτζι, μία μέρα ειρυνικά γελώντας παράξενα στον Σούντερμαν όταν για δεκάτη φορά της επανέλαβε την πρότασή του... Με αγαπάς... λατρεύεις το χρώμα που πτώ. Και ξέρω ότι κερδίζεις 200 λίρες την εβδομάδα... Αλλά ακόμα δεν έχω αποφασίσει τον γάμο!

— Πολύ καλά Μάτζι, της αποκοιμήθηκε ο Σάμ με απογοήτευση. Θέλω όμως να μου πής ένα πράγμα. Μήπως αγαπάς αυτόν τον μποφόρ τον Γκορονώφ;

Η Μάτζι έσπασε σ' ένα νευρικό γέλιο, αλλά δεν είπε τίποτε.

Την ίδια μέρα ο Γκορονώφ έκανε την ογδόη πρότασή του.

— Μά... αγαπητέ μου Γκορονώφ, του είπε η Μάτζι. Σου είπα κι' άλλη φορά. Η καρδιά μου είναι δοσμένη άλλου.

— Ά! Χά! έκαμε νευρικά ο Γκορονώφ. Αγαπάς τον Σούντερμαν. Αυτή τη μούμια. Αυτόν τον σφαγιαστή της μουσικής, ε!

— Δεν είναι ο Σούντερμαν.

— Τότε ποιος είναι;

— Είμαι έρωτευμένη με την τέχνη μου, απάντησε η Μάτζι και απομακρύνθηκε.

Οι ύπερφυγές όμως, αυτές της Μάτζι, ήταν μία επιβεβαίωση των υπονοιών του Γκορονώφ και του Σούντερμαν. Τώρα ο ένας ήταν βέβαιος πως ο άλλος του είχε κλέψει την καρδιά της ωραίας χορεύτριας, κι' ένα μεγάλο μίσος ανεπτύχθη μεταξύ των δυο άντραστών. Το μίσος αυτό κατέληξε, όπως ήταν έπιόμενο σ' αλληλεπάλλινες και έκδικητικές έχθρες.

Πρώτος επέτεθη ο Σούντερμαν. Όταν κάποιο βράδυ έφθασε ο Γκορονώφ ν' αναλάβει υπηρεσία άντελήφθη ότι

το φράκο του δεν ήταν πια στην γκαρ-ό αίτιος του παθήματός του. Έξω φρενών ρώτησε για την απρόοπτη αυτή εξαφάνιση, και τον έπληροφόρησαν ότι το είχε στείλει... ο ίδιος στο καθαριστήριο!

Ο μαίτρο-ντ' ότελ εξακρίβωσε ποιός ήταν ο δράστης κι' ωρίσθηκε σαν πραγματικός Σλάος που ήταν έκδικηση.

Το άλλο βράδυ ο Σάμ ύψωσε την μπαγκέτα του για να διευθύνει το πρώτο μουσικό κομμάτι της ορχήστρας του. Οι πρώτες νότες όμως, που ακούστηκαν ήταν μία τραγική αποκάλυψη για το σύτι του Σούντερμαν. Μόνον ένα φράγμα τουδλων μπορούσε να παραβληθί με τους ήχους αυτούς. Όλοι οι πελάτες άνασηκώθηκαν στα καθίσματά των και γύρι-

Ο Τόνυ Γκαλίνι κλονίστηκε...

ζαν περίεργοι τον άρχιμουσικό. Οι μουσικοί ξεροκατάπιαν ενώ κρύος ιδρώς περιέλουσε τον τραγικό διευθυντή της τζάζ.

Σε λίγο μία επισταμένη εξέτασε έφερε εις φώς άνήκουστα πράγματα. Το δοξάρι του βιολίστα ήταν αλλημμένο με σπαυόνι. Το σαξόφωνο ήταν παραγμιμμένο με χόμα και πριονίδι, τα κλειδιά του τρομπανιού ήταν σφιγμένα, από το μπάντζο έλειπαν δυο χορδές, και το τύμπανο ήταν φουσκωμένο από το νερό.

Δυο ώρες δεν τους έφταναν του Σούντερμαν και των ανθρώπων του για να καθάρσουν τα όργανά τους!

— — —

Αυτές ήταν οι πρώτες έχθρες μεταξύ των δυο αντίζήλων. Μέρα με την ημέρα, όμως, τα πράγματα γινόταν σοβαρώτερα. Μία μέρα έντοτοις ο Γκορονώφ τον παράκαλε: Μέσα στο σοάι του Σάμ έροιξε ένα άγνωστο ποτό που άπεκρίμασε τον αντίζήλό του και τον κατέστησε άνίκανο για κάθε δουλειά επί άρκετές ώρες. Την διευθνοση της τζάζ ανέλαβε προσωρινά ένας μουσικός, ενώ ο καταστηματούχος με βίαια σκουντήματα προσπαθούσε να ξυπνήση τον μαέστρο. Όταν επί τέλους ανέλαβε τις αίσθήσεις του, εξίσταθηκε στον Τόνυ Γκαλίνι— τον καταστηματούχο—ποιά η αίτία και ποιός

αίτιος του παθήματός του.

Ο Τόνυ άνησύχησε με την κατάσταση αυτή που όλοένα γινόταν και χειρότερη.

Έπρεπε με κάθε θυσία ν' αποκατασταθί άμέσως η τάξι μέσα στο μαγαζί του. Έκάλεσε λοιπόν, τον Γκορονώφ και του έζήτησε εξήγήσεις.

— Έ! Τόν μουζικό! ξεφώνισε ο Γκορονώφ. Τη μαίμου! Το φειδί! Πού μου έκλεψε την καρδιά της αγαπημένης μου! Είναι λίγα έτι κι' αν του κάνη κανείς! Αυτός δεν πρέπει να ζήσεται!

Ο Τόνυ επέμεινε, ικέτευσε και κατόρθωσε στο τέλος να συμφιλίωση του δυο αντίζήλους.

Άλλοίμονον όμως! Η άνακωχή δέν βάστηξε.

Υστερ' από λίγες μέρες ο πόλεμος ξανάρχισε...

Ο Τόνυ τότε σκέφθηκε να διώξη τον ένα από τους αντίπαλους. Ποιόν όμως; Τον Γκορονώφ ή τον Σούντερμαν; Το πρόβλημα ήταν δύσκολο γιατί και οι δυο αυτοί άνθρωποι του ήταν χρησιμώτατοι. Επί όλούλης μέρες ο δυστυχής Τόνυ βασανιζόταν με την λύση αυτού του προβλήματος.

Ξαφνικά θυμήθηκε ότι η τρίτη λύσις σι κίθε ζήτημα είναι η καλλυτέρη. Έτσι κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο μόνος τρόπος για να σωθί το «Τολέδο» ήταν να φωνη ή χορεύτρια.

Με ευγενικό τρόπο της εξήγησε την κατάσταση.

— Η καρδιά μου, σε βεβαιώ, δεν άντέχει σ' αυτόν τον χωρισμό, αγαπητή μου Μάτζι, της είπε. Αν όμως εξακολουθής να μένης εδώ υπάρχει κίνδυνος ν' ανασυβή κάτι το σοβαρώτερο. Γι' αυτό θα προτιμούσα να έφρευες άμέσως. Φυσικά θα σε αποζημιώσω. Και γενναιότατα μάλιστα. Αλλά υπό έναν όρον... Όταν δέν θα υπογράψης συμβόλαιο με κανένα άλλο ρεστωράν του Λονδίνου επί εξή μήνες.

— Σύμφωνα, παραδέχθηκε η Μάτζι. Άλλωστε σκέπτομαι να κάμω ένα ταξίδι ως την Νέα Υόρκη. Υποθέτω ότι θα με προσλάβη ο Φρίτς Χόγκερ στο μαγαζί του.

Ο Τόνυ χάρηκε. Βέβαια... βέβαια. Ο Φρίτς θά είναι πολύ τυχερός αν άποκτήση μία χορεύτρια σαν κι' εσένα.

— Ά! Έκαμε η Μάτζι. Εέχασα και κάτι άλλο να σου πώ.

— Τι; ρώτησε άνησύχος ο Τόνυ. — Για τον σύζυγό μου... Φυσικά θάρθ κι' εκείνος μαζί μου. Φαντάζομαι πως ο Φρίτς θά του βρή κάποια δουλειά κι' έκείνου.

— Ο άνδρας σου! Μά είσαι παντρεμένη, Μάτζι; Και ποιός είναι ο σύζυγός σου;

— Ο άρχιμάγειρός σας: ο Πιέρ Πικό. Παντρεύτηκαμε προχθές και σχεδιάζαμε να σάς το πούμε...

Ο Τόνυ κλονίστηκε και έπεσε κάτω λιπόθυμος.

ENTMON KONKRY

Μιλούν οι ποιηταί μας

Ο κ. Πάνος Σπάλας

έξηγει τον έαυτό του

Του συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Όταν άρχισε η σειρά των συνεντεύ- ξων αυτών, είχαμε υποσχεθί ότι από καιρού ες καιρόν θα παρεμβάλαμε ανάμεσα στους επιβεδλημένους ποιητάς με τους όποιους θά πέρναμε συνέντευξη και μερικούς νέους άμοτέχνους των, φυσικά τους πιο γνωστούς, τους πιο αξιόλογους.

Η παραχώρησις αυτή, άλλωστε, ήταν σύμφωνη και με την παράδοση της «Ε- δομαδός» ή όποια καθως ξέρουν οι άναγνώστες της άνέκαθεν ύποστηρίζει και άποδίδει με συμπάθεια στα νέα ταλέντα. Νομίζουμε πως άνάμεσα σ' αυτούς είχε θέση και ο νέος Πειραιώτης ποιητής κ. Πάνος Σπάλας που οι τρεις συλλογές του τόσο αγαθή έντύπωση άφησαν. Άς τον άκούσαμε λοιπόν:

— — —

Σ ΑΣ είναι άσφαλώς γνωστή η περίφημη θεωρία περί παιδικού και αντιποιητικού περιβάλλοντος. Όσοι την ύποστηρίζουν έπιμένουν έτι ένα ποιητικό ταλέντο για να αναπτυχθί θέλει το κατάλληλο περιβάλλον. Ξωστή ίσως ή θεωρία αυτή. Κι' όμως δής τί οίκτρα που διαφεύδεται από το φαινόμενο των ποιητών του Πειραιώς.

Μπορεί να υπάρξη πιο αντιποιητικό περιβάλλον από την έμπορικη και ναυτιλιακή αυτή πόλη; Έν τούτοις της όφειλου με μία σειρά ποιητών και λογιών όπως ο Πορφύρας, ο Μελάς, ο Καμπάνης, ο Χατζάρας. Και να ακόμα που τη σειρά αυτή έρχεται να συνεχίση ο Σπάλας και τρεις-τέσσερις ποιηταί και διηγηματογράφοι του έπινείου.

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΤΟΥ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ο Σπάλας γεννήθηκε στην Κυπαρισσία ήρθε όμως πολύ μικρός στον Πειραιά και εκεί μεγάλωσε και μένει έκτοτε. Ο ίδιος έξηγει ότι στην ποίηση τον έξάθησε έξω βέβαια απ' την ιδιοσυγκρασία του και ο έμπορομηχανικός παρακτ' ήρας της γειτονικής πόλεως. Είχεν έρθει απ' το χωριό του μόλις εκείνο το άπόθεμα του ρωμαντισμού που βρίσκουμε στην έπαρχία. Κι' έπεσε επάνω στην πιο άντιρωμαντική πολιτεία.

Η αντίθεσις έπρόκλεσε ψυχική αντίδραση και ή τελευταία αυτή τον έσπρωξε στην ποίηση. Το ίδιο επάνω κάτω πρέπει να είχε συμβή και με τον Πορφύρα και τον Χατζάρα. Οι καλλιτεργημένες ψυχές τους «άλαλάζονταν» με την στυγνή πεζότητα της πόλης στην όποια βασιλευε και βασιλεύει ή Μηχανή.

Και τρέχανε να βρουν κατα-

φύγιο στο άλλο άκρον: Την Ποίηση.

Κανένα σχεδόν απ' τα ποιήματά τους δέν θύμιζε Πειραιά. Πολλά μιλούσαν για τη θάλασσα κανείς όμως για λιμάνι. Κανένα για φάμπρικες, και για έμπορικά. Θα βρήτε άνάμεσα στους στίχους των πολλές άρχες, κανένα όμως φορητήγό, θα βρήτε άμάξια, όχι όμως και τραίνα. Τί άλλο σημαίνει αυτό παρα ότι όσο κι' αν ζούσαν μέσ' στον Πειραιά είχαν ύψωση άνάμεσα σ' αυτόν και τους έαυτούς τους ένα τείχος πελώριο; Το τείχος αυτό προσπαθού τώρα να το γκρεμίσουν οι καινούργιοι. Θέλουν να δούν κατά πρόσωπο την πόλη, θέλουν να τους δή κι' αυτή με τη σειρά της. Και να πρώτος και καλλίτερος ο κ. Πάνος Σπάλας που έπιχειρεί την κατεδάφιση αυτή. Όχι στην Καστέλλα, λέγει, όχι στα άπόμερα κι' άπόκρυφα άερογυάλια της Πειραικής. Δεν είναι εκεί ο Πειραιάς! Αυτός βρίσκεται κάτω στην άκτή, στο θόρυβο του λιμανιού, το θουητό της άγοράς, στον πυρετό του μεγάλου θρόμου, στις σειρήνες των εργοστασίων και στις μανούβρες των τραίνων. Από εκεί λοιπόν θα άντλήση τα θέματά του.

Η πολυκατοικία

Μία πολυκατοικία με πολλά πατώματα, με πλήθος παραθύρια, πόρτες, δώματά, Το σχήμα της, τεράστιο κι' επιδελτικό, μ' ένα ρυθμό μοντέρνο—όλο κυβιστικό. Μία πολυκατοικία μ' άπειρες εισόδους, κι' έξόδους, φυσικά, προς όλες τις παρόδους, που όλόγυρα τη ζώνουν, την έρβογωνίζουν κι' από τις γύρω χαμοκέλλες τη χωρίζουν.

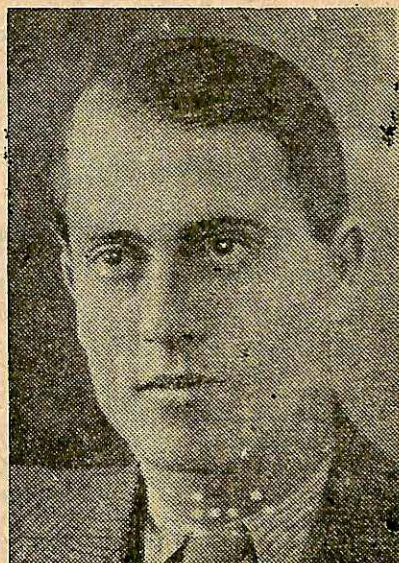
Είναι μία κατοικία με ζωή πλημμυρισμένη, με χίλιες δυο ζωές σε μία δεμένη, που την ημέρα μοιάζει πολύ νεκρωμένη, μ' άδεια ψυχή, φευγάτη, άφανισμένη. Τις νύχτες, σαν ξανάρχεται ή ψυχή της, σωστό μελίσσι— μία ζωή όλη ή ζωή της. Τότε τα γέλια κι' οι χαρές, τα ξεφαντώματα, τα ξεχύνονται απ' τις πόρτες, τα παράθυρα, τα δώματά...

Κάποτε κάποιο κρέπι πένθιμο στολίζει μία λάμπα κι' ένας πόνος κάπου ξεχειλίζει βαθύς, σαν το τραγούδι το γλυκόφωνο, που άφίνει πλάγι κάποιο ραδιόφωνο. Τότε κάτι σαν αίμα και δροσιά κι' άφθονο δάκρυ φτάνει με ως του παραθυριού την άκρη...

Κι' όλα πικρά κι' όλα παράξενα και ξεμακρά- (νουν,

ώστε να λέγω: «Είμαι μία πόλη εύτυχισμένη, με μία ζωή, να πόσο χωρισμένη!»

ΠΑΝΟΣ ΣΠΑΛΑΣ

Θά σκύψη και ή άρουκρασθή τον καύο του χαμάλη που ιδροκοπά μέσα στις όλόμαυρες μαούνες, θα κρυφακούση τον πόνο του κοριτσιού της φάμπρικας που τρέχει αλαλιασμένο για το μεροδύλι, θα παρατηρήση τον υπάλληλο που όρμα λαχανιασμένος στον ήλεκτρικό, θα σπουδάση την νευρικήτητα και την άεικινήσια του έμπορου που τρέχει στις έκφορτώσεις του και στο τελωνείο, θα χαρή τον ναυτικό που ξεμαρακάρει με το σάκκο επ' ώμου και άντηροζίζει στού Τζελέπη, θ' άφιση να προάση μέσα στην ψυχή του ο ρυθμός της εργασίας που κυριαρχεί απ' άκρου σ' άκρον στη μεγάλη αυτή ασκάλα της Μεσογείου.

Μέσα απ' αυτά θα έμπνευσθί και μ' αυτά θα τραπή ή ποιητική ψυχή του. Ένα ποίημά του, με τον τίτλο «Ύσπνημα» λέει:

Γλυκό πρωί. Μία φάμπρικα μαυρόστυρα σφυρίζει, την ήσυχη άχνα τη θολή ζηλόφωνα ξεσκιίζει. Σε λίγο παίρνουν το σκοπέ κι' οι άλλες κι' άρχινάνε. — Τα μάτια που βασίλευαν στον ύπνο, άχ, πως ζυπνάνε...

Μπορούμε να πούμε: Έπί τέλους! Ήταν καιρός ναρθούν και μερικοί νέοι να μάς τραγουδήσουν κι' άλλα πράγματα έξω απ' τα λουλούδια, τα πουλιά κι' τους έρωτικούς σεβντάδες των, τα καυώματα της έρωμένης των και τις εσώφυγες άνιες των. Έτσι ο νέος ποιητής άφίνει στην μπάντα τον έαυτό του και όρίζει τα μάτια γύρω του στη ζωή.

Στον πρόλογο της δευτέρας του συλλογής γράφει: «Η άνταρα, το θουητό, το κακό, δέν έπιτρέπουν την όνειροπόληση. Ευποούν γερά το πνεύμα και άπλώνουν μαζί με το αίθρημα στην άγωνία την άνησυχία και τον πόνο της σύγχρονης ζωής».

ΜΙΑ ΣΧΟΛΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

Ο κ. Σπάλας που είναι σήμερα 31 ετών τραβήχτηκε από την ποίηση σε πολύ μικρή ηλικία. Ήταν ακόμα μαθητής στη

(Συνέχεια στη σελίδα 38)

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Ο ΘΡΗΝΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο πλουσιώτατος Άλλοτε μαρκήσιος ντ' Αρζεντάλ λόγω της κακής και έκρυθμης ζωής που διάγει έχει κάνει τρομερά χρέη συνέπειαν των οποίων είναι να βγάλει όλα του τα υπάρχοντα μαζί με τον προγονικό του πύργο στο σφυρί. Κλείσιμος στη μεγάλη σάλα του αρχοντικού του παρακολουθεί πίσω απ' τα τζάμια των πλειστηριασμών που γίνεται στην αυλή του και του φεύγει σε μια στιγμή μια σφαιρική πικρία: «Αν μπορούσε κανείς να με ξανακάνει πλούσιο θά του έδινα και την ψυχή μου».

Ξαφνικά ακούει πίσω του μια φωνή: «Σύμφωνοι, δέχομαι!». Γυρνά, και βλέπει απέναντί του κάποιον άγνωστο άνθρωπο. Ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ του προτείνει να τον ξανακάνει πλούσιο και να του ξαναδώσει τον πύργο του υπό τον όρον να δεχθεί να παντρευτεί μιαν ωραιότατη κόρη πτωχών αλλά μελλοντική κληρονόμο 300 εκατομμυρίων από τα οποία θα του δώσει τα 150.

Η συμφωνία κλείνει και ο Μαρκήσιος φεύγει για το Παρίσι όπου βρίσκεται η ανύποπτος κληρονόμος. Προσπαθεί να την κάμει να τον αγαπήσει, αυτή όμως έχει δομένη την καρδιά της σ' ένα φτωχό νέο, τον Βαλεντίνο. Ο ντ' Αρζεντάλ τότε αποφασίζει να θέσει σ' εφαρμογή, τα «μεγάλα μέσα». Εμφανίζεται ως φτωγός και αυτός με το ψευδώνυμο «κ. Νορδέροτ». Και μια νύχτα απαγάγει τη νέα και την φυλακίζει. Η Γαβριέλλα κατορθώνει να δραπέτευση και ως εκ τούτης βρίσκεται στο διπλανό σπίτι όπου μένει ένας πλουσιώτατος ανατολίτης μεγιστάν, ο Μουράτ. Αυτός έρωσευεται την Γαβριέλλα, αλλά εκείνη τον απορροεί και φεύγει από το σπίτι του. Σε λιγάκι ξαναπέφτει στα χέρια του Νορδέροτ ο οποίος με την απειλή ότι θα σκοτώσει τον πατέρα της, την αναγκάζει να τον νυμφευθεί. Ο Βαλεντίνο κάνει μια απόπειρα μαζί με τον Μουράτ, τον Ανοιγροάτη, τον Λύγουστο και τον Σουλπερίο αλλά παραδόξως, η Γαβριέλλα αρνείται να τους ακολουθήσει. Περνά ο καιρός όποτε ο Ρουκέν ανακαλύπτει μια μέρα ξαφνικά, ότι η ωραιότατη σύζυγός του Λυδία τον απατά με ένα νεαρό, τον Άντρέ. Ο Ρουκέν παρακολουθεί το ζεύγος και πληροφορείται πράγματα καταπληκτικά, τα οποία ποδοκλείει να εξυπηρετήσουν άφροντα τα σχέδια του. Έβλεπε π.χ. ότι η Ιωάννα Μπεσταρά πέθανε, αλλά ότι άφηκε σύζυγο και παιδιά. Ο Άντρέ άφηγεται κατάπι στην Λυδία την ζωή του αδελφού του Ζωρζ αρχίζοντας με την έρωτική του περιπέτεια με την αδελφή του Μουράτ, Φερντιέ. Ο Μουράτ είχε ανακαλύψει τις σχέσεις των δυο νέων και έπιδόλει στον Ζωρζ να μην ξαναπαύει υποστά του αν δεν γίνει καθ' όλα άξιος της αδελφής του. Ο Ζωρζ του δίδει ανταπόδο μετά εν έτος στις 15 Ιουλίου. Ο

Ρουκέν περιχαρής σπεύδει να ανακοινώσει όσα ήξερε στον Νορδέροτ. Το σημείωμα όμως, του Ρουκέν, πέφτει εκ τυχής στα χέρια της Γαβριέλλας, η οποία πρό του κινδύνου, πηγαίνει και βρίσκει τον Βαλεντίνο και του τα λέγει όλα. Αυτός της υπόσχεται να την βοηθήσει. Εν τω μεταξύ ο Νορδέροτς πηγαίνει και είδοποιεί, ως φίλος τάχα, τον Άντρέ περί του κινδύνου που διατρέχει. Δεν είχε καλά καλά προφθάσει να απομακρυνθεί ο Νορδέροτς όπότε ακούστηκαν βήματα στις σκάλες. Και συγχρόνως ένα είδυμο τραγουδι. Ήταν ο Ρουκέν. Σε λίγο βρισκόταν αντιμέτωπος με τους δυο έραστές. Δεν τους έκανε καμιά σκηνή αλλά κάθεται και διηγείται στον Άντρέ ποιά ήταν η Λυδία. Ο Άντρέ παθίνει ύστερα απ' τις αποκαλύψεις αυτές για κρίση

και πέφτει κάτω άναίσθητος.

Τρελλή απ' τον πόνο και την αγωνία η Λυδία τρέχει να πάει να βρει γιατρό, όταν έξω απ' την πόρτα του διαμερίσματος της ακριβώς συναντά τον Βαλεντίνο. Ο νέος στην αρχή προσπαθεί να την αποδείξει να φύγει νομίζοντας ότι είναι και αυτή αναμειγμένη στο έγκλημα. Γιατί δεν μπορεί. Πρέπει να γίνει έγκλημα εκεί μέσα αφού πέρασαν ο Μαρκήσιος Ντ' Αρζεντάλ και ο Ρουκέν. Αλλά βλέποντας τον Βαλεντίνο να κινείται βλέποντας την απελπισμένη έκφραση της Λυδίας, την άφησε να φύγει για να πάει να φέρει βοήθεια. Πραγματικά η Λυδία γυρίζει σε λίγο με το γιατρό που εξετάζει προσεκτικά τον άρρωστο και στο τέλος δέ λέει παρά μια φράση μονάχα.

— Δεν ελπίζω να βγάλει τη νύχτα.

Στα λόγια αυτά η Λυδία σωμάζεται κάτω λιπόθυμη.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Ο Βαλεντίνο, χωρίς να ρίξη ούτε μια ματιά στην Λυδία που κοιτόταν πάλι λιπόθυμη, έστράφηκε προς το μέρος του γιατρού.

— Δεν υπάρχει καμιά ελπίδα; ρώτησε.

— Φοβερό! ότι όχι. Ίσως νάναι άργα πιά. Έχασε τόσο αίμα που μόνο μία μετάγγιση θά μας φέρει μια αμυδρή ελπίδα. Αλλά είναι πράγμα που θέλει ώρα. Πού να βρης άνθρωπο που νάναι διατεθειμένος γι' αυτό, αλλά και που νάχει αίμα όμοιο με το άρρώστου μας;

Ο Βαλεντίνος έκύτταξε γύρω του με άμηχανία.

Το νέο αυτό θύμα του Ρουκέν, ο δυστυχισμένος Άντρέ, του γεννούσε έναν απέραντο οίκτο, τον συγκινούσε ως τα κατάβαστα της ψυχής του. Θάθελε, θάταν πρόθυμος να κάνει ό τι δήποτε για να τον σώσει. Αλλά τί;

Και ξάφνου, μια σκέψη του βρε στο νου. Άνοιξε το στόμα του και να τη, δίστασε λίγο, αλλά στο τέλος πρόφερε αποφασιστικά:

— Δεν θα μπορούσατε να δοκιμάσετε το δικό μου αίμα, γιατρέ;

Ο γέρο-σοφός τον κύτταξε με απορία κάτω από τα γυαλιά του.

— Τί; Θάχατε το θάρρος;

— Μά ναί, αφού σάς το λένε.

Ο γιατρός άνοιξε τα βλεφαρίδακι του κι' έβγαλε κάτι έργαλεία. Για ώρα δεν ακουγόταν ούτε ψίθυρος μέσα στο δωμάτιο αυτό, όπου πλανιόταν τόσο απειλητική η σκιά του θανάτου.

Έκλεινε την στιγμή ακριβώς διάλεξε η Λυδία για να συνέλθω. Στην

αρχή ένοιωσε ένα μούδιασμα, σαν ναχε πιαστή όλο της το κορμί. Μισάνοιξε τα μάτια της. Κύτταξε γύρω της. Έβλεπε θαμπά, τόσο θαμπά... Δεν ξεχώριζε παρά σκιές.

Να έκεί... μια σκιά μισογυμμένη σε μια πολυθρόνα και από πάνω μια άλλη... και πάρα πέρα ένα ντιβάνι, όπου αναπαύοταν άλλη μια σκιά... Τότε θυμήθηκε. Η φρίκη των στιγμών ποδχε ζήσει της ξανάβρε δολωζώνταν στην νύχτα. Σηκώθηκε, με κόπο πολύ, είναι η αλήθεια, και περπατώντας όσο μπορούσε πιο ελαφρά για να μην ταραξεί την γαλήνη του δωματίου, προχώρησε προς την πολυθρόνα, όπου ήταν μισοξαπλωμένος ο Βαλεντίνος και από πάνω του γυμνός ο γιατρός.

Έφτασε κοντά τους πολύ για να ακούση την απόφαση του γιατρού.

— Άφου προσφέρεσθε... δεν χάνομε τίποτα να δοκιμάσωμε. Πάντως, το αίμα σας είναι καλό.

Η Λυδία στήλωσε τα μάτια της έρωτηματικά πάνω στον Βαλεντίνο. Εκείνος την καθυσόχασε με μια του ματιά.

— Ένα πείραμα θά κάνωμε... Ποιός ξέρει... Ο Θεός είναι μεγάλος. Καμιά φορά...

Και ξανά απλώθηκε μέσα στο δωμάτιο σιγή.

Η Λυδία παρακολουθούσε σαν ύπνωτη τις ενέργειες του γιατρού, χωρίς να λεί τίποτα, χωρίς να κάνει ούτε μια κίνηση καν.

Πότε-πότε μόνο ένας άναστεναγμός φούσκωνε τα στήθη της, έτσι καθώς το βλέμμα της έπεφτε, στο χλωμό κοιμισμένο παιδί που κοιτόταν στο ντιβάνι άναίσθητο, με τα

μιας ΨΥΧΗΣ

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

κάτασπρα, άναίμικά του χέρια, πεσμένα άτονα κάτω.

Και σε λίγο η ιεροτελεστία τελείωσε.

Ο γιατρός μάζεψε τα σύνεργά του και τύλιξε έναν επίδεσμο στο χέρι του άρρώστου και άλλον ένα στο χέρι του Βαλεντίνο.

— Ο Θεός είναι μεγάλος! Έκανε. Τιποτ' άλλο. Ύστερα πήρε κάτι γιατρικά, έδωσε τις απαιτούμενες οδηγίες, και έφυγε με την υπόσχεση να ξαναγυρίσει το πρωί ναρής. Ο Βαλεντίνος έστράφηκε προς την Λυδία και με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει σταθερή, έρωτησε:

— Και τώρα, για πέστε μου, κυρία. Δεν νομίζετε ότι πρέπει να συζητήσουμε λιγάκι;

Η Λυδία κούνησε το κεφάλι της καταφατικά.

— Είναι γεγονός, κι' επέσθηκα τώρα πιά, εξακολούθησε ο Βαλεντίνο, ότι και σεις είστε θύμα όπως αυτός ο δυστυχής, όπως όλοι μας. Μά δεν πρέπει να στεκόμαστε να δαχόμαστε μοιραία τα χτυπήματά τους. Πρέπει να αντιδράσωμε. Κι' αυτό θά γίνει μόνο μ' ένα τρόπο. Αν ενώσουμε τις δυνάμεις μας για να χτυπήσουμε τον έχθρό, τον άνδρα σας δηλαδή και τον Μαρκήσιο Ντ' Αρζεντάλ. Και πρώτα-πρώτα, πέστε μου κάτι. Άγοπάτε τον άνδρα σας; Τα μάτια της Λυδίας σκοτεινιάσαν.

— Τον μισώ... Έκανε με φωνή υπόκωφη, βραχνή.

— Κι' αυτόν έδω; Και ο Βαλεντίνος έδειξε τον Άντρέ.

— Τον λατρεύω! Αλλά όχι με τον τρόπο που θαρρείτε σεις. Τον λατρεύω σαν παιδί μου. Τον αγαπώ γιατί έχει την ψυχική αγνότητα και δροσιά που έχασα για πάντα εγώ. Τον αγαπώ γιατί είναι παιδί. γιατί η ζωή τώρα ανοίγεται μπρός του και γιατί δεν έχω τίποτα πιά να πάρω απ' αυτόν.

Από τα μάτια κύλησαν δυο δάκρυα άργα-άργα στα χλωμά μάγουλά της. Αλλά ο Βαλεντίνος δεν φάνηκε να το πρόσεξε.

— Για πέστε μου, εξακολούθησε, τί ξέρετε για τα σχέδια του Ρουκέν με τον Ντ' Αρζεντάλ;

— Τίποτα, ή μάλλον ελάχιστα πράγματα... Περιμένα έσεις να με κατατοπίσετε.

— Εγώ; Έστο. Δεν ένω αντίρρηση. Ακούστε, λοιπόν: Οι άνθρωποι αυτοί, κυρία μου, έτοιμάζουν από καιρό τώρα, ένα φρικτό, άπαισιο έγκλημα. Πρόκειται να σφετερισθούν μια περιουσία πολλών, πάσα πολλών εκατομμυρίων. Να σάς πω λεπτομέρειες; Το νομίζω περιττό. Άσκει μάθετε αυτό μόνο. Για να ανοίξουν τον δρόμο που θά τους ώδηγοήσει στην έπιτυχία, δεν έδίστασαν να θυσιάσουν την κληρονομία αυτής της περιουσίας, ένα πάναγνο λουλούδι,

την Γαβριέλλα, την οποία ανάγκασαν, εκδιάζοντάς την, να παντρευτεί τον μαρκήσιο Ντ' Αρζεντάλ. Αμα θά εξαφανιζόταν ο πατέρας της, θά εξασφάλιζαν την μισητή κληρονομία. Το κατόρθωσαν. Ο Μπερτερά δεν υπάρχει πιά στη ζωή. Μά δεν τους άρκει αυτό θέλουν να έκασφαλίσουν και την άλλη μισητή κληρονομία. Και νι αυτό ακριβώς είμαι έδω! Είδα την Γαβριέλλα σήμερα, την Γαβριέλλα που ποτέ δεν έπαψε να μου άνηκε. Από την στιγμή που πρωτόνοιωσε τον έαυτο της, όπως της άνηκε και εγώ. Μου έπεσε το νέο έγκλημα που έτοιμάζονται να διαπράξουν ο Ρουκέν κι' ο Ντ' Αρζεντάλ. Βρήκαν και τους άλλους κληρονόμους, θέλουν να τους εξολοθρεύσουν και αυτούς. Και θά το κατορθώσουν, αν δεν επέμβομεν εμείς. Η Γαβριέλλα με είδοποίησε. Τους παρηκολούθησα, μια και ήταν αυτός ο μόνος τρόπος για να μάθω προς τα που στρέφονται. Ήρθαν έδω. Ήρθα και εγώ, και ξέρετε ποιά θέαμα αντίκρυσσά μπαίνοντας μέσα.

Η Λυδία μισάνοιξε τα μάτια της και κύτταξε γύρω της.

Και σάς έρωτώ τώρα, κυρία... Νομίζετε να υπάρχει καμιά σχέση ανάμεσα σ' αυτά που σάς είπα και στον δυστυχισμένο αυτό; Γιατί άραγε τον χτύπησαν; Και με τί τρόπο τον χτύπησαν; Απαντήστε μου. Η Λυδία είχε κρύψει το πρόσωπό της μέσ' στα χέρια της και παρακοιτούσε όλη προσοχή τα λόγια του Βαλεντίνο.

Μέσα στο νου της στριφογύριζαν χίλιες σκέψεις. Θυμόταν την τελευταία της συνομιλία με τον Άντρέ. Τότε που της είχε διηγηθεί όλη του τη ζωή, την ζωή της μητέρας του, την δική του, ζωή του αδελφού του, όλα... Το όνομα Μπερτερά, της θύμιζε

κάτι... μά τί όμως;

Προσπάθησε να θυμηθεί... Ξεσάε μέσ' στον νου της.

Και ξάφνου όλα ξεκαθαρίστηκαν. Ναι, έτσι ήταν!... Δεν μπορούσε να ναι αλλιώς.

— Λεγόταν Μπερτερά η μητέρα του Άντρέ, ψιθύρισε.

— Μπερτερά; Κι' η φωνή του Βαλεντίνο δεν έκλεινε καμιά έκπληξη, τόσο ήταν βέβαιος ότι αυτό και όχι άλλο, θά έπρεπε να άκούση.

— Ναι... πέθανε νέα, από φυματίωση... που την άφησε κληρονομικά στον γιο της.

— Γρήγορα, πέστε μου, τί άλλο ξέρετε για την οικογένεια του Άντρέ; Πώς είναι το επίθετό του;

— Ζενεσάλ! Ζει με τον πατέρα του.

Έχει και έναν αδελφό... που λείπει έξω... Μά, σταθήτε... θαρρώ...

Στον νου της ξαναρχόταν τώρα όλη η τραγική ιστορία του έρωτος του Ζωρζ, που της είχε διηγηθεί ο Άντρέ. Το μοιραίο στοίχημα... Θάταν μια περίφημη άφορη για να τον χτυπήσουν αυτό που θά τον θεω-

ρούσαν έμποδιο... Μετά τον Άντρέ... τον Ζωρζ;... Όχι, όχι... θάταν φοβερό.

Με φράσεις γρήγορες και κομμένες, από την αγωνία και την ταραχή, διηγήθηκε και την ιστορία αυτή στον Βαλεντίνο.

ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΘΥΜΑ

Η Μαργαρίτα, η γερόντισσα μπόννα του Ζενεσάλ, όταν, ένα βραδυά, μετέφεραν στο σπίτι του τον νεαρό της κύριο βαρειά άρρωστο, δεν κρατήθηκε να μη μουρμουρίσει κουνώντας θλιβερά το κεφάλι:

— Ένα κακό δεν έρχεται ποτέ μονάχο!

Ο πατέρας Ζενεσάλ γύριζε συνή-

θως από το γραφείο του κατά τις εξήμιση. Έδώ και είκοσι χρόνια ήταν υπάλληλος στην Τράπεζα Τερνουάρ.

Μπορούσε να πή κανείς ότι ήταν υπόδειγμα ακρίβειας. Μικρόσωμος, λεπτός, με γκριζα μαλλιά, με καλο-ξυρισμένο πάντα πρόσωπο, παρουσίαζε ένα συμπαθητικότατο τύπο.

Η Τράπεζα Τερνουάρ δεν ήταν μακριά απ' την οδό ντ' Αντέν. Από εκεί ως την οδό Μπλέ, η απόστασις ήταν κάπου είκοσι λεπτά.

Μιά κάη ήταν η ώρα να ερχόταν ο Ζιν σάλ, η Μαργαρίτα σκέφθηκε πως δεν υπήρχε λόγος να τον είδω-ποιούσε. Ο αγαθός νοικοκύρης με τον χτύπο των εξήμιση άνοιγε την πόρτα, γελώντας και εύθυμος, και καθόταν άμεσως στο τραπέζι.

Λοιπόν, το βράδυ αυτό, η μισή είχε χτυπήσει κι' εκείνος δεν είχε φανεί.

Έπειτα, έσήμαναν έπτά, οκτώ, έν-νέα... δέκα. Και ο Ζενεσάλ δεν φα-νόταν πουθενά. Και τότε η ιδέα ότι κάποιο άλλο κακό έγινε, άρχισε να σφυροκοπά το μυαλό της γερόντισ-σας.

Έστειλε έναν μικρό, που τον φώ-ναξε απ' τον δρόμο, στο βουλευτά-ρο Ώσιάν. Το παιδί γύρισε και της είπε ότι η Τράπεζα ήταν κλεισμένη από τις έξη και ότι ο θυρωρός που τον ρώτησε για τον κύριο Ζενεσάλ, δεν ήξερε τίποτα.

Από τον καιρό που ήταν στην ύ-πηρεσία του, η Μαργαρίτα, δεν θυ-μόταν να άρνησε τόσο πολύ ο κύρι-ός της. Πήγε στον Βαλεντίνο, ο ό-ποιος έπεριπολείτο τον Άνδρέα και του έμπιστεύθηκε τους φόβους της.

Ο Βαλεντίνος την καθησύχασε, μ' όλο που ο ίδιος δεν ήταν διδού-λος ουχός. Θυμόταν με ποιά τρόπο, άλ-λοτε, στην πάροδο Ώσιούλ, είχε ά-παχθή η Γαβριέλλα. Θυμόταν την παρόξνη εξαφάνιση του Μπερτρά.

Συλλογιζόταν ότι ο Ρουκέν και ο Νορβέρτος δεν είχαν πιά, για να ξεφορτωθούν τον Ζενεσάλ, τους ίδι-ους λόγους που τους έκαμαν άλλο-τε να εξαφανίσουν τον Μπερτρά. Πίστευε όμως ότι οι τοιμηροί αυτοί έγκληματικά ήσαν αλοφασισμένοι να εξακολουθήσουν το τρομερό έρ-γο τους.

Η Μαργαρίτα σκέφθηκε ότι εκεί-νη ίσως θα μάθαινε κάτι περισσότερο. Αφίνοντας τον Άνδρέα στις φροντίδες του Βαλεντίνου, έφυγε.

Πηγαίνοντας στο μέγαρο του βου-λεβάρτου Ώσιάν, ζήτησε την διευ-θυνση του τραπέζιτου ντε Τερνουάρ. Έυαθε ότι ο τραπέζιτης κατοικούσε στην οδό Σαλατέγ, στο προάστειο Σαιν-Ζεουαίν. Πήρε ένα άμαξι και έτρεξε εκεί.

Ο κύριος ντε Τερνουάρ ήταν στο σπίτι του, δεν μπόρεσε να της δώ-ση καθουσιαστικές πληροφορίες. Τί είχε γίνει ο κύριος Ζενεσάλ μετά το κλείσιμο των γραφείων; Δεν είχε ιδέα.

Παρέπεμψε την Μαργαρίτα στον ταμία του, που έμενε στην οδό Σα-λουτέν, και ο οποίος ίσως να μπο-ρούσε να ξέρει κάτι.

Η Μαργαρίτα πήγε στην οδό Σα-λουτέν. Τό μόνον που ο ταμίας ήξερε να της πη, ήταν ότι, ως τις έξη η ώ-ρα, ο Ζενεσάλ είνε μείνει στο νοο-φείο του. Ήταν, όπως κάθε μέρα, πολύ καλά στην ύνεια του και εύ-θυμος. Στις έξη η ώρα είχε σηκω-θί είχε πάρει το παλτό του απ' την γκαρταρόμπα, είχε βουρτσισθί, κι'

Σμιλούν οι ποιηταί μας

Ο κ. Πάνος Σπάλας

(Συνέχεια από τη σελίδα 35)

δ' αζή του γυμνασίου όταν έγραψε το πρώτο του ποίημα.

Στο μεταξύ άρχισε να διαβάξη περι-οδικά, βιβλία, στίχους. Αργότερα έμπλεξε με φιλολογικές παρτές, έγινε υποψήφιος ποεταστής, έδωσε περιοδικά, συνεργά-στηκε σε άλλα, έγραψε τα πρώτα του ά-ζια λόγου, ποιήματα. Μόλις τελείωσε το γυμνάσιο γράφτηκε στο Πανεπιστή-μιο, στα Νομικά, ή διοπάλη όμως τον ά-νάγκασε να διακόψη και να εργασθί. Μπήκε στην δημοσιογραφία. Στην άρχη σε Πειραιά έφημερίδες κατόπιν στο α' Έθνος των Αθηνών, του οποίου είναι σήμερα ένας απ' τους καλύτερους συνεργά-τας.

ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΙΣ

Λίγο καιρό μετά την πρόσληψή του στο α' Έθνος τοποθετήθηκε στο άστυνο-μικό ρεπορτάζ, ως βοηθός του άστυν των άστυνομικών συντακτών κ. Σπ. Λεωτάα-κου. Ο Σπάλας ήρθε σ' επαφή... με το αίμα του άστυνομικού δελτίου. Άρχισε να φέρνη δόλτα τα άστυνομικά τμήματα, τις εισαγγελίες, το άνατομείο, τα δικα-στήρια, το σταθμό πρώτων βοηθειών.

Ήταν—κι' είναι βέβαια—σέβελος, ανή-συχος ρεπορτέρ. Κυνηγούσε την έιδηση, το ζώσε το ρεπορτάζ.

Τα χρόνια εκείνα γνωρίσθηκε με τον

έπειτα ο ταμίας τον είδε να φεύγη. Τί είχε άπονίγει λοιπόν; Αυτό κα-νείς δεν τό ήξερε.

Η φτωχή γερόντισσα ηγαυοήρθε έτσι, ως τα μεσάνυχτα, από τον ένα υπάλληλο στον άλλον, ζητώντας απ' όλους πληροφορίες για τον κύριο της. Κανείς δεν μπόρεσε να της πη τίποτα ώρισμένο.

Ο Ζενεσάλ ήταν πολύ συμπαθής στην Τράπεζα. Όλοι οι συνάδελφοί του ήσαν φίλοι του. Πολλές φορές πήγαινε πεζή ως την οδό Μπλέ με κάποιον απ' αυτούς.

Τό μόνο που έμαθε η Μαργαρίτα ή-ταν πως το βράδυ αυτό, αντί να κατέθη με έναν από τους συναδέλφους του, στο βουλευτάρο Ώσιάν, όπως συ-νήθως, είχε φύγει μονάχος, με τα πόδια ανεβαίνοντας προς τα μεγάλα βουλευτάρα.

—□□—

Πραγματικά, το βράδυ εκείνο, ο Ζενεσάλ, αντί να τραβήξη προς την ο-δό Μπλέ, κι' από κει προς την οδό Λαφαγιέ, όπως κάθε βράδυ, διευ-θύνηθηκε προς το βουλευτάρο των Καπουτινών, κατόπιν πήρε το βου-λεβάρτο της Μαντελίν και έπειτα άκόλουθσε την Ρυ Ρουαγιέ, έως την πλατεία της Όμονοίας. Εκεί γύρισε δεξιά και, με άργυ βήμα, σαν περιπατητής που είχε όλον τον καιρό στη διάθεσή του, προχώρησε προς τα Ήλυσια.

Ιούλιος. Η ήμέρα ήταν από τις πιο ζεστές του καλοκαιριού αυτού, και η βροδυνή άτμοσφαίρα πνιγνή. Τό πλήθος ήταν άφθονο κάτω από τις δενδροστοιχίες, προσπαθώντας να άναπνεύση στον ίσκιο τους λίγη δροσιά.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

πατριάρχη του άστυνομικού ρεπορτάζ— καθώς ελέγχε τον άληθμόν του Δημή-τριο Δονέλλο, τον τόσο λευκό και άγνο εκείνο δημοσιογράφο που κοντά σ' άλ-λα είχε κι' ένα φιλονεικικό συγκινητικό-τατο. Στον Δονέλλο διάδασε μία μέρα— στα γραφεία της Άστυνομικής διευθύν-σεως—μερικά απ' τα ποιήματά του. Έ-κείνος τα βρήκε καλά και τον συμβού-λευσε να τα τυπώση.

—Μά δεν έχω λευτά! άπάντησε ο νε-αρός ποιητής. Δηλαδή έχω άκονούρησι κάποιο ποσόν άλλα πρέπει, είναι άπαράι-τητο, να τό διαθέσω για να φτιάξω ένα κοστούμι.

ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ ΘΥΣΙΑΣΤΗΚΕ

Ο Δονέλλος παρατήρησε το κοστούμι του νέου, είδε πόσο ήταν φθαρμένο και πόσο άπαράιτητο ήταν να άντικαταστα-θί, άλλα δεν άλλαξε γνώμη. Με τον φλογερό ένθουσιασμό που τον διέκρινε παρώτρυνε τον Σπάλα, να θυσιάση το κοστούμι στη συλλογή. Και κατόρθωσε να τον πείση. Έτσι τον χρόνο εκείνο— το 1930—δύηκε το πρώτο βιβλίο του κ. Σπάλα που είχε τον τίτλο «Με φτερό και με αίμα», και το κοστούμι έμεινε τό γ-διο.

Τό 1932 κυκλοφόρησε τή δεύτερη συλ-λογή «Πειραιώτικες είδησεις» και τό 1934 την τρίτη με τον τίτλο «Τραγέ-τσαν» που τον δανείστηκε από το όμώ-νυμο διενθές πρακτορείον είδησεων.

Θά μπορούσε κανείς να πη ότι τα ποι-ήματα του κ. Σπάλα ξεχωρίζουν για τον άντικειμενικό τους—κατά κανόνα— χαρακτήρα, το ρεαλισμό τους και την πικρή, σαρκαστική χαμιά φορά ειρωνία τους. Τα στοιχεία αυτά τα βρίσκουμε και στο ποίημα «Πολυκατοικία» που δημο-σιεύουμε στην προηγούμενη σελίδα. Μιλά καθώς βλέπετε για μία πολυκατοικία που την φαντάζεται, σαν μία όλόκληρη πο-λιτεία, έτσι καθώς την βλέπει με τα ά-μέτρητα πορτοπαράθυρά της, τις έξόδους της, τα πολύχρωμα φώτα της, τους έννοι-κους της, τα γέλια που άκούονται απ' τό ένα μέρος τα κρέπια του θανάτου που κρέμονται ξαφνικά στο άλλο, τους ήχους του ραδιοφώνου που στέλνει ο ένας δο-σος με τις φωνές που βγαίνουν απ' τον άλλο. Η ζωή σ' όλες τις εμφανίσεις της καθρεφτίζεται εκεί μέσα.

Έκείνο όμως που θέλει να μς δώση με τό ποίημα αυτό είναι τό αίσθημα της άπώλειας του άτόμου μέσα στο σύνολο. Τό άτομο, λέγει, ίσοπεδώνεται μέσα στην ομαδική διαβίωση, την όποιαν έχει επι-βάλει η σύγχρονη ζωή. Στην ίδια πολυ-κατοικία, ζούν την ίδια—έξωτερικά βέ-βαια—ζωή τόσο άτομα. Κι' όμως είναι τόσο γαμένο τό ένα από τό άλλο. Καθένα έχει τό δάγμα του, με τό κορτά μυστι-κό από τον γείτονα άκούει κι' άν τον γω-ρίζη απ' αυτόν ένας λεπτότατος τοίχος. Και κανείς που στέκεται απ' έξω δεν μπορεί να δη παρά τό σύνολο, την πο-λυκατοικία εν τώ συνόλω της, σαν κάτι τό ένιαίο και άδιαίρετο. Τό άτομο, ό έ-νας έχει γυθεί, έχει ρουφληθί από τό οικοδομικό μεγαθύρο!

Στον ίδιο αυτό τόνο, στο ίδιο πνεύμα είναι γραμμένα όλα σχεδόν τα ποιήματα του κ. Σπάλα. Πραγματικά μοντέρνα ποιήματα γραμμένα από πραγματικά νέο, καινούργιο ποιητή.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Σ τ ο π ρ ο σ ε χ έ ς :

Ο κ. Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

Ο μόνος έξωτικός ποιητής μας.

Λουίζα ντε Λά Βαλιέρ

Μιά αντίζηλος της Μοντεσπάν

ΕΚΕΙΝΟ τό πρωινό, ο Δόκτωρ Ντυπερτουί, θά άρχιζε ως συνή-θως τις ιατρικές του επισκέψεις από την Μαντεμουαζέλ ντε Λά Βαλιέρ. Μολονότι ήξερε καλά ότι τό κακό από τό όποιο υπέφερε η άρρωστη φέλιετο σε μίαν αίτια τελείως άσχετη με την έπιστήμη του: στην μακροχρόνιο δηλαδή άπουσία του Βασιλέως Ήλιου στην εκστρατεία της Φλάνδρας.

Έτσι, η νεαρή και χαριτωμένη δέσπο-να, έγκαταλειμμένη στο πολυτελέστα-το Μέγαρο Μπιρόν, περιπλανιόταν απελ-πισμένη στις τεράστιες αίθουσες με τα βαρύτητα χαλιά της Περσίας, μέσα στους πίνακες του Μινιάρ και του Λαμπρέν, και στα καλλιτεχνήματα των Σεδρών... Και σαν ένα λουλούδι που στερήθηκε τον ήλιο και τό φώς, μαρινόταν σε μία θα-σανιστική προσμονή: την προσμονή της έπιστροφής του αγαπημένου...

Όταν ο Ντυπερτουί ανέθηκε τα σκα-λιά του Μεγάρου, και διευθύνηθηκε στα ιδιαίτερα δώματα της οικοδοστοίνης, δι-έκρινε μία καμαριέρα να έρχεται διαστι-κά προς τό μέρος του:

—Ω, ήλθατε, κύριε γιατρέ... Η κυ-ρία βρίσκεται στον κήπο...

—Στον κήπο; Έκανε έκπληκτος εκεί-νος, σαν να μην άκουσε καλά. Πώς αυ-τό;

—Έγινε καλά, γιατρέ! Ένα θαύμα! Έλστε μαζί μου...

Ο γιατρός κούνησε δύσπιστα τό κε-φάλι κι' άκόλουθησε την γυναίκα. Όσό-του φθάση όμως στον κήπο, πληροφορή-θηκε από την ίδια ότι ο πόλεμος της Φλάνδρας είχε τελειώσει, κι' ο Βασι-λεύς θά επέστρεφε σε τρεις μέρες στην Άμιέν, όπου η Μαντεμουαζέλ ντε Λά Βαλιέρ θά τον συναντούσε... Και τότε κατάλαβε πως είχε γίνει τό θαύμα...

Η ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

Η είδησις διαδόθηκε άστραπιαία σ' ό-λη την πόλη, κι' οι γνωστές της βασιλι-κής εύνοουμένης, μαθαίνοντας ότι έγινε ξαφνικά καλά, έσπευσαν να την συγα-ρουν. Μεταξύ αυτών, πρώτη και καλλί-τερη η Μαρκησία ντε Μοντεσπάν, νεωτά-τη, ώραιότατη και θελκτική...

—Μήν την δέχεσθε, συμβούλεψε κά-ποιος φίλος την Μαντεμουαζέλ ντε Λά Βαλιέρ. Μήν ξεγυάτε ότι είναι η πιο ύ-πουλη έχθρά σας, ότι κάνει τα γλυκά μά-τια στον Μεγαλειότατο, και προσπαθεί να υποσάψη τή θέση σας...

Η ήρμαι όμως, κι' αγαθότατη Λά Βαλιέρ έμεινε άμετάπειστη, και σε λίγο έσφριγγε στην άγκαλιά της την αντίζηλό της που της έκανε χίλια-δύα κομπλιμέν-τα.

—Πόσο γάργα, αγαπητή μου, που γενήκατε καλά... Έμαθα ότι είχατε κι' ένα γράμμα απ' τον Μεγαλειότατο, που σας προσκαλεί στην Άμιέν...

Και άδιάφορη τάχα προσέθεσε:

—Έίχα κι' εγώ ένα γράμμα απ' τον Βασιλέα... Μου τό έφερε ο ίδιος διαγγε-λούς μαζί με τό δικό σας...

—Ένα γράμμα; Έκαμε ξαφνισμένη η Λά Βαλιέρ, μή κατορθώνοντας να κρύ-ψη την αγωνία της.—Και τί λέει;

Η Μαρκησία δεν έτόλμησε ν' άπαντή-ση. Έτεινε τό γράμμα στην αντίζηλό της. Αυτή άνοιξε διάπλατα τα μάτια, και δυό δάκρυα κύλησαν στο πρόσωπό της. Ο Λουδοβίκος προσκαλούσε την Μοντεσπάν να πάη στην Άμιέν άμέ-σως κι' όχι μετά τρεις μέρες. Ήταν

Τό βλέμμα του Λουδοβίκου διέφευδε τα λόγια του.

φανερό πως αυτή είχε τώρα την εύνοια του άρχοντος...

—□□—

Την άλλη μέρα, η Λά Βαλιέρ έγραφε στον Βασιλέα:

«Δέν μ' αγαπάτε πιά! Άντίκρουσα την φοριχτή αυτή καταδική με τα ίδια μου τα μάτια... Την διάβασα... Και δεν έχω δύναμη να την άκούσω κι' απ' τό στόμα σας... Προτιμώ να φύγω από τό-ρα... Να χαθώ από την όλη της συνιστούσαν

«Αδικά, οι φίλοι της της συνιστούσαν να μην έγκαταλείψη έτσι τον άγώνα:

—Ο Βασιλεύς έσας αγαπά! Η Μον-τεσπάν είναι άπλοστάτα μία ραδιούρ-για... Ένα καρότσι της σιγμής... Καμ-μιά δεν έχει την όμορφιά σας, τή χάρη σας, την εύπνιάδα σας, τή μόρφωση σας. Πηγαίνετε και σεις άμέσως στην Άμιέ-νη... Η παρουσία σας θά επιστήση κά-θε άλλη εμφάνιση...

—Πόσο λίγο ξέρετε τον χαρακτήρα μου, άπαντούσε εκείνη. Ποτέ δεν θά κα-ταδεσθώ να κάμω τέτοιο πράγμα.

Κι' όμως τό έκαμε. Η άγάπη ένίκησε κάθε σκέψη εγωισμού. Κι' η Λά Βαλιέρ έφυγε άμέσως για την Άμιέν.

Ο Λουδοβίκος την υποδέχθηκε με με-γάλη εύγένεια. Τό βλέμμα του όμως διέ-ψευδε τα έρωτικά λόγια του.

Και πράγματι, ο Λουδοβίκος δεν είχε τώρα παρά μία έπιθυμία: να συναντήση την Μοντεσπάν.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ

Ένα χρόνο κατόπιν, κάποιο σκοτεινό βράδυ, μία γυναίκα σκιά ανέθηκε τις σκάλες του Άνακτόρου των Βερσαλλιών. Τό μακρό μαύρο φόρεμα που την έκάλυ-πτε, έκρυβε τα χαρακτηριστικά του προ-σώπου της. Κανείς δεν άνεγνώρισε την Λά Βαλιέρ.

Ζήτησε να την παρουσιάσουν στην βα-σίλισσα. Όταν αντίκρουσε την Μαρία Θηρεσία, έπεσε στα πόδια της:

—Έρχομαι να ζητήσω την συγγνώ-μη σας... Μή με διώξετε, Κυρία, γιατί σε λίγες ώρες πρόκειται να μπω στο μοναστήρι.

Στην άρχή, η Βασίλισσα δεν φάνηκε να πολυπιστευη τα λόγια της παλιάς εύ-νοουμένης. Και μόνο όταν διέκρινε τό πρόσωπό της πλημμυρισμένο στα δάκρυα, κατάλαβε ότι είχε μπροστά της μία δυσ-τυχισμένη γυναίκα ξέχασε τότε τα πα-λιά, όλο τό κακό που η γυναίκα εκείνη της είχε κάνει, κλέβοντας την άγάπη του βασιλέως, και δεν θυμήθηκε παρά μόνο ότι κι' η ίδια ήταν μία έγκαταλε-λειμμένη. Κι' έσφιξε την Λά Βαλιέρ στο στήθος της.

Από τα άνάκτορα, η Λά Βαλιέρ διευ-θύνηθηκε στο σπίτι της, όπου την ώρα έ-κείνη κοιμόταν τα δυό της παιδιάκια. Πλησίασε σιγά τα κρεβάτατάκια τους, και τα γέμισε με φιλά και με δάκρυα. Κι' έμεινε όλόκληρος ώρες να τα κυττά-ζη άγόρταγα, σαν να θέλε να κρατήσει την εικόνα τους μέσα στην ψυχή της.

Πλησίαζε να ξεμερώση, όταν ένας γέ-ρος υπηρέτης την είδοποίησε ότι τό ά-μάξι—ένα αγοραίο φτωχικό άμάξι—που ο ίδιος είχε φροντίσει—την περίμενε. Φί-λησε για μία άκόμη φορά τα παιδιά της, και σε λίγο διέσχισε την έξοχή. Άρχισε να γλυκοχαράζει όταν χτύπησε την πόρτα του μοναστηριού.

Την ώδήγησαν άμέσως σ' ένα παρεκ-κλήσι, κι' εκεί έκοψε τα μαλλιά της που τό έστειλε στα παιδιά της με τον γέρο υπηρέτη.

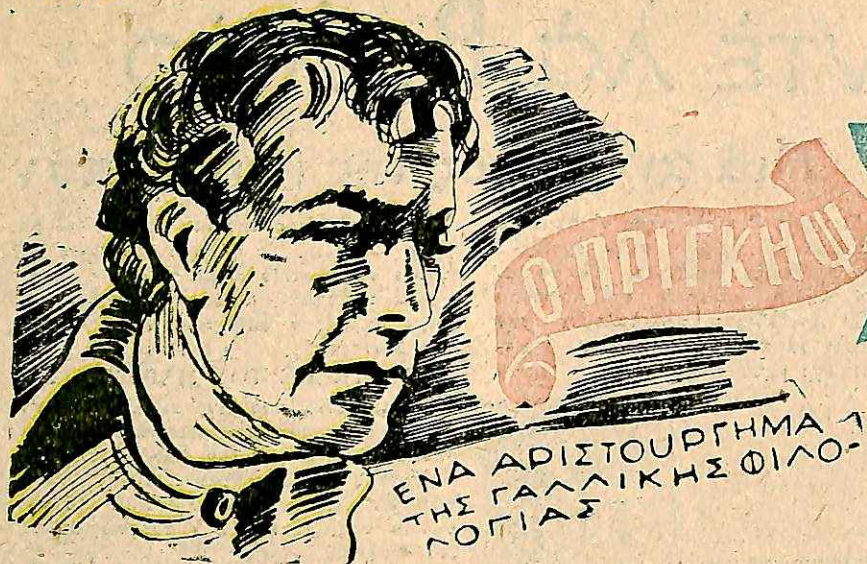
Αφού έζησε εκεί επί ένα εξάμηνο, πη-ρε κατόπιν τό μοναχικό σχήμα σε μία έ-πίσημη θερησκευτική τελετή, όπου παρέ-στη όλη η Αύλη, όπως συνηθίζταν στην εποχή εκείνη. Μόνο ο βασιλέας και η Μαρκησία ντε Μοντεσπάν άπουσίαζαν.

«Ποτέ η Λά Βαλιέρ δεν παρουσιάστη-κε τόσο χαριτωμένη και τόσο αξιοπρε-πής. Η όμορφιά της έκαμε σ' όλους κα-ταπληκτική εντύπωση εκείνη την ήμε-ρα», γράφει η Κα ντε Σεβινιέ σε μία πε-ρίφημη επιστολή της.

Η ίδια η βασίλισσα της έδωσε τον μαύρο πέπλο της μοναχής, και την έφί-λησε με τρυφερότητα.

Κι' όταν έπειτα τα ώραία χαρακτηρισ-τικά της χάθηκαν κάτω από τα μαύρα πέπλα, όλων τα μάτια γέμισαν από δά-κρυα...

ΕΛΙΑ ΝΤΕ ΡΟΥΦ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Εν τῷ μεταξύ όμως, ἡ Ζάν—τὴν ὁποία ἀγαπᾷ καὶ ζήτησε σὲ γάμο ὁ τραπεζίτης Καϊύρολ—πρὸς ἐρωτευμένη καὶ αὐτὴ μὲ τὸν πρίγκηπα τοῦ κάνει ὀλόκληρη σκηνὴ γιὰτὶ ἔδωσε τὸν λόγο τοῦ στήν Μισελίν. Ὁ πρίγκηψ ἐν τούτοις ἐπιμένει καὶ ἡ Ζάν, ἀπελπισμένη δέχεται νὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ Καϊύρολ.

Πὸ τὴν ἐσπευσμένη ἐπάνοδο στὸ Παρίσι τοῦ Πιέρ, πού ἔλειπε στήν Ἀφρική καὶ στὸν ὁποῖο ἐπίσης ἡ Μισελίν δηλώνει ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παντρευτοῦν, ἕνα νέο μὲ εὐρύτατο μέλλον, τὸν ὁποῖον συμπάσκει πολὺ, καὶ τὸν ὁποῖο ἀρραβωνιάσει μὲ τὴν Μισελίν, αὐτὴ όμως, δὲν τὸν ἤθελε τὸν γάμο αὐτό, τοσοῦτο μάλον ὅσο ἔχει σχετισθῇ μὲ τὸν νεαρό πρίγκηπα Σέργιο Πανίν, τὸν ὁποῖο εἶχε γιο. Ἡ κατάστασις δὲν σώζεται οὕτε ἀγνωρίζει ἡ ἀδελφὴ τῆς Ζάν στὸ Λονδίνο καὶ μὲ τὸν ὁποῖο συνεδεθὲ ἀισθηματικῶς. Κατόπιν τούτου, ἡ Μισελίν δηλώνει τῆς μητέρας τῆς ὅτι δὲν πρόκειται νὰ παντρευτῇ τὸν Πιέρ γιὰτὶ ἀγαπᾷ τὸν Σέργιο.

Ἡ χήρα Κα Ντεβαρέν, πλούσιον τὴν ἐπιχειρηματίας καὶ βιομήχανος τοῦ Παρισιῦ, ἔχει δύο κόρες, τὴν Μισελίν καὶ τὴν Ζάν. Τὴν τελευταία αὐτὴ τὴν εἶχε υἱοθετήσῃ προτοῦ χῆρῃ τὴν Μισελίν. Ἡ Κα Ντεβαρέν, εἶχε σὰς ἐπιχειρήσεις τῆς καὶ ἕνα μηχανικὸ, τὸν Πιέρ.

Οἱ γάμοι τῶν δύο ἀδελφῶν γίνονται τὴν ἴδια μέρα μαζί, στὸν πύργο τοῦ Σερναί. Ὅλοι εἶναι γαρούμενοι καὶ μόνον ἡ Ζάν εἶναι μελαγχολικὴ. Αὐτὴ δὲν παντρεύτηκε ἀπὸ ἐρωτα, οὔτε καν καὶ ἀπὸ συμφέρον, ἀλλὰ ἀπὸ ἕνα πείσμα, ἐπὰν στήν ἀπελπίσει τῆς. Ποὺς τὸ θρόνον ὁ Καϊύρολ, πρόκειται νὰ φύγῃ μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ γιὰ τὸ Παρίσι. Ἡ Μισελίν ἀποχαιρετᾷ τὴν ἀδελφὴ τῆς καὶ ἡ Ζάν μὲ τὸν θάνατο στήν ψυχὴ τὴν βλέπει νὰ ἀπομακρύνεται στὸ μυστικὸν τοῦ ἀγαπημένου τῆς πού τῆς ψιθύριζε λόγια τρυφερά.

Σὲ λίγο ἔρχεται καὶ τὴν βρίσκει ὁ σύζυγός τῆς. Ἡ Ζάν παρακαλεῖ τὸν Καϊύρολ νὰ μὴ φύγουν ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ νὰ μείνουν κοντὰ στήν μητέρα τῆς. Ὁ Καϊύρολ ἀπορεῖ καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν μεταπείσῃ. Ἀλλὰ μὰρὰ στήν ἐπιμονὴ τῆς γυναῖκάς τοῦ καταβαίνει. Κάποιον ἄλλον ἀγαπᾷ ἡ γυναῖκα τοῦ. Ἐπακούσθῃ μὴ φοβερὴ σκηνὴ ἀλλὰ ἐπιμνησθῇ ἐπὶ τὴν στήν ὥρα ἡ Κα Ντεβαρέν καὶ σὴν τὴν κατὰστάση. Πείθει τὴν Ζάν νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ. Αὐτὴ τῆς τὸ ὑπόσχεται.

Ὁ Καϊύρολ παίρνει τὴν γυναῖκα τοῦ καὶ φεύγει.

Δυὸ μῆνες ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε. Κατὰ τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα τὸ ζεύγος Πανίν κάνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ ζήσῃ ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλοπρεπέστερα. Δεξιότητες, χοροί, γκάρντεν Πάρτυ, κούρσες, ὅλα. Ὁ πρίγκηψ ξεδαίνει ἀλύπητα καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ, συμπεριφέρεται σὰν ἀληθινὴ, μεγάλη κυρία. Ἡ Κα Ντεβαρέν τὰ βλέπει ὅλα αὐτὰ μὲ πολὺ κακὸ μάτι, τί μπορούσε όμως νὰ κάνῃ, ἀφοῦ ἀπαυῶσε τόσο πολὺ τὴν κόρη τῆς. Μία μέρα όμως ξεσπᾷ. Ὁ πρίγκηψ, πού εἶχε γραφῇ μέλος σὲ μιὰ λέσχῃ χῆναι ἕνα θρόνον πολλὰ σὰ χαρτιά, καὶ ἀναγκάζεται νὰ δανεισθῇ 100.000 ἀπὸ ἕναν ὑπάλληλο τῆς λέσχης. Τὸ χαρτί πού ὑπέγραψε πέφτει σὰ χεῖρα τῆς Κα Ντεβαρέν ἡ ὁποία πληρώνει ἀλλὰ κάνει καὶ μιὰ μεγάλη σκηνὴ τοῦ γαμβροῦ τῆς. Αὐτὸς όμως τῆς ἐπιστρέφει τὴν 100.000 καὶ σχεδὸν τὴν δίδωκε. Ἡ Κα Ντεβαρέν εἶναι συντετριμμένη. Τὴν ἐπομένῃ τὸ ζεύγος φεύγει γιὰ τὴν Νίκαια. Σὲ λίγο πηγαίνει ἐκεῖ καὶ τὸ ζεύγος Καϊύρολ. Ἀνησυχεῖ ἡ Κα Ντεβαρέν καὶ φεύγει καὶ κείνη συνοδευμένη ἀπὸ τὸν Μαρετᾶλ. Ἐκεῖ βρίσκει τὸν ἀνεψιὸ τῆς Σαβινιέν καὶ τοὺς Χέρτσον.

Ὁ Σαβινιέν, συναντώντας τὴν θεῖα τοῦ τὴν ρωτᾷ γιὰ τὸν σκοπὸ τοῦ ταξιδίου τῆς στήν Νίκαια.

Ἡ Κα Ντεβαρέν τοῦ λέγει ὅτι ἔλθε νὰ κάνῃ ὅ,τι κάνει ὅλος ὁ κόσμος στήν Νίκαια. Ἀλλ' ἔλθει, ρωτᾷ, τί κάνει ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος ἐδῶ;

15ον

ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ εἶπε ὁ πρίγκηψ. Ἐδῶ ὑπάρχουν δύο εἰδῶν ἄνθρωποι. Ἐκεῖνοι πού ἔχουν ἔρθει γιὰ θεραπείαν καὶ ἐκεῖνοι πού ἔχουν ἔρθει γιὰ διασκέδαση. Οἱ πρῶτοι κάνουν ὕγιεινους περιπάτους, μὲ ἀργὸ βῆμα, στήν Προμενάντ ντέζ Ἀνγκλαί, τὴν ὥρα πού ἔχει ἥλιο. Οἱ ἄλλοι κάνουν πολυθρόνες ἐκδρομῆς, κάνουν ἐπικίνδυνες ἱππασίες ἢ λεμβόδρομους ἀπὸ τίς ὁποῖες κινδυνεύουν νὰ θρεθοῦν ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ μέσα στήν θάλασσα. Οἱ πρῶτοι κάνουν οἰκονομία στήν ζωὴ τους σὰν ταγκοῦνηδες, οἱ ἄλλοι τὴν σκορποῦν ἀλύπητα, σὰν τοὺς σπάταλους. Ὄταν βραδυόσῃ καὶ ἀρχίσῃ νὰ ψυχραίνῃ ἡ ἀτμόσφαιρα, τότε ἐκεῖνοι πού ἔρχονται γιὰ θεραπείαν μαζεύνονται μέ-

σα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι πού ἔρχονται γιὰ διασκέδαση, θγαίνουν ἐξω. Οἱ μὲν φοροῦν τὰ νυχτικὰ των, ἐνῶ οἱ ἄλλοι φοροῦν τίς βραδυνὲς τους τουαλέτες. Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά βλέπει κανεὶς ἡσυχὰ σπῆτια, φωτισμένα μόνο μὲ ἕνα καντήλι, ἀπὸ τὴν ἄλλη σελὸν πού κολυμπᾷ σὲ τὸ φῶς. Ἄλλοι ρουφᾷνε τίλιο καὶ σιναιμική, ἐνῶ ἄλλοι πίνουν σαμπάνια. Τέλος πάντων, παντοῦ καὶ σὲ ὅλα εἶναι ἀντίθεσις. Ἡ Νίκαια εἶναι ταύτοχρόνως ἡ πιὸ μελαγχολικὴ καὶ ἡ πιὸ εὐθυμὴ πόλις τοῦ κόσμου. Ἄλλοι πεθαίνουν καὶ ἄλλοι διασκεδάζουν.

—Ὡστε ἡ διαμονὴ ἐδῶ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη;

—Ἄ, ὄχι, θεῖα μου, ἐπενέδῃ ὁ Σαβινιέν. Δὲν εἶναι ἐπικίνδυνη καὶ πρὸ πάντων οὔτε τόσο εὐθυμῇ, ὅσο τὴν περιέγραψε ὁ πρίγκηψ. Εἴμαστε μιὰ παρέα γλεντζέδων πού προσπαθοῦμε νὰ σκοτώσουμε τὸν καιρὸ μας πότε στὶς τραπεζαρίες τῶν μεγάλων ξενοδοχείων, πότε σημαδεύοντας περιστερία καὶ πότε χαρτοποιώντας στήν λέσχῃ.

—Οἱ τραπεζαρίες τῶν μεγάλων ξενοδοχείων καὶ πάνε κι' ἔρχονται, εἶπε ὁ Μαρετᾶλ. Ἀλλὰ τὸ σημάδευμα τῶν περιστεριῶν; Ὁμολογῶ ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μεγάλη διασκέδασις.

—Μπορεῖ νὰ γίνῃ πολὺ ἐνδιαφέρον.

—Μὲ ποιὸν τρόπο;

—Ἀπλούστατα. Τὴν στιγμὴν πού ἀνοίγει τὸ κλουβὶ γιὰ νὰ ἀφεθῇ ἐλεύθερον ἕνα περιστέρι, θάζουμε στοιχήματα, θὰ σκοτωθῇ ἢ δὲν θὰ σκοτωθῇ; Μόλις ἀκουσθῇ ὁ πυροβολισμός, τὸ περιστέρι πέφτει ἢ ἐξακολουθεῖ νὰ πετᾷ ἀμέριμνον. Κάποιος χάνει, ἕνας ἄλλος κερδίζει κι' ἔτσι περνάει ἡ ὥρα.

—Ἀνοησία, φώναξε ἡ Σουζάννα Χέρτσον.

—Μπᾶ, συνέχισε μὲ ἀπάθεια ὁ Σαβινιέν. Αὐτὸ εἶναι προτιμώτερον ἀπὸ τὰ μονά-ζυγα ἢ ἀπὸ τὰ στοιχήματα πού θάζουμε ἐπάνω στοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀμαξιών πού περνᾷνε.

—Καὶ τὰ περιστέρια, τί γνώμη ἔχουν αὐτὰ γιὰ τὸ παιχνίδι σας; ρώτησε ὁ Πιέρ.

—Κάνουμε τὴν παράλειψιν νὰ μὴ τὰ ρωτᾷμε καθόλου ἀπάντησε εὐθυμᾶ ὁ πρίγκηψ.

—Ὦστε, εἶπε πάλι ὁ Σαβινιέν, ὑπάρχουν οἱ κούρσες τῶν ἀλόγων καὶ οἱ λεμβόδρομοι.

—Εκεῖ βάζετε στοιχήματα ἐπάνω σ' ἄλογα, εἶπε ὁ Μαρετᾶλ.

—Ἡ καὶ στὶς βάρκες, συμπλήρωσε ὁ Σαβινιέν.

—Μὲ ἄλλους λόγους, τὸ στοιχίμα εἶναι τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα σ' ὅλες τίς περιπτώσεις.

—Ναί, Ἀλλὰ ἡ κορωνίς ὅλων εἶναι τὸ βραδυὸν γαρτοπαίνιο, δπου γίνεται τὸ μεγάλο παιχνίδι. Ἐκεῖ θρι-

ΠΑΝΙΝ

GERD. ONE

αμβεύει ὁ μπακαράς. Ἐννῆαρί! Τὰ μαζεύω ὅλα. Πεντάρη; Ἄλλοι τραβοῦν, ἄλλοι δὲν τραβοῦν.

—Καὶ ὅλ' αὐτὰ μέσα στήν ἀνυπόφορη ἀτμόσφαιρα τῆς λέσχης, ἀνάμεσα στοὺς καπνοὺς τῶν τσιγάρων, τὴν στιγμὴν πού ἔξω εἶναι ἡ πιὸ ὠραία ἀστροφειγγία καὶ οἱ νεραντζιές μοσχοβολοῦν μὲ τὸ μεθυστικὸ τους ἀρώμα. Καὶ αὐτὸ λέγεται ζωὴ.

—Ζωὴ ἡλιθίων, εἶπε ὁ Σαβινιέν. Τί νὰ γίνῃ, ἀγαπητέ μου Μαρετᾶλ; Ὅταν ἔχῃ κανεὶς μεγάλες ἰδέες καὶ μιὰ θεῖα πού τὸν ἐμποδίζει νὰ τίς πραγματοποιήσῃ δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ διαφορετικὰ, παρὰ νὰ συμβιβασθῇ μὲ αὐτὴν τὴν ἀνόητη ζωὴ. Τώρα σὰς τὰ διηγήθηκα ὅλα. Μπορεῖτε νὰ καθίσετε νὰ γράψετε ἕνα βιβλίον μὲ τὸν τίτλο: «Οἱ ὥρες ἐνὸς ἡλιθίου». Σὰς βεβαιῶνω ὅτι θὰ ἔχῃ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία.

Ἡ κυρία Ντεβαρέν, πού εἶχε παρακολουθεῖ τὴν ἀρχὴ αὐτῆς τῆς συζητήσεως, δὲν πρόσχε τώρα πιά. Εἶχε παραδοθῇ σὲ θαθεῖ σκέψη. Οἱ ῥυτίδες τοῦ προσώπου προδίδαν ὅλες τίς φροντίδες καὶ ὅλες τίς τελευταίες πού εἶχαν περάσει τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὠραῖο κεφάλι καὶ πού τόσο καὶ τόσο χρόνια δὲν ἔδειχνε καμμιὰ διάθεση γιὰ νὰ γεράσῃ.

Ἀκουμπισμένος στὸν τοῖχο, δίπλα σ' ἕνα παράθυρο, ὁ Σέργιος παρατηροῦσε τοὺς ἐπισκέπτες τοῦ. Προσπαθοῦσε νὰ μαντεύσῃ κι' αὐτὸς, γεμάτος κρυφὴ ἀνησυχία, γιὰ ποιὰν ἀφορμὴν εἶχε ἔρθει ἐκεῖ ἐξαφνικὰ ἡ κυρία Ντεβαρέν κοντὰ τους, ὅσο ἀπὸ χωρισμὸ δύο μηνῶν, στὸ διάστημα τῶν ὁποίων οὔτε εἶχε γράψει καλὰ-καλὰ στήν Μισελίν. Μήπως θὰ ξανάρχιζε ἡ συζήτησις γιὰ τὸ χρηματικὸ ζήτημα; Ἀπὸ τὴν στιγμὴν πού εἶχε φθάσει, ἡ πεθερὰ τοῦ τηροῦσε μιὰ στάση πού δὲν θὰ τὴν φανταζόταν κανεὶς. Ἦταν ἡρεμὴ, γελαστή καὶ ἐξφώνιζε μὲ χαρὰ γιὰ τὸ παραμικρὸ πράγμα, σὰν μικρὴ μαθήτρια πού περνάει τίς διακοπές τῆς. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, τὸ πρόσωπό τῆς πρόδιδε ἀνησυχία καὶ ἀπογοήτευση. Ἦταν λοιπὸν φανερό ὅτι προσπαθοῦσε νὰ προσποιηθῇ. Ἀλλὰ γιὰ ποιὸν τὸ ἔκανε αὐτό; Ἀσφαλῶς γιὰ μένα, συλλογιζόταν ὁ Σέργιος.

Ἐνα βλέμμα πού διασταυρώθηκε μὲ τὸ δικό του, τὸν ἔκανε νὰ σκισθῇ. Ἦταν τὸ βλέμμα τῆς Ζάν. Οἱ ματιές τους δὲν ἔμειναν διασταυρωμένες, παρὰ μόνον ἕνα δευτερόλεπτο. Ἀλλὰ τὸ δευτερόλεπτο αὐτὸ ἦταν ἀρετὸ γιὰ νὰ κάνῃ τὸν Σέργιο νὰ αἰσθανθῇ ρίγος σ' ὀλόκληρο τὸ σῶμα τοῦ. Ἡ Ζάν τοῦ εἶδε μὲ τὰ μάτια τῆς τὴν κυρία Ντεβαρέν. Νὰ εἶνε ἔρθῃ ἀσχετὴ ἐξ αἰτίας τους; Νὰ εἶχε μαντέψῃ τὸ μυστικὸν τους; Ὁ Σέργιος ὠρκίσθηκε νὰ κάνῃ τὰ

ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ τὸ μάθῃ.

Ἡ Ζάν γύρισε ἀλλοῦ τὰ μάτια καὶ εἶπε ὅτι ὁ πρίγκηψ ὅλον τὸν καιρὸ νὰ τὴν κυττάξῃ μὲ τὴν ησυχία τοῦ. Εἶχε ὁμορφῆναι. Ἡ χλωμότης τοῦ προσώπου τῆς δὲν ἦταν τόσο μεγάλη. Τὸ ὠραῖο τῆς στήθος εἶχε ἐξογκωθῇ ὑπερήφανα. Ἡ ὅλη τῆς ἐμφάνισις σκρποῦσε γύρω τῆς κατὰ τὸ ἡδονιστικὸ πού ἐμοιάζε σὰν ἕνα μυστηριώδες ἀρώμα. Ποτέ τοῦ δὲν εἶχε νοιώσει τόσο ζωηρὸ πάθος γι' αὐτήν. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τοῦ φάνηκε ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ

Ὁ Σέργιος κουνιότανε στήν ταρατσα μὲ τὴν Κα Καϊύρολ.

τῆθ, ὅτι θὰ ὠρμούσε νὰ τὴν σφίξῃ στήν ἀγκαλιά τοῦ. Γύρισε ἀλλοῦ τὰ μάτια τοῦ καὶ προχώρησε στήν μέση τοῦ σαλονιοῦ, προσπαθώντας νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐλξη τῆς θελκτικῆς γυναίκας.

Τὴν ἴδια στιγμὴν ἐφθασαν καινούργιες ἐπισκέψεις. Ὁ λὲ Μπρέντ μαζί μὲ τὸν ἀχώριστο φίλο τοῦ ντὺ Τρεμπλαί, συνώδευαν τὴν λαίδη Χάρτον, τὴν ὠραία ἐξαδέλφη τοῦ Σεργίου πού εἶχε συγχίσει τόσο πολὺ τὴν Μισελίν, τὴν βραδεῖα τοῦ γάμου τῆς. Σήμερα ὅμως δὲν τὴν φοβόταν πιά. Ὦστε ἐφθασαν ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ πριγκίπισσα Ὀντεσκάκι, εὐγενεῖς ἀπὸ τὴν Βενετία, ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τὸν κύριο Κλεμάν Σουθεράν, ἕνα νέο ἀπὸ τὸ Βέλγιο, πού ἦταν γνωστὸς στοὺς ἱπποδρομιακοὺς κύκλους τῆς Νίκαιας καὶ εἶχε ἐξαιρετικὴ φήμην ὡς σημαδευτῆς περιστεριῶν καὶ διοργανωτῆς χορῶν.

—Θεέ μου! Τί βλέπω; Φοράτε ὀλόμαυρα; εἶπε ἡ Μισελίν, δείχνοντας τὸ ὀλομέταξο μαῦρο φόρεμα πού ἐσφιγγε τὸ ὠραῖο κορμί τῆς γοητευτικῆς Ἀγγλίδας.

—Ναί, ἀγαπητὴ μου πριγκίπισσα, ἕνα πένθος, ἕνα πένθος τοῦ χοροῦ, ἀπάντησε ἡ λαίδη Χάρτον. Ἐνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς μου καθαλλιέρους, ὁ Χάρρυ Τόρνβαλ.

—Ὁ ἀφωσιωμένος καθαλλιέρος τῆς κοντέσσας Ἀλμπέρτι; πρόσθεσε ὁ Σέργιος. Ἐ; Τί τοῦ συνέβη;

—Ἡτύκτοντσε, εἶπε ἡ λαίδη Χάρτον.

Ἐνα ὁμαδικὸ ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως ἀκούσθηκε μέσα στὸ σαλόνι καὶ ὅλοι περιτριγύρισαν τὴν ὠραία Ἀγγλίδαν.

—Πῶς; Δὲν τὸ γνωρίζατε; συνέχισε αὐτὴ. Σὲ ὅλο τὸ Μονακό δὲν μιλάνε σήμερα γιὰ τίποτα ἄλλο. Ὁ δυστυχισμένος ὁ Τόρνβαλ, ξεπενταριάστηκε ἐντελῶς στὸ Καζίνο καὶ ὅσο ὅσο τῆς τῆς μισαλλοσύνης τοῦ σὲν ἄεσα μέσα σὲ πάγκο τῆς κοντέσσας Ἀλμπέρτι, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό τῆς.

—Τί τρομερό, φώναξε ἡ Μισελίν. Αὐτὸ πού ἔκανε ὁ πατριώτης σας λαίδη εἶπε ὁ Σέργιος, ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶχε καθόλου γούστο.

—Ἡ κοντέσσα τὸν χαρακτήρισε καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον. Εἶπε ὅτι μὲ τὸ νὰ σκοτωθῇ κάτω ἀπὸ τὸ παιχνίδι τοῦ Τόρνβαλ, ἀπέδειξε ὅτι δὲν εἶχε ἰδέαν καλῆς συμπεριφοράς.

—Θέλετε νὰ ἀκούω αὐτὲς οἱ αὐτοκτονίες τῶν ξεπενταριασμένων; εἶπε ὁ Καϊύρολ. Ὑπάρχει ἕνας ἀ-

Τό σημάδι

Δραματικό διήγημα
της Κολλέτ Ραίη

Η ΘΑΛΙΣΣΗ και η κατήφεια βασίλευαν απόλυτα τις τελευταίες μέρες στο μικρό προάστειο όπου είχε γίνει μια φοβερή έκρηξη σ' ένα εργοστάσιο χημικών προϊόντων.

Μέρες και μέρες τώρα οι έθελοντες διεικνύνονταν κάθε λεπτό τη ζωή τους ψάχνοντας να βρουν μέσ' στα έρειπια και άλλα πτώματα, και άλλα άτυχα θύματα της τραγικής καταστροφής. Τους παράσχεκε άγρυπνη πάντα η αγωνία ενός όλοκληρου πλήθους, τους παράσχεκαν χλωμές ποικίλες γυναίκες που πρόκεινταν με το θάνατο στη ψυχή να σφίξουν έστω και νεκρό στην άγκαλιά τους το κορμί ενός γιου, ενός άνδρα, ενός αδελφού.

Τί θλιβερό θέαμα. Τά φορεία πηγαίνον-ερχόντουσαν γεμάτα προς το νοσοκομείο ακολουθούμενα όχι από κλάμματα, γιατί ό μεγάλος πόνος τους είχε σβύσει τη συναισθησι της πραγματικότητας, αλλά από πλάσματα που σέρναν άτονα τά πόδια τους στη γη και είχαν τά μάτια στυλωμένα στα κάτασπρα πάνω σεντόνια ελπίζοντας να τά δουν να σαλεύουν, να φωνάζουν ότι η καταστροφή δεν ήταν τελειωτική.

Και ύστερα σιγά-σιγά οι έθρονες άτόνιησαν. Νεκροί, τραυματίαι δεν βρίσκονταν άλλοι. Οί χτυπημένες άπ' τη μούρα κλειστήκαν στα σπίτια τους, να θρηνη-σουν μόνοι το χαμό του αγαπημένου τους και οι άλλοι ξαναστρώθηκαν σιγά-σιγά στη δουλειά.

Ανάμεσα στους πρώτους συγκαταλε-γόνταν και η Σουζάν Λοβέλ, μια λεπτή, μια αθέρτα υπαρκή, είκοσι πέντε μόλις χρονών πούχασε τον καλό της μέσα άπ' την άγκαλιά της προσού άκόμα τον χα-ρή... Αυτή, όμως, ήταν καλύτερο άπ' τους άλλους δυστυχημένη. Δεν μπόρεσαν αυ-τοί που έψαχναν για τά πτώματα ούτε ίχνος του άνδρα της να βρουν... Ποδ' νάγχε σκορπίσει τάχα τά κομμάτια του ή φοβερή έκρηξη; "Αν τον είχε βρή... Τώρα δεν τούδε ούτε τάφο φτιάσει δ-που να μπορέ να του πηγαίνει λουλούδια. Και η μικρούλα η Μονίκα; Πόσο παρά-ξενο δεν της φαινόταν, παρ' όλα τά πέν-τε της χρονάκια, αυτή η ξαφνική ανα-χώρησις του μπαμπά της... Να φύγη χω-ρίς να τους είδοποίησι... Γι' αυτό φάνε-το θρηνούσε όλη μέρα η μαμά.

Στη τραγική της μοναξιά η Σουζάν μια παρηγοριά είχε. Έμένα. Ήσαν φί-λος με τον άνδρα της και όταν έβλεπα τό τραγικό δυστύχημα της έτρεξα και της παρουστήθηκα σαν φίλος, σαν άδελφός.

Την βοήθησα όλη όσο μπορούσα, της βοήθησα δουλειά, της τόνωσα τό ήθικό. Και πέρασαν έτσι δυό χρόνια, ύστερα άλλα δυό, και πολλά άλλα ακόμα. Πέρασαν δέκα χρόνια. Ο πόνος της Σουζάν είχε γαληνέψει τώρα με τον καιρό, θυμόταν πάντα τον καλό της αλλά ό χρόνος είχε πάση σιγά-σιγά πάνω στα φτερά του τό πόνο της.

Έξακολουθούσα πάντα να τη βλέπω και να τη βοηθώ όσο μπορούσα στην ανα-τροφή της Μονίκα η οποία ήταν μια χαρι-

τωμένη κοπέλλα δεκαπέντε χρονών τώ-ρα. Την είχαμε έσωτερική σ' ένα σχο-λείο, την βλέπαμε μία φορά τη βδομάδα και η μέρα αυτή πάντα ήταν μέρα χαράς για μας, για τη Σουζάν και για μένα. Έγώ εξακολουθούσα να είμαι άνυπαν-τρος. Στην αρχή δεν είχα παντρευτή, έ-τσι από καρίτισμο, αλλά ύστερα εξακα-λούθησα να ζω μόνος ελπίζοντας ότι η Σουζάν, την οποία είχα έρωτευθή τραλλά θά δεχόταν μια μέρα να γίνει γυναίκα μου.

Και πραγματικά οι ελπίδες μου πήγαι-ναν να πραγματοποιηθούν.

Η Σουζάν είχε ρωτήσει μια μέρα τη Μονίκα και η μικρούλα, από αγάπη και από εύγνωμοσύνη για τις θυσίες που εί-χαμε κάνει και οι δυό γι' αυτήν, άποκρί-θηκε ότι θάταν εύτυχισμένη να με κάνει μπαμπά της.

Όρίσαμε τους γάμους μας για τά τέλη Δεκεμβρίου, που θάγε διακοπές η Μονίκα.

Και ό καιρός περνούσε σαν μέσα σ' ό νεκρο με την προσμονή της μελλοντικής μας ετυχίας.

Ένα βράδυ, την ώρα που έτοιμαζόμουν να πάω να κοιμηθώ, η Σουζάν άκουσε κάποιον να χτυπά στην πόρτα της.

Νόμισα πως ήμουν εγώ. Πώς είχα ξε-χάσει κάτι και γυρνούσα να τό πάω.

— Έσύ είσαι Άνδρ; και έτρεξε ν' ά-νοιξη.

Βρέθηκε μπρός σ' έναν ψηλό άνδρα με μαύρα γυαλιά στα μάτια και με τό προ-σωπο τυλιγμένο σ' ένα κασκόλ.

— Κρυώνω... πεινάω... έκανε με φωνή δραχνή.

— Έλάτε μέσα, άποκρίθηκε φοβισμένη λίγο η Σουζάν.

Και πήγε στην κουζίνα για να βρή τί-ποτα να βάλει του άγνωστου να φάη.

Σέ λίγο ό άγνωστος της είπε ειρωνικά:

— Δέν με αναγνωρίσατε, λοιπόν;

Η Σουζάν έστράφηκε προς τά πίσω

της και μια κραυγή φρίκης βγήκε άπ' τό στόμα της. Ο ξένος είχε βγάλει τό... του και έδειχνε ένα πρόσωπο, φοικτά παραμορφωμένο. Τό στόμα του παραβηγμένο προς τ' άριστερά δεν ήταν παρά μια μεγάλη ματωμένη πληγή. Τ' αυτί του ήταν ξεσκισμένο και κρεμόταν. Αργά-αργά έβγαλε τά γυαλιά του και φάνηκαν δυό βλέφαρα πλαγιασμένα που σκέπαζαν όλότελα σχεδόν τά μάτια του. Η Σουζάν ένοιωσε να την κυριεύη ό τρόμος όταν είδε τό ανθρωπόμορφο αυτό τέρας να σηκώνεται και να την πλησιάζη.

— Έξ ένστικτου άπλωσε προς τά μπρός της τά χέρια της και ρώτησε τρέμοντας:

— Τί θέλετε από μένα;

Ο άγνωστος γέλασε σαρκαστικά.

— Τί θέλω; Μά έσένα, διάβολε... έ-σένα, τη γυναίκα μου... Σε στερήθηκα τόσο καιρό... Πάνε δυό μέρες τώρα που κατασκοπεύω τό σπίτι. Είδα τον έραστή σου να μπαίνει και να φεύγει... Εδώ μέσα... Φαίνεται εύτυχισμένη. Με ξεχα-σε... Άλλά θά σε κάνω να με ξαναθυ-μηθής... Είσαι γυναίκα μου και μου ά-νήκει...

Η Σουζάν είχε πιαστή από μια καρέ-κλα για να μη σωριαστή κάτω λιπόθυμη.

Ο άγνωστος εξακολούθησε.

— Λογαριάζετε να παντρευτήτε, έ;

Βέβαια, τώρα... που έλειψα εγώ... Άλλά υπάρχουν και θυρόλακες, βλέπετε. Οί νεκροί ξαναγυρνούν καμιά φορά.

Και τό σατανικό του γέλιο άντήχησε και πάλι στην κουζίνα.

Σέ λίγο, ήρεμότερα προσέθεσε.

— Εκτός και αν θέλεις... Τάραξε; έέ-ρεις κάποιος τρόπος...

Η Σουζάν τον εκύτταζε με πρόσωπο που ήταν σαν νεκρού άπ' τη γλωμάδα.

Τί παζάρι θά της πρότεινε; Και σε λίγο άκουσε.

— Έγχεις αίκονομίες... Δός μου τις... Θά εξαφανισθώ. Δεν θά ξανακούσης πο-τέ πια να μιλούν για μένα. Αυτή τη φο-ρά... θά πεθάνω... τελειωτικά!... Σου τό έρκίζομαι...

Και έπρόφερε έναν αριθμό: 20.000 φράγκα... Μόνο μ' αυτό τον τρόπο θά ά-παλασσόταν άπ' αυτόν.

Η Σουζάν δέχτηκε. Τί άλλο μπορούσε να κάνει; Ύποστράφηκε.

Αδριο θά πήγαινε στην Τράπεζα να τά πάρη.

(Συνέχεια στη σελίδα 64)

Η Σουζάν δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια κραυγή φρίκης.

Ξενη εύθυμογραφία

Η Κυρία θέλει να χωρίση

Διάλογος του Μαξίμ

Πρόσωπα:

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Η ΚΥΡΙΑ.

Ο ΚΑΝΤΗΡ.

(Η σκηνή στο γραφείο ενός γνωστοτα-του Παρισινού δικηγόρου. Όταν ύψώνε-ται η αούλαία ό Μαίτρο κάθεται μόνος μπρός σ' ένα μεγαλοπρεπέστατο «μινί-στρ» και γράφει. Χτυπά ή πόρτα).

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Έμπρός.

Ο ΚΑΝΤΗΡ: Μια κυρία θέλει να ιδή τον κύριο.

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Να περάση.

(Μπαίνει η Κυρία. Ψηλή, άθλι-κων διαστάσεων, με ύψος όλοσυνόν και με σφιγμένους γρόνθους).

Η ΚΥΡΙΑ: Ο Μαίτρο X;

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (άνασηκωνόμενος): Ο ίδιος κυρία μου. Καθήστε παρακαλώ.

Η ΚΥΡΙΑ: Εύχαριστώ. Δεν κουράζο-μαι εγώ ποτέ!

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (κυττάζοντας την περιεργά): Όπως θέλετε. Είς τί όφείλω την τιμήν της επισκέψεώς σας;

Η ΚΥΡΙΑ: Θέλω να χωρίσω!

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Δηλαδή διαζύγιον;

Η ΚΥΡΙΑ (θυμωμένη): Τί άλλο νομί-ματε; Να χωρίσω ή ίδια στα δύο;

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (φοβισμένος κάπως): Παρακαλώ... Παρακαλώ...

Η ΚΥΡΙΑ: Λοιπόν, θέλω να χωρίσω και ήρθα να σας αναθέσω την ύπόθεση. Εξέρω ότι είσθε καταφερτής και κολπα-δόρος περίφημος...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (ξεροβήχοντας θορυ-βημένος): Χμ... Χμ...

Η ΚΥΡΙΑ: Είπατε τίποτε;

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Έγώ; Όχι! Λοιπόν θέλετε να χωρίσετε;

Η ΚΥΡΙΑ: Είπα!...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Ναί... βέβαια τό εί-πατε. Λοιπόν άς άκούσουμε τώρα τους λόγους.

Η ΚΥΡΙΑ: Θά σας τους πώ. Προη-γουμένως όμως θά σας πώ ποιά είμαι εγώ...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (άπό μέσα του): Αυτό τό βλέπω (στην Κυρία). Είμαι ό-λος αυτή ά Κυρία μου.

Η ΚΥΡΙΑ: Λοιπόν, πρέπει να ξέρετε ότι είμαι μια άδάμαστη γυναίκα εγώ!...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Μάλιστα.

Η ΚΥΡΙΑ: Τί μάλιστα!

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Δηλαδή συμφωνώ.

Η ΚΥΡΙΑ: Συμφωνείτε; Και πώς τό ξέρετε!...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (με άπειρη γλυκύτη-τα): Άφού μου τό λέτε...

Η ΚΥΡΙΑ: Πάει καλά. Λοιπόν είμαι μια γυναίκα άδάμαστη. Τίποτε δεν με φοβίζει, είμαι γενναία και κάθε πρωί κά-νω μισή ώρα γυμναστική. Μετά παίρνω ένα μπάνιο με πετρέλαιο...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Με πετρέλαιο;!

Η ΚΥΡΙΑ: Σας κάνει κατάπληξη αυ-τό; Είμαι για να σφίγγουν οι μύς!...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Ά!...

Η ΚΥΡΙΑ: Λοιπόν, κατόπιν κάνω πε-

ζοπορία μισή ώρα στον κήπο μου κι ύ-στερα τρώω. Τρώω ξέρετε πολύ!...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Περίφημα.

Η ΚΥΡΙΑ: Πάρα πολύ!...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (ρίχνοντάς της ένα βλέμμα): Σας πιστεύω.

Η ΚΥΡΙΑ: Μονάχα, έτσι διατηρώ την δύναμή μου και την επιβολή μου!

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Λαμπρό σύστημα.

Η ΚΥΡΙΑ: Λοιπόν. Έμένα, έτσι που με βλέπετε, κανέναν έως τώρα δεν όρέ-θηκε να μου άντιμιλήση.

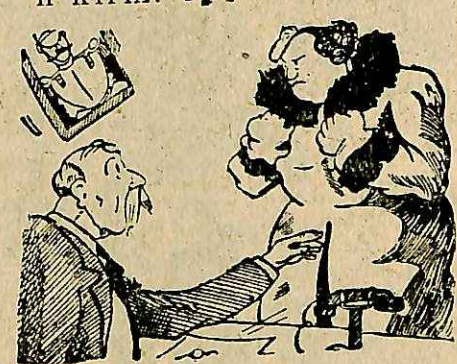
Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (άπό μέσα του): Ποδ' να τολμήση...

Η ΚΥΡΙΑ (άγριεμένη): Είπατε τί-ποτε;

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Έγώ!... Ά! μπά!...

Λοιπόν;

Η ΚΥΡΙΑ: Τί λοιπόν. Κανέναν δεν

— Δεν δαμάζομαι εύκολα εγώ!...

μου, άντιμιλήσε, κανέναν δεν άντιστάθη-κε στις θελήσεις μου, στο σπίτι μου γί-νεται ότι θέλω εγώ. Ο άνδρας μου, που είναι τό μισό από μένα, δεν είχε δεύτερο λόγο όταν μιλούσα εγώ. Η ύπερτορία μου με τρέμει. Η σκυλίτσα μου, μ' ένα μου νεύμα ζαρώνει άμέσως στη γωνία της! Όλοι σας είπα, όλοι με τρέμουν έ-μένα!...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (καθώς την βλέπει να αναφοκοκινίζει την πλησιάζει προ-ληπτικώς, τό χέρι προς τό κουδούνι του κλητήρος): Όραία! Όραία!... Δεν μου είπατε όμως, άκόμη γιατί θέλετε να χω-ρίσετε

Η ΚΥΡΙΑ: Ά, ναί!...

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Μήπως σας άπάτα ό σύζυγός σας;

Η ΚΥΡΙΑ (ξεπώνοντας σ' ένα δυνατό γέλιο που τρανάζει τά τζάκια του γρα-φείου): Νά! Νά! Νά μ' άπαντήση ό Ά-ριστογείτων! Τί λέτε καλέ αυτού;... Άς γελάσω και πάλι. Νά! Νά! Νά!...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Μήπως τότε ύπα-ρουν γεωμετρικά ζητήματα, τίποτε δια-φορές στην διαχείριση της προίκής σας;

Η ΚΥΡΙΑ: Τί είναι αυτά που μου φάλλετε, καλέ! Την διαχείριση όλη και των λεπτών μου και του μισού του συ-ζύγου μου την έχω έλδοκλήρη εγώ. Ο άνδρας μου έχει μόνον ένα δεκάφραγο

την ήμέρα για τό τράμ και τον πρωινό

του τον καφέ, στο γραφείο!...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Τότε μήπως άρχισε να πίνει;

Η ΚΥΡΙΑ: Ο Άριστογείτων δεν πι-νει παρά μόνον νεράκι καθαρό... Μία μέ-ρα τολμήσε να ρίξη μέσα στο ποτήρι του τρεις σταγόνες κονιάκ αλλά έφαγε ένα σφάλιαρο που ήταν όλο δικό του. Μετά-νοιωσα όμως που του πώδωσα γιατί μου είπε, άφού τώφαγε, ότι είχε ρίξει τό κονιάκ γιατί ήτανε πλεωρωμένος...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Άα!... Τότε μή-πως άρχισε να κάνει ιδιοτροπίες στο φα-γητό;

Η ΚΥΡΙΑ: Αυτός να τολμήση να μι-λήση για τό φαγητό! Κοιτώντας να του σεβόμω θά τις μασώση σαν καφεδάκια!

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (ζύνει με αμηχανία τό κεφάλι του. Εαρινικά, σαν να βρί-σκη): Για πήτε μου έχετε, σπίτι σας μια λιηρότριά.

Η ΚΥΡΙΑ: Ναί.

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Είναι νέα;

Η ΚΥΡΙΑ: Ναί.

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Και ώραία,

Η ΚΥΡΙΑ: Χμ... ναί!... Πάντως όχι

πιο όμορφη από μένα!...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Τέλος πάντων, είναι νόστημη. Μήπως καμιά φορά, έτσι τυ-χαίως της ρίχτηκε ό άνδρας σας; Συμ-βαίνουν, ξέρετε, αυτά στα σπίτια κάπου-κάπου...

Η ΚΥΡΙΑ: Να τολμήση ένα τέτοιο πράγμα ό Άριστογείτων! Άς πάρη τά μούτρα του, αν μπορεί!...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Μά τότε... τότε... Δεν καταλαβαίνω για πού λόγο θέλετε να χωρίσετε...

Η ΚΥΡΙΑ (αλλάζοντας άπότομο ύφος και με δάκρυα στα μάτια): Γιατί; Γιατί;

Άκούστε λοιπόν: με έδειρε σήμερα τό ποσό!...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (άναπηδώντας): Πάει είπατε!...

Η ΚΥΡΙΑ (κλαυθελίζοντας): Χί... Χί... με έδειρε, σας είπα, τολμήσε να σηκώση τό χέρι του σε μένα, σε μια γυ-ναίκα, στη γυναίκα του! Ο άνδρας, ό δειλός, ό Τορκομεμάδας!... Ζούσαμε τόσο καλά είκοσιπέντε, τώρα χρόνια... Χί... γι!...

...και να με δείρη;... Σήμερα μάλιστα που είναι και τά γενέθλια μου!... Και ξέρετε γιατί; Γιατί τον ρώτησα τί δώρο θά μου κάνει. Κ' αυτός μ' άρχισε στους μπάτσους και τις γροθιές. Μου μελάνιασε όλο τό κορμί. Αυτός! Ο Άριστογείτων

τό ύπόδειγμα του συζύγου!... Και ξέρετε τί μου απήντησε όταν τον ρώτησα γιατί με χτυπά;... Ότι έτσι του είπε κάποιος φίλος του!... Άκούτε εκεί... Ν' άκούη τους παληοφίλους του και να χακοποιή την γυναίκουλα του... Άααα!... Δεν άντέχω πιά... Πεθαίνω... Πεθαίνω...

(Ένας δορυμαγδός άκούγεται. Κάτι σαν να γκρεμνέ πολυκατοικία. Η Κυρία πέ-φτει κάτω λιπόθυμη).

ΑΓΓΛΙΑ

ΜΑΞΙΜ

Μικρά

Ο μίστερ Ντούγκλας Ζ. Χέρτζ και η γυναίκα του έδεξιώθηκαν... 15 χρόνια και ένα μούλαρι! Η δεξίωση έγινε στο Λοκλάι, της πολιτείας Νιού Ζέρσεϋ και έδωθηκε προς τιμήν της ωραιότερης λευκής φοράδας—της Άννας— η οποία έκανε την εμφάνισή της στην όπερα του Βέρντι «Αίντα» στο Μετροπόλιταν της Νέας Υόρκης.

— Κατά την δεξίωση έκπληξε κι' ένα κεί, με 36 κεράτα που αντιπροσώπευαν τα χρόνια της Άννας.

Ο θλαστός μιάς παλτής διενέλιξης οικογενείας ο οποίος εδηλητηρίσθηκε τελευταίως είχε την περίεργη πρόνοια να κοινοποιήσει εκ των προτέρων την θάνατο και την ταφή του με κανονικά έγγελτρία στους πολυάριθμους φίλους του, εξηγώντας ότι είχε εγκαταλειφθεί από κάποιον και ότι για τον λόγο αυτό χρει-σκόταν υπογεγραμμένος να εγκαταλείψει και αυτός τον μάταιο τούτο κόσμο.

Τα κορίτσια των ιθαγέων του Μπόρνεο πουδραρίζουν το πρόσωπο... με χρώμα, βάφουν τα μάγουλά τους με το χρώμα του εξωτερικού καλύμματος των διδύων και μεταχειρίζονται κομμάτια από σενεκέδες και πέτρες για να... κόβουν τα φρύδια τους!

Ένα μεγάλο εκπαιδευτικό ίδρυμα της Φιλαδέλφειας στο οποίο ανθούσε ο... γκαγκστερισμός, έτέθη υπό την προστασία της αστυνομίας.

Στο σχολείο αυτό είχε σχηματισθεί μια τάξη των μαθητών μια συμμορία γκαγκστερ που τρομοκρατούσε τους καθηγητές και τους δασκάλους.

Επειδή έχασε την αίσθηση της γεύσης εξ αιτίας ενός αυτοκινητιστικού δυστυχήματος ο 57ετής Ουίλλιαμ Θάκερ από την αγγλική πόλη Σούσεξ, πληρώθηκε 90 λίρες για αποζημίωση από την ασφαλιστική εταιρία στην οποία ήταν ασφαλισμένος.

Οι ένορτες μιάς έκκλησίας στην πόλη Μπράνσγου του Οντάριο, έκτισαν μόνοι τους την έκκλησίαν τους, με το λαμπρό αποτέλεσμα, τα έξοδα της οικοδομής να ανέρχουν στις 5 λίρες μόνον!

Σκέψεις

Στα είκοσι χρόνια μας, καταδρομήζουμε την ήδονή. Στα σαράντα, την γεύμεθα με διαιολόγιο. Στα πενήντα τη ζητούμε και δεν την βρίσκουμε. Στα εξήντα τη νοσταλγούμε.

(Άλτσεμάρ)

Λένε πως με την ηλικία, αλλάζει κι' η καρδιά μας. Έγινε την ηλικία της καρδιάς μας, της πείρας μας και της πίστης μας.

(Γεωργία Σάνδη)

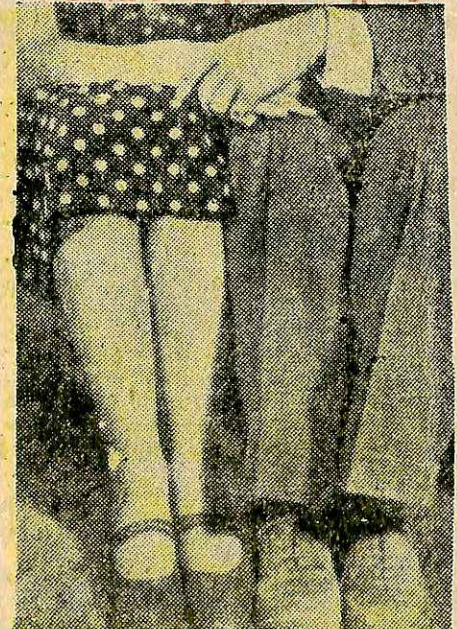
Αν ήμουν εγώ ο πλάστης του ανθρώπινου γένους θα τοποθετούσα την νεότητά στα τελευταία χρόνια της υπάρξεώς μας.

(Ανατόλ Φράνς)

Όσο κι' όποια χρόνια διατηρήσουμε την παιδική μας αφέλεια, τόσο πιο εύτυχες θα είμαστε.

(Ζίν Νορμάν)

Η εικών της εύτυχίας...

Στην Ευρώπη έγινε αυτές τις μέρες ο περιορισμένος διαγωνισμός φωτογραφίας, με θέμα: «Η εικών της εύτυχίας». Δηλαδή, ο ερασιτέχνης φωτογράφος έκλήθη να συλλάβει μια σκηνή ζευγαριού τέτοια που να αποδίδει την ανθρώπινη, εύτυχια. Το πρώτο βραβείο το πήρε η φωτογραφία που αναδημοσίευσουμε παραπάνω. Οι άλλοι λογήςστε ότι είναι πολύ πρωτότυπη!

Η συζυγική ΕΥΤΥΧΙΑ

Τα κινηματογραφικά ζευγάρια δεν είναι συνήθως τα ευτυχέστερα του κόσμου. Η αν εύτυχον αυτό δεν διαρκεί πολύ. Η Γκράις Μοράντλεϋ και ο Ουίλλιαμ Μπόρντ, μπορούν εν τούτοις, να καυχήθουν ότι επραγματοποίησαν το συζυγικόν ιδεώδες. Κατά ποίον τρόπον. Μα το λέγει το ίδιο το ζεύγος το οποίο μας δίδει τη σχετική συνταγή. Ίδου την:

1) Αγοράζετε πάντα δυό έφημερίδες κάθε πρωί. Με ένα ελάχιστο έξοδο αποφεύγεται την πρώτη άφορη των καθημερινών μικροπαρεξηγήσεων.

2) Αν ο σύζυγος προτιμά τον καφέ από το γάλα, και η σύζυγος το αντίθετον, σερβίρετε και τα δυό μαζί ή κάτι άλλο και για τους δυό: σοκολάτα π.χ.

Και γενικώς: η Κυρία πρέπει να προσεχη και αν ακόμη δεν είναι προληπτική, ώστε ο Κύριος να μην πατά ποτε όταν σηκώνεται από το κρεβάτι, με το άριστερό πόδι. Θα σας φανή ίσως αυτό ανόητο, αλλά έχει μεγάλη σημασία!

4) Φροντίζετε να υπάρχει πατάτα στο σπίτι κανένα κουτί κονσερβές, ούτως ώστε να μπορείτε να αντιμετωπίσετε την κατάσταση, αν ο σύζυγός σας φέρη ξαφνικά για το τραπέζι κανένα φίλο του.

5) Ο σύζυγος όμως, έχει καθήκον αν πρόκειται να κάνει κάτι τέτοιο, να ειδοποιή προηγουμένως την σύζυγο.

6) Η Κυρία, δεν πρέπει ποτέ και εις καμμίαν περίπτωση, να κάμη τον σύζυγό της να την περιμένει.

7) Είναι πολύ καλόν, το ζεύγος να αποσύρεται δεκαπέντε μέρες τον χρόνο σε μία έσοχη, όπου να μη γνωρίζη ούτε γατί, και εκεί ξένο προς όλους τους άλλους, μονάχα με τον εαυτό του, τον... διπλό εαυτό του, να ξαναζωντανεύη, να φρεσκάσχη τους δεσμούς του, σαν να χι γνωρισθή χτές.

8) Αν δεν υπάρχει η αμοιβαία εμπιστοσύνη μην παντρεύεσθε. Όταν σάς τρώει η αμφιβολία και η υποψία, θάχετε μια ζωή γεμάτη γκρίνια και καυγάδες.

9) Η σύζυγος πρέπει τα βράδια, την ώρα που επιστρέφει ο σύζυγος να είναι πάντα φρέσκια και καλοντυμένη. Το θέαμα μιάς γυναικός ευχάριστης και γελαστής, ξεκουράζει τον άνδρα που τον έχει κουράσει η μέρα που τελείωσε και προλαμβάνει ασφαλώς τις γκρίνιες και τις συζητήσεις.

10) Βασικός όρος: ούτε ο άνδρας, ούτε η γυναίκα δεν πρέπει να αντιλέγουν δυό φορές συνέχεια ο ένας στον άλλον!

Αν τον αγαπούς...

Η Σέλμα Χάλτον, η όμορφη και χαϊδεμένη κόρη του Τζέιμς Χάλτον, του πλουσίου ιδιοκτήτου του ξενοδοχείου «Ρεγγα-λίας», δεν είχε γνωρίσει παρά την ευχάριστη όψη της ζωής. Ήταν είκοσι δύο μόλις χρόνων και πολλοί νέοι την τριγύριζαν κιόλας, γοητευμένοι από την χάρη της. Μονάχα η Έθελ, η εξαδέλφη της που ήταν άσχημη και την ζήλευε, της είχε πη μια μέρα με κακεντρέχεια:

— Ένας άνδρας σαν τον γιατρό Δαβίδ Ουίτουωρ, δεν θα γυρίση ποτέ να σε κυττάξη.

Τα λόγια αυτά, είχαν πειράξει την Σέλμα και είχε αποφασίσει να κερδίση τον διάσημο γιατρό. Κατόρθωσε να τον συναντήσει σ' ένα γεύμα, μεταχειρίστηκε όλη την γοητεία της, τον αντίταξε και άλλες φορές, με το αποτέλεσμα να μνηστευθή με τον κοσμοξάκουσμένο Δαβίδ Ουίτουωρ.

Η Σέλμα αδιαφόρησε για τα δικά της αισθήματα, θέλησε απλώς να κερδίση την δική του καρδιά για το πείσμα της Έθελ, και το κατώρθωσε.

Όσο, ο Δαβίδ ήταν διστακτικός:

— Είσαι μια μικρή γόησσα, Σέλμα, της είχε πη. Φοβούμαι όμως ότι διαφέρουμε πολύ, αρχίζοντας από την ηλικία. Είμαι τριάντα οκτώ χρόνων. Το σπουδαιότερο όμως είναι ο τρόπος της ζωής μας. Είναι έντελως διαφορετικός στον καθένα μας.

— Όταν υπάρχει αγάπη μεταξύ δύο ανθρώπων, ο ένας υποχωρεί υπέρ του άλλου, του απήντησε εκείνη. — Ακριβώς. Αλλά εγώ δεν μπορώ να συμμορφωθώ με τον δικό σου τρόπο της ζωής.

— Τότε θα συμμορφωθώ εγώ, του είχε αποκρίθη μ' ένα προκλητικό γαμόγελο. — Όχι πώς το έπιθυμώ, αλλά αν αγαπήσω πραγματικά έναν άνδρα, είμαι ικανή για κάθε θυσία.

— Ενώ εγώ, αντίθετα ο Δαβίδ, έσο κι' αν αγαπήσω μια γυναίκα δεν μπορώ ν' αλλάξω τίποτε στη ζωή

Όρθη πίσω από το παράθυρο η Τζέιν, είδε την γυναίκα που της έκλειψε τον άντρα της...

μου. Η εργασία μου λογαριάζεται για μένα περισσότερο από κάθε γυναίκα. Έσο είσαι συνθησισμένη στην πολυτέλεια, εγώ όμως δεν είμαι πλούσιος. Όλοι, και πρώτος ο πατέρας σου, συνήθισαν να υποχωρούν στις θελήσεις σου, ενώ εγώ πρέπει να υποταχθώ στις απαιτήσεις του επαγγέλματός μου. Ο σκοπός της ζωής μου είναι αντίθετος του δικού σου. Μ' ένοεις;

— Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορώ να προσαρμοσθώ στη δική σου ζωή.

— Μάγισσα, μικρή γόησσα, της είπε και την έσφιξε στην αγκαλιά του.

Ετσι είχαν μνηστευθή. Είχε φθάσει η παραμονή του γάμου. Το ιδιαίτερο σαλόνι της Σέλμας, στο ξενοδοχείο του πατέρα της όπου κατοικούσαν, ήταν γεμάτο από τα δώρα των συγγενών και φίλων. Η Σέλμα ζούσε σαν μέσα σ' ένα όνειρο. Γιατί δεν είχε φαντασθή ποτέ ότι θα μπορούσε να επιτύχη ένα τέτοιο γάμο, να παντρευτή δηλαδή με τον μεγαλύτερο γιατρό της Αγγλίας.

Εκείνη την στιγμή, ήρθε ο Τόνυ, ο μικρός υπηρέτης του ξενοδοχείου και της είπε ότι ο κ. Ντάσον ζητούσε να την ιδή. Η Σέλμα σκυθρόπασε. Δεν είχε καμμία διάθεση να ιδή τον Μάξ Ντάσον, την παραμονή του γάμου της.

— Άς έρθη, είπε στον Τόνυ με δυσαρέσκεια.

Μετά δύο λεπτά ο Μάξ βρισκόταν κοντά της. Της έσφιξε τα χέρια με δύναμη.

— Σέλμα, ήρθα για να σου πω ότι είναι ακόμα καιρός ν' αλλάξης γνώμη. Αύριο θα είναι πια άργα.

— Είναι άργα και σήμερα ακόμα, Μάξ. Γιατί ήρθες; Φύγε σε παρακαλώ.

— Σ' αγαπώ, Σέλμα, και δεν θέλω να δυστυχήσης. Γιατί δεν μπορείς να ζήσης εύτυχης με τον Δαβίδ Ουίτουωρ. Σε περνά δεκάξη χρόνια και είναι ένας άνθρωπος που δεν γελά ποτέ. Δεν ταιριάζετε καθόλου. Άλλωστε, δεν τον αγαπάς, αν τον αγαπούσες, τότε θα ήταν διαφορετικό.

— Λυπούμαι, αγαπητέ, αν αυτό δεν σου είναι ευχάριστο, του απήντησε

"Αν τόν ἀγαπούσεις ...

ή νέα με φωνή που έτρεμε λιγάκι, αλλά θά τόν παντρευτώ.

—Εσύ όμως δεν τόν αγαπάς, Σέλμα, ενώ εκείνος σ' αγαπά πραγματικά. Θέλεις απλώς να ικανοποιήσεις ένα καπρίτσιο σου, την ματαιοδοξία σου, και γι' αυτό περιφρονείς την δική μου αγάπη... "Ας είναι λοιπόν, πρόσθεσε με αλλοιωμένη φωνή, αν ποτέ μετανιώσεις, Σέλμα... αν ο Δαβίδ δεν ανταποκριθεί στις προσδοκίες σου... αν ποτέ έξης την ανάγκη μου, θα είμαι πάντοτε πρόθυμος να σε βοηθήσω. Σ' αγαπάω τόσο πολύ.

Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της Σέλμας. Λυπόταν τόν Μάξ. Είχε φλερτάρει μαζί του όπως με τόσους άλλους νέους — ίσως κάπως περισσότερο μ' αυτόν — αλλά τί έφταιγε εκείνη αν αυτός την αγάπησε;

Τό κουδούνισμα του τηλεφώνου τούς διέκοψε. Η Σέλμα πήρε τó ακουστικό. Ήταν ο Δαβίδ, ο οποίος της ανήγγειλε ότι ο γάμος τους έπρεπε ν' αναβληθεί, γιατί τού ήταν αδύνατον να λείψει από τó Λονδίνον για κάμποσες μέρες εξ αιτίας μιας άρρωστης του, της οποίας ή κατάστασις είχε χειροτερεύσει.

Η Σέλμα σάστισε. Δεν πίστευε τ' αυτήιά της.

—Μά τί λές, Δαβίδ; "Εχουν σταλή πεντακόσιες προσκλήσεις και ή εκκλησία είναι ήδη στολισμένη για αύριο τó πρωί.

—Σέλμα, σκέψου ότι πρόκειται για την ζωή μιας γυναίκας.

—Ποιά είναι αυτή ή γυναίκα;

—Τί σημαίνει ποιά είναι! "Υπόθεσε ότι είναι ή γυναίκα τού μαγείρου τού νοσοκομείου.

Φουρκισμένη, ή Σέλμα άφήκε τó ακουστικό στη θέση του. Είχε ξεχάσει την παρουσία τού Μάξ.

—Σέλμα, είπε ο νέος, τί συμβαίνει; Μπορώ να σε βοηθήσω σε τίποτα;

—Ακόμα εδώ είσαι; τού απήντησε νευριασμένη. Φύγε άμέσως...

—Θά φύγω, αλλά Σέλμα, μη ξεχνάς ότι θά είμαι πάντοτε έτοιμος αν ποτέ με χρειασθής.

Είχε λίγη ώρα πούχε φύγει ο Μάξ, όταν ο νεαρός Τόνυ της έφερε ένα δέμα «έκ μέρους τού Λόρδου "Αν-σλους».

Η Σέλμα άνοιξε τó δέμα. Μέσα σε μια βελούδινη θήκη λαμποκοπούσε ένα περιβέραιο από μαργαριτάρια. "Ενα έπισκεπτήριο τó συνόδευε. "Η νέα διάβασε: «Με τις καλύτερες ελπίδες μου καί έπειδή μου φαίνεται ότι συντέλεσα στί ειδύλλιο σας, άφου γνωριστήκατε στί σπίτι μου.»

Η Σέλμα πακάτησε την θήκη με τó κολλίε καί έσπευσε στί γραφείο τού πατέρα της.

—Μπαμπά, είπε με ζωηρότητα, "Ο γάμος μου άνεβλήθη.

—Ανεβλήθη; "Εξηγήσου καλύτερα. Τί συμβαίνει;

—Η Σέλμα έπανέλαβε στίον πατέρα της τά λόγια τού Δαβίδ από τó τηλέφωνο.

—Αυτό δεν υπονεί νά γίνη, είπε ο κ. Χάλτον. Τηλεφώνησέ του καί πές.

του νάρθη άμέσως για νά έξηγησθί μαζί σου.

Στενοχωρημένη, ή Σέλμα ύπήκουσε. Από τó νοσοκομείο, όμως, της απήντησαν ότι ο δόκτωρ Ουίτουώρ ήταν απασχολημένος κι' ότι δεν μπορούσε νάρθη στί τηλέφωνο.

Θά έρχόταν, όμως, άργότερα στί «Ρεγγάλια».

Η Σέλμα δεν ήξερε τί νά κάμη. Μετά μια ώρα θά έρχόταν καί οι καλεσμένοι για τó δείπνο. Άνέβηκε στί δωμάτιό της, φώναξε την καμαριέρα της καί άργά άρχισε νά ντύνεται για τó τραπέζι.

Η κατάσταση ήταν γελοία. "Ο λόκληρο τó ξενοδοχείο βρισκόταν στί πόδι για την άποψινή δεξίωση, τόσοι καλεσμένοι θά ήγοντο σε λίγο καί έπρεπε νά τούς πούν ότι ο αύριανός γάμος δεν θά γινόταν, γιατί... έτσι τó ήθελε ο Δαβίδ. Σχεδόν τόν μισούσε αυτή ή στιγμή.

Στίς όκτώ παρά τέταρτο, ή Σέλμα, φορώντας μια θαυμασία τουαλέττα σε άπαλό γαλάζιο χρώμα, κεντημένη με ασήμι, έαναπήρε στί γραφείο τού πατέρα της. "Η γραμματεύς της βρισκόταν μαζί του.

—Μπαμπά, είπε ή νέα, πρέπει νά σου μιλήσω ιδιαιτέρως μια στιγμή.

Η δνις Τζέυν Τράβερς σηκώθηκε άμέσως καί βγήκε από τó δωμάτιο.

—Τί θά γίνη, μπαμπά; "Ο Δαβίδ ίσως θά άργήσει νά έλθη άπόψε.

—"Ενας γιατρός είναι πάντοτε δικαιολογημένος, παιδί μου. Δεν μπορούμε νά κάνουμε τόσο κόσμο νά περιμένη.

Λίγη ώρα πιδ έπειτα, ή Σέλμα καθόταν στί τραπέζι καί άφηρημένη άκουγε τόν πατέρα της νά δικαιολογεί τόν Δαβίδ καί τά έπαινετικά λόγια τών καλεσμένων για την τελευταία ανακάλυψη της καταπολεμήσως ώρισμένων μικροβίων ανακάλυψη πού άσφαλώς θά στερώανε ακόμα περισσότερο την φήμη τού δόκτορος Ουίτουώρ.

Τό γεύμα πλησίαζε στί τέλος του καί είχαν άρχισει οι διάφορες προπόσεις, όταν ένας υπρέτης ήρθε καί ψιθύρισε στήν Σέλμα:

—"Ο κ. Ουίτουώρ σάς ζητεί στί τηλέφωνο.

Δίχως νά σκεφθί νά ζητήσει συγγνώμη από τούς συνδαιτημένους, ή Σέλμα έσπευσε στήν τηλεφωνική καμπίνα.

—Δαβίδ, έσύ είσαι;

—Ναί, λυπούμαι αν σε σήκωσα από τó τραπέζι.

—"Ω! δεν πειράζει.

—"Ηθελα νά σου μιλήσω για αύριο, αγαπημένη μου. Τó ζήτημα θά ήταν τόσο εύκολο αν δεν έπρόκειτο νά φύγουμε άμέσως, μετά τόν γάμο...

—Τί θέλεις νά κάνουμε, λοιπόν;

—Τό απλούστερο θά ήταν νά πάμε στί σπίτι μου μετά τόν γάμο. "Αφού όμως τó έθιμο άπαιτεί ένα ταξίδι, προτείνω νά πάμε στί σταθμό, σάν νά έπρόκειτο νά ξεκινήσουμε για ένα μακρινό ταξίδι, με την διαφορά ότι στίον πρώτο σταθμό θά κατεβούμε καί θά έπιστρέψουμε άπαράτηρητοι στί Λονδίνον.

Η Σέλμα είχε διάθεση νά κλάψη, όσο σκεπτόταν ότι οι βαλίτζες της, κι' όλα ήταν έτοιμα για τó τουριστικό ταξίδι τους στήν ήπειρωτική Ευρώπη.

—Λοιπόν, Σέλμα, δεν άπαντάς;

—Εστω, Δαβίδ, είπε με πνιχτή φωνή. "Ας γίνη έτσι, άφου τó θέλεις.

—Σε στενοχωρεί αυτή ή λύσις;

— Δεν μπορώ νά πώ ότι μ' εύχαιριστεί.

—Τί νά κάμω, χρυσή μου. Σου τó είπα ότι δεν ήμουν ο κατάλληλος σύζυγος για σενα.

—Σώπα, Δαβίδ, μη λές άνοησίες.

—Πίστεφέ με, ότι λυπούμαι καρδιά. Για μένα, φυσικά, ή έπίδειξις τού γάμου, ή δεξίωσις, τó ταξίδι, δεν έχουν καμιά σημασία. "Εγώ σκέπτομαι μόνον την εύτυχισμένη στιγμή πού θά βρεθούμε οι δύο μας μόνον.

—Θά γίνη όπως τó θέλεις, Δαβίδ.

—Δίχως νά στενοχωρηθής γι' αυτό.

—"Εννοείται, είπε ή Σέλμα, όσο μπόρεσε πιδ έγκάρδια.

—Καληνύχτα λοιπόν, λατρευτή μου. Καλή αντίαμηση αύριο.

—Καληνύχτα, Δαβίδ, καί αύριο με τó καλό.

—"Οταν έπέστρεψε στήν μεγάλη αίθουσα, ή Σέλμα προσπάθησε νά φανή γελαστή.

—"Ηταν ο Δαβίδ; ρώτησε ο πατέρας της.

—Ναί. Ζητεί συγγνώμη, έπειδή θά τού είναι αδύνατον νά έρθη άπόψε.

Β'

ΑΠΟ την στιγμή πού ξύπνησε την έπομένη καί καθ' όλη την διάρκεια της τουαλέττας της καί μετά την γαμήλιο τελετή στήν εκκλησία, ή Σέλμα ένεργούσε μηχανικά, σάν αυτόματο. Οι πιο στενοί συγγενείς τούς συνόδεψαν ως τó σταθμό. Τέλος, τó τραίνο ξεκίνησε καί οι νεόνυμφοι βρέθηκαν μόνον.

—Δεν φαίνασαι ένθουσιασμένη, Σέλμα, παρατήρησε ο Δαβίδ. Είσαι κουρασμένη μήπως; "Η ίσως μετανοωμένη κι' άλλας;

—"Ομολόγησε ότι έδειξε μεγάλη άδιαφορία χθές, αλλά καί σήμερα δεν φαίνουσιν καθόλου ένθουσιασμένος.

—Σου τó είπα ότι αυτή ή έπίδειξις δεν συμβιβάζεται με τίς ιδέες μου.

—Μπορούσες νάρθης χθές βράδυ, αν τó ήθελες.

—"Εμείνα όλη την νύχτα στί νοσοκομείο. Μου ήταν αδύνατον ν' άφήσω την άρρωστή μου πού κινδύνευε.

—Για τó χατήρι της, έχάλασε τó ταξίδι μας, μουρμούρισε ή Σέλμα.

—Λυπούμαι πού σκέπτεσαι καί αυτόν τόν τρόπο, άποκρίθηκε ο Δαβίδ με κάποια άπογοήτευση.

—"Εκείνη κατάλαβε την δυσάρεσκειά του καί άλλαξε κουέντα. Τόν ρώτησε αν θά έπέστρεφαν άμέσως στί σπίτι του. "Η ιδέα ότι θά κατοικούσε στήν συνοικία τού "Ηστ "Εντ, στί Σάπλεϋ, της προκαλούσε φρίκη.

—"Οχι, άμέσως, της είπε Μη μου κάνης έρωτήσεις. Σου έτοιμάζω μια έκπληξη.

Στί πρώτο σταθμό κατέβηκαν, φόρτωσαν τις βαλίτζες σ' ένα ταξί κι' ο Δαβίδ την πήγε σε μια έξοχική βίλλα, την οποία είχε νοικιάσει, στί Ουέδερφελδ.

—Πώς σου φαίνεται λοιπόν ή ιδέα μου; την ρώτησε. "Ετσι θά είμεθα μακριά από τó Λονδίνον καί έγώ θά μπορώ νά πηγαίνω κάθε μέρα στί νοσοκομείο μου.

—Τό όνομα αυτού τού μέρους μου είναι γνωστό, είπε ή Σέλμα, είναι

βέβαια όμορφα εδώ, αλλά θά έπληττα τρομερά αν έπρόκειτο νά μείνω εδώ για πολύ καιρό.

—"Οταν βρέθηκαν μόνον στί δωμάτιό τους, ο Δαβίδ άγκάλιασε τρυφερά την γυναίκα του.

—Σέλμα, λατρευτή μου, είπε με συγκίνηση.

—Εκείνη είχε κλείσει τά μάτια της, ενώ ή καρδιά της χτυπούσε τρελλά.

—Μάγισσα, μικρή μάγισσα της αγάπης, ψιθύρισε ο Δαβίδ, γεμίζοντας τó πρόσωπο καί τόν λαιμό της με τά φιλάκια του. "Ελα, πάμε τώρα νά πάρουμε τó τσάι πού μας έτοιμάσε ή σπιτονοικοκυρά καί κατόπιν θά πάμε νά ιδούμε την λίμνη με τó φώς τού φεγγαριού.

—Πού είναι αυτή ή λίμνη;

—Πέρα, στί Πάρκο τού Ουέδερφορδ. "Απέχει ένα χιλιόμετρο περίπου άπ' εδώ.

Τό Πάρκο τού Ουέδερφορδ! Τώρα θυμήθηκε ή Σέλμα ξαφνικά. "Ηταν τó έξοχικό σπίτι τού Μάξ Ντώσον καί της οικογενείας του. Τού Μάξ πού την αγαπούσε πάντοτε καί πού έπέμεινε στί αυτή δεν θά μπορούσε ποτέ νά εύτυχίση μ' έναν άνδρα σάν τόν Δαβίδ.

Γ'

ΕΚΑ μέρες μετά τόν γάμο της, ή Σέλμα κατάλαβε τó σφάλμα της. "Η αντίληψις της περί ζωής ήταν πολύ διαφορετική από τίς ιδέες πού είχε ο Δαβίδ. "Εν τούτοις ύπήρχαν καί στιγμές, όταν βρισκόταν μαζί του, στίς οποίες άρραρούσε ότι ζούσε μέσα σ' ένα όνειρο εύτυχίας. "Εξ άλλου, περνούσε ώρες τρομερής μοναξιάς, ώσπου ο άνδρας της έπιστρέψει από τó Λονδίνον, όπου πήγαινε κάθε μέρα για νά έπισκεφθί τούς άρρώστους του, στί νοσοκομείο τού "Ηστ "Εντ.

Στήν μία τó μεσημέρι, έπήγαινε στί σταυροδρόμι τού Ουέδερφορδ καί περίμενε τó λεωφορείο με τó όποιο έρχόταν ο Δαβίδ. Σήμερα, έπειδή ήταν ακόμη νωρίς, είχε προχωρήσει ως τούς δασωμένους λόφους. "Ηταν κουρασμένη, όμως, καί της πονούσαν τά πόδια. Τά ψηλά τακούνια της ήσαν ακατάλληλα για περίπατο. "Επί πλέον έκανε τρομερή ζέση. Προτιμότερο, όμως, ήταν νά περπατά παρά νά στέκεται μέσα στίον ήλιο.

Τό κλάξον ένός αυτοκινήτου πού άκούστηκε ξαφνικά, την έκαμε νά παραμείρη στήν άκρη τού δρόμου. Παραδόξως, τó άμάξι σταμάτησε άπτόμα, μόλις την προσπέρασε καί μια φωνή άκούστηκε:

—Σέλμα!

Η νεαρή γυναίκα αντίκρυσε με έκπληξη τόν Μάξ. Για μια στιγμή της φάνηκε ότι είχε γυρίσει στήν παλιά νευρική ζωή της κι' ότι οι τελευταίες αυτές μέρες ήσαν ένα τρελό όνειρο από τó όποιο είχε ξυπνήσει.

—Σε νόμιζα στήν Κιανή "Ακτι, έπε ο Μάξ, ύστερα από μικρή σιωπή.

—"Επειδή τó νόμισες, δεν θά πη ό τι έγινε κιόλας! τού άπάντησε γελώντας εκείνη.

—Αυτή την ιδέα είχαν όλοι... "Αλλά πού είναι ο Δαβίδ;

—"Ακουσε, Μάξ, μη μάς προσδόσης. "Ο Δαβίδ δεν μπορούσε νά λείψη από τó Λονδίνον για μερικές μέ-

ρες. Πηγαίνει κάθε μέρα στί νοσοκομείο.

—Κι' αυτό λέγεται ταξίδι γάμου; είπε ο Μάξ με άπορία. Δουλειά! Μόνον την δουλειά του συλλογίζεσαι.

—"Ο Δαβίδ είναι βλέπεις γιατρός. Θδώρησε καθήκον της νά έξηγήσθί ή Σέλμα.

—"Ο Μάξ δεν έπέμεινε περισσότερο, μόνον της πρότεινε:

—Θέλεις νά σε πάω πούθενά με τó αυτοκίνητό μου; "Πού κατοικείς;

—Στί Ουέδερφορδ.

—"Ω!... Τί σ' έκαμε νάρθης κοντά στί σπίτι μου, Σέλμα;

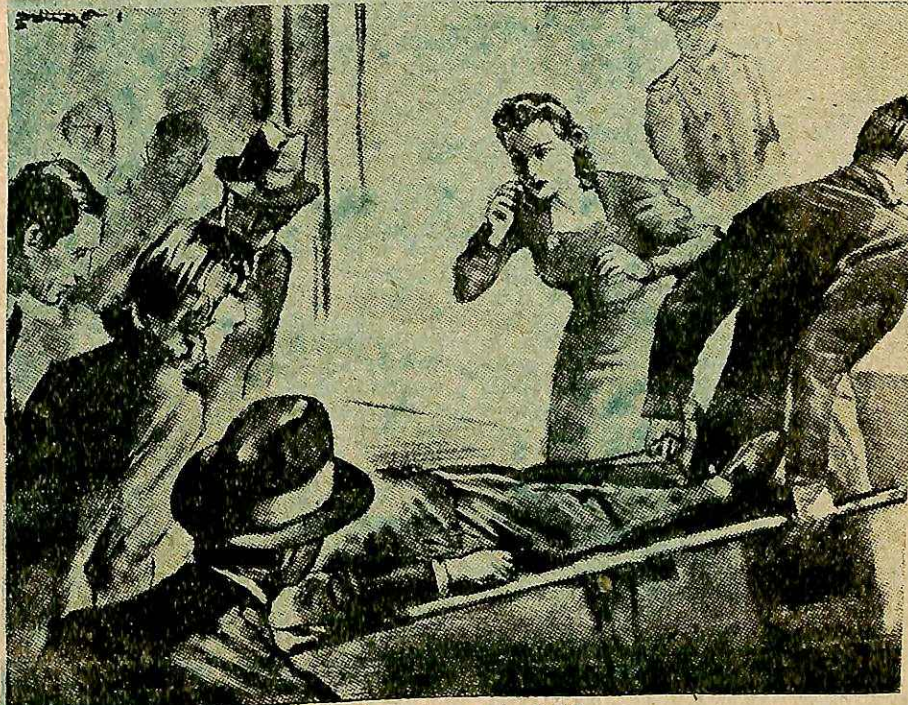
—Δεν ήταν ή σκέψις δική μου. "Ο Δαβίδ μ' έφερε εδώ.

—Τί παράξενη ιδέα!... "Ας είναι όμως, πρόσθεσε μετά μικρό δισταγ-

μα, ξασφαλίσουν μια στέγη καί πήραν άλλον φύλακα νεώτερο. Είναι λυπηρό για τόν Μάξ πού ζή σ' ένα έτσι-περιβάλλον, θά γίνη κι' αυτός άπινος σάν τούς γονείς του, ένας τεμπέλης, γλεντζές, άχρηστος στήν κοινωνία. "Α! Σέλμα, αν ήθελες νά με βοηθήσής, πόσα πράγματα θά μπορούσαμε νά κάνουμε μαζί.

Είχε σφίξει την νεαρή γυναίκα στήν δυνατή άγκάλιά του καί την φιλούσε με τόσο πάθος, ώστε εκείνη τραβήχτηκε φοβισμένη κάπως.

Δύο μέρες προτού έπιστρέψουν στί Λονδίνον, ή Σέλμα βγήκε νά περπατήσει λιγάκι για νά διασκεδάσθί την πλήξη της. "Ο Δαβίδ της είχε πη ότι δεν θά έπέστρεφε, παρά τó βράδυ. "Απόψε έπρεπε νά έξηγηθί πια με τόν άνδρα της. Δεν ήταν δυ-

Με φρίκη αναγνώρισε τόν Μάξ.

μό, θά έρθω νά σάς έπισκεφθώ μια από αυτές τις μέρες.

—Προτιμώ όχι, Μάξ. Θα ιδωθούμε όταν έπιστρέψω στί Λονδίνον. Καί πάλι σε παρακαλώ: μην πής σε κανέναν ότι μένομε εδώ.

Τό άμάξι είχε φθάσει στήν είσοδο τού χωριού καί ή Σέλμα έπέμεινε νά κατεβή εκεί. Τόν ευχαρίστησε καί έπέστρεψε στί σπίτι της.

Τό βράδυ εκεί πού με τόν Δαβίδ θαύμαζαν τó υπέροχο ήλιοδασίλεμα, τού είπε για την συνάντησή της:

—Τόν θυμάσαι, πιστεύω, τόν Μάξ Ντώσον, τόν αντίαμωστο στί ξενοδοχείο μας.

—"Ενας από τούς θαυμαστάς σου, είπε ο Δαβίδ με χαμόγελο.

—"Η Σέλμα κοκκίνισε.

—"Η οικογένειά του κατοικεί εδώ, είπε. Γι' αυτό καί τó όνομα Ουέδερφορδ μου φάνηκε γνωστό.

—Οι Ντώσον δεν είναι πολύ άγαπητοί στίον τόπο, είπε ο Δαβίδ. Είναι άνθρωποι σκληροί.

—"Ισως έπειδή είναι πλούσιοι. Τους φθονούν.

—Δεν είναι αυτό. Φαντάσου ότι ο γέρο Πάρσον, ο θεός της σπιτονοικοκυράς μας, έργαστηκε σαράντα χρόνια στί κτήμα τους καί έπειδή έκαμαν κάποια μετατροπή σ' αυτό καί νκρέμισαν την καλύβα του, τόν πέταξαν στί δρόμο δίχως νά τού έ-

νατόν νά έξακολουθήσθί αυτή ή ζωή. Θά τού ώμολογούσε ότι είχε κάμει λάθος. "Ηταν αδύνατον νά συμβεί ασθή με τίς δικές του ιδέες. Αυτή είχε συνήθεισι διαφορετική. "Ο Δαβίδ θά παραδεχόταν ότι έπρεπε νά υποκύψη.

—"Α! Γιατί ν' άποκρούσθί την αγάπη τού Μάξ; Αυτός την καταλάβαινε, μ' αυτόν θά συμβιβαζόταν, είχαν τά ίδια γούστα, τις ίδιες αντίληψεις.

—"Επί τέλους! άκούστηκε δίπλα της μια φωνή πού την ξάφνιασε, θά καταδεχθής νά μου πής μια καλημέρα.

—"Ο Μάξ Ντώσον είχε σηκωθεί από την πέτρα όπου καθόταν. Λίγο παρέκει ήταν τó αυτοκίνητό του.

—Τί κάνεις εδώ; τόν ρώτησε.

—Σου έχω στήσει καρτέρι, με την έλπίδα ότι θά περνούσες άπ' εδώ, άφου δεν μου έπιτρέπεις νά έρθω στί σπίτι σας. "Ελα, θά σε πάω περίπατο με τó αυτοκίνητό μου.

—Είναι μεγάλη άπαισιότητα Μάξ, σού, ξέρεις ότι ο κόσμος παρεξηγεί εύκολα στά χωριά.

—"Ας πούνε ότι θέλουν, άποκρίθηκε εκείνος, σηκώνοντας τούς ώμους του καί την βοήθησε νά καθήσθί στί άμάξι.

Είχαν προχωρήσει αρκετά, κουβαλιάζοντας για τó ένα καί για τó

Αν τὸν ἀγαπούσεις...

άλλο, όταν ξαφνικά, ὁ Μάξ σταμάτησε στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, ὅπου ὑπῆρχε ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο. Κατέβηκαν ἐκεῖ καὶ προχώρησαν ὡς τὴν κορυφὴ τῆς ταράτσας. Ἐρημὴ ἐκείνη τὴν ὥρα.

Ξαφνικά, ὁ Μάξ τράβηξε τὴν συντροφὴ τοῦ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ὥρμησε μὲ πάθος. Ἦταν ἕνα φιλήσυχο, δίχως τρυφερότητα καὶ ἡ Σέλιμα, τρέποντας σὺγκορμη, τραβήχτηκε ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμά του, τόσο ἀπότομα, ὥστε θὰ ἔπαυτε, ἂν ἐκείνος δὲν τὴν συγκρατοῦσε.

— Πῶς τόλμησες... τοῦ εἶπε μὲ θυμὸ.

— Σέλιμα, εἶμαι δυστυχής, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω δίχως ἐσένα...

Μερικοὶ ἐκδρομεῖς εἶχαν φθάσει μὲ αὐτοκίνητα καὶ ἄλλοι μὲ μοτοσυκλῆτες. Ἦταν Σάββατο καὶ ἡ Σέλιμα δὲν εἶχε σκεφθῇ ὅτι θὰ συναντοῦσε, ἴσως, γνωστούς τῆς Στενωχωμένης, πῆγε καὶ κάθησε σ' ἕνα ἀπόμερο τραπέζι. Ὁ Μάξ τὴν ἀκολούθησε. Ἀλλὰ μόλις εἶχαν καθίσει, ὅταν ἡ Σέλιμα διέκρινε στὴν ἀπέναντι ἄκρᾳ τῆς ταράτσας, μισοκρυμμένη πίσω ἀπὸ κάτι δενδρύλλια, ἐκείνην ἀκριβῶς, πού ἐλάχιστά ἐπιθυμοῦσε νὰ ἰδῇ ἐκείνη τὴν στιγμή.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ τῆς, ἡ Σέλιμα δειλίασε καθὼς ἀντίκρουσε τὸ βλέμμα τῆς Ἐθελ Λέυθ, πού τὴν κυττάζε εἰρωνικά πίσω ἀπὸ τὰ ματογυάλια τῆς. Ὡστόσο, ἀνέκτησε ἀμέσως τὴν ψυχραιμία τῆς καὶ εἶπε στὸν Μάξ:

— Πήγαινε νὰ πῆς τῆς Ἐθελ νάρθη στὴν παρέα μας.

— Ἰσως ἡ Ἐθελ νὰ εἶχε ἰδῇ τὸ φίλημα τοῦ Μάξ, σκεπτόταν ἡ Σέλιμα, τῆς ἦταν δυσάρεστη ἡ ἀνέπιπτη αὐτὴ συνάντησις, ἀλλὰ ἔτσι τοῦλάχιστον θὰ διέκοπτε τὴν ἐπικίνδυνη συνοδεία τοῦ Μάξ.

— Τί ἐκπληξίς, εἶπε ἡ Ἐθελ, ὅταν ἦρθε κοντά τῆς. Ὅλοι μας νομίζαμε ὅτι ὁ Δαβίδ εἶναι ὁ ἀχώριστος συντροφός σου καὶ τώρα σὲ βρίσκω μὲ τὸν Μάξ.

— Ἡ τύχη τοῦ Δαβίδ ἐσθῆσε, παρενέει ὁ Μάξ, βρίσκεται στὸ Λονδὶνον σήμερα τὸ ἀπόγευμα.

— Τὸν καὶ μένει! εἰρωνεύτηκε ἡ Ἐθελ. Ἀλλὰ πές μου, Σέλιμα, πῶς βρεθήκατε ἐδῶ; Ἡμεῖς σὰς νομίζαμε στὴς Κάννες.

— Δὲν ἦταν δυνατόν νὰ δώσω ἐξηγήσεις σ' ὅλον τὸν κόσμῳ, γιατί ὁ Δαβίδ δὲν μποροῦσε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ Λονδίνον, ἀποκρίθηκε ἡ Σέλιμα ἀπότομα.

— Τὸ καταλαβαίνω, καὶ εἶναι ἐνόνητον, ἂν ὁ Δαβίδ πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ λάβῃ μέρος στὴς προσεχείς ἐκλογές τοῦ Σάπλεϋ.

Ἡ Σέλιμα δὲν ἤξερε τί ἔννοοσε ἡ ἐξαδέλφη τῆς καὶ οὐτὲ τόλμησε νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις.

— Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Μάξ ἔπαθε κάποια βλάβη, εἶπε σὲ λίγο ἡ Σέλιμα, βίνας νὰ νυρίσῃ νὰ κυττάξῃ τὸν νῆο. Ὁ Μάξ μὲ ἔπαινε ὡς ἔπρεπε. Ἐθελ, νὰ μὲ πῇς ὅτι τὸ Οὐάινερφορντ μὲ τὸ αὐτοκίνητό σου, ἂν δὲν ἔχῃς ἄλλη συντροφία.

— Εὐχαρίστως, ἦρθα μόνι μου, εἶπε ἡ Ἐθελ, καθὼς σηκώθηκε.

Καὶ δίχως νὰ πῇ μιὰ λέξη στὸν Μάξ, ἡ Σέλιμα ἀκολούθησε τὴν ἐξαδέλφη τῆς.

Ὅταν φάνηκαν τὰ πρῶτα σπιτία τοῦ χωριοῦ, ἡ Σέλιμα παρεκάλεσε τὴν Ἐθελ νὰ τὴν ἀφήσῃ ἐκεῖ. Ἡ Ἐθελ σταμάτησε καὶ εἶπε ἀπλῶς:

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ πῆς ἕνα «Εὐχαριστῶ» καὶ καληνύχτα... ὅπως ἔκανες στὸν Μάξ.

Ἡ Σέλιμα κοκκίνισε καθὼς εἶδε τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο τῆς ἐξαδέλφης τῆς.

— Καληνύχτα, Ἐθελ, εἶπε μονάχα καὶ ἀπομακρύνθηκε μὲ ζωηρὸ βῆμα.

Τὴν ἀνότητὴ τοῦ ὕπνου καὶ μὴ καληνυχτίσω τὸν Μάξ! Τί θὰ σκέφθηκε ἡ Ἐθελ! Ὅλο τὸ φέριμό τῆς ἐξ ἀρχῆς ἦταν μιὰ παλαῖομάρα.

Ὅταν ἔστριψε τὴν γωνιά τοῦ δρόμου, εἶδε τὸν Δαβίδ πού στεκόταν στὸ κατώφλι τῆς μικρῆς βίλλας.

Νὰ τὴν εἶχε ἰδῇ τάχα; Δίχως νὰ ξέρῃ γιατί, δὲν τοῦ εἶπε ὅτι εἶχε βγῆ περίπατο μὲ τὸν Μάξ. Τῆς φαινόταν ὅτι τὰ φίλια τοῦ εἶχαν ἀφίσει ἀποτυπώματα στὸ πρόσωπό τῆς.

Προφασίστηκε ὅτι τὴν πονοῦσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό τους γιὰ νὰ συγυρίσῃ τὴς βαλίτσες τῆς.

Ὁ Δαβίδ εἶχε ἤδη συμμαζεῖ τὸν δικό του ρουχισμό. Μονάχα μιὰ βαλίτσα εἶχε ἀπομείνει ἀνοιχτὴ γιὰ νὰ τοποθετήσῃ ἐκεῖ τὰ τελευταῖα μικροπράγματα.

Ἀπὸ τὴν τσέπη ἐνὸς σακκακιού, ἡ Σέλιμα εἶδε νὰ προβάλλῃ ἡ ἀκρὴ ἐνὸς φακέλλου. Μηχανικὰ τὸν πῆρε. Ὁ φακέλλος ἦταν ἀνοιχτός. Περιεῖχε μιὰ σημείωση μὲ τὴς ἀκόλουθες ὀλίγες γραμμές:

«Δὲν βρίσκω λόγια γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω. — Τζέουν».

Ἡ Σέλιμα ξανάβαλε πάλι τὸ γράμμα στὴ θέση του. Θυμήθηκε ὅτι ἡ Τζέουν Τράβερς ἦταν ἡ ἡσυχὴ δακτυλογράφος τοῦ πατέρα τῆς καὶ ὅτι πολλὰς φορὰς εἶχε βοηθήσει τὸν Δαβίδ στὴν ἀλληλογραφία του.

Ἀλλὰ μήπως ὑπάρχει μόνον μιὰ «Τζέουν» στὸν κόσμῳ; σκέφθηκε ἡ Σέλιμα. Ἰσως τὸ γράμμα νὰ μὴν ἦταν τῆς γραμματέως. Κι' ὅμως κατὰ τῆς ἔλεγε ὅτι ἦταν ἐκείνη. Γιὰ ποῖο πράγμα εὐχαριστοῦσε τὸν Δαβίδ; Καὶ γιατί ὑπέγραφε μόνον μὲ τὸ μικρὸ τῆς ὄνομα; μὲ τὴν ὀκειότητα; Τόια χρόνια τώρα πού ὑπηρετοῦσε τὸν πατέρα τῆς, ὅλοι τὴν ἔλεγαν τὴς Τράβερς. Ἀλλ' ὅσοι, ὁ Δαβίδ δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνδρες πού πρόσχουν τὴς γυναῖκες. Μήπως ἡ ἴδια ἡ Σέλιμα δὲν εἶχε κοπιάσει ὥσπου τῆς πῆγαινε τὴν προσοχή του;

Μηχανικὰ, ἀποτελείωσε τὴν τακτοποίηση τῶν ἀποσκευῶν τῆς—γιὰ πρώτη φορὰ δίχως τὴν βοήθεια τῆς καμαριέρας τῆς—καὶ κατόπιν κατέβηκε στὴν ταράτσα γιὰ τὸ δείπνο, ὅπου τὴν περίμενε ὁ Δαβίδ.

— Πῶς πάει ὁ κεφαλόπονος; τὴν ρώτησε.

— Καλύτερα λιγάκι, μὲ κουράζει ἡ ζέστη.

— Ἐμμεῖς εὐχαριστήμενη ἀπὸ τὴν διαμονή μας ἐδῶ. Σέλιμα;

— Ναι, ἀλλὰ τώρα πού θὰ ἐπιστρέψουμε στὸ Λονδίνον, δὲν ἔχω διάθεσιν ν' ἀρχίσω ἀμέσως τὸ συγυρίσμα τοῦ σπιτιοῦ σου.

— Πῶς σοῦ πέρασε τέτοια ἰδέα! Ἐγὼ τὴν οἰκονόμο πού φροντίζει γιὰ τὸ νοικοκυριό.

— Ὑποθέτω ὅτι τὸ σπιτί πρέπει ν' ἀνακαινισθῇ.

— Θὰ γίνῃ σύμφωνα μὲ τὸ γούστο σου. Μποροῦμε ν' ἀλλάξουμε καὶ τὴν ἐπίπλωση ἂν θέλῃς.

Ἐνῷ προτίθετα, ὅταν ὁ Δαβίδ τῆς εἶχε προτείνει νὰ ἐλθῇ καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ σπιτί του, ἐκείνη τὸ ἀνέβαλε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Κατόπιν προφασίστηκε τὴς προετοιμασίες τοῦ γάμου. Τὸ σπιτί θὰ τὸ ἐδέλεπε μὴ καὶ καλὴ κατόπιν.

— Δαβίδ, θὰ μ' εὐχαριστοῦσες πολὺ ἂν ἦθελες νὰ μείνουμε λίγες μέρες στὸ ξενοδοχεῖο προτοῦ ἐγκατασταθῶμε ὁριστικὰ στὸ σπιτί σου; Ἐτσι, πρόσθεσε γρήγορα, βλέποντας τὸ δυσάρεστημένο ὄφρος του, θὰ μπορέσουν νὰ γίνουν οἱ ἐπισκευές τοῦ σπιτιοῦ.

— Ἄν τὸ προτιμάς, ἂς γίνῃ ἡ ἐπιθυμία σου, μολονότι αὐτὸ δὲν μ' εὐχαριστεῖ καθόλου.

— Ἐσὺ ὅμως ἔχεις τὴν ἀπαίτηση νὰ κατοικήσῃς παντοτεὶνὰ στὴν συνοικία τοῦ Ἡστ Ἐντ, τοῦ φώναξε ἄγρια.

— Νομίζω ὅτι εἵχαμε ἐξηγηθῇ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, τῆς ὑπενθύμισε μ' εὐγένεια. Ἐγὼ δὲν σοῦ ζήτησα νὰ ἐγκαταλείψῃς τοὺς δικούς σου, τὴν καλοπέρασή σου, ἐσὺ μόνη σου μοῦ πρότεινες νὰ παντρευθῶμε, εἶπες ὅτι μὲ χαρὰ θὰ συμμεριζόσουν τὴν ζωή μου.

— Ναι, Δαβίδ, τὸ εἶπα αὐτό, ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσω νὰ συνηθίσω... νὰ στερηθῶ...

— Εἶναι ὀλιγορό, Σέλιμα. Ὡστόσο, δέχομαι νὰ μείνω δεκαπέντε μέρες στὸ ξενοδοχεῖο ὥσπου ἐπισκευασθῇ τὸ σπιτί.

— Σ' εὐχαριστῶ Δαβίδ.

Τὴν ἐπομένη ἐπέστρεψαν στὸ Λονδίνον καὶ τράβηξαν ἴσια στὸ ξενοδοχεῖο. Ἐνας νέος, μικρὸς ὑπηρέτης — ὁ Τόνυ ἦταν ἄρρωστος φαίνεται — τοὺς ἔφερε τὰ γράμματα πού εἶχαν ἔρθῃ στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας των.

— Ὡστόσο ἐτοιμάσθης, Σέλιμα, θὰ φωνάξω τὴν Τζέουν νὰ μὲ βοηθήσῃ, εἶπε ὁ Δαβίδ. Ἐγὼ πολλὰ ἔργασια...

— Ἡμεῖς τὴν λέμε «μὴς Τράβερς», παρατήρησε ἡ Σέλιμα κοκκινίζοντας.

— Βρίσκω ὅτι εἶναι πολὺ τυπικὸ αὐτό, τῆς ἀπήντησε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ Σέλιμα σκέφθηκε νὰ πᾶν νὰ κρυφακούσῃ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀλλὰ ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς τὴν ἐμπόδισε. Ἀρχισεν νὰ ντύνεται γιὰ τὸ δείπνο. Ὅλη τὴν ὥρα ὅμως ὁ νοῦς τῆς πῆγαινε στὸν Δαβίδ καὶ στὴν Τζέουν.

Δ

Οἱ δύο βδομάδες πλησίαζαν πρὸς τὸ τέλος τους. Κάθε μέρα, ἡ Σέλιμα εὕρισκε μιὰ ἀφορμὴ γιὰ ν' ἀναβᾶλλῃ τὴν ἐπισκεψὴ τῆς στὸ σπιτί τοῦ Δαβίδ, ὥστε ν' ἀρχίσουν οἱ τροποποιήσεις. Μάταια τῆς ἐξηγήσε ὁ σύζυγός τῆς, ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ ἐπισπεύσουν τὴν ἐγκατάστασή τους, ἐπειδὴ πλησίαζαν οἱ ἐκλογές καὶ ἡ παρουσία του στὸ Σάπλεϋ ἦταν ἀπαραίτητη.

— Τὸ ἔργον πού ἀνέλαβα, τῆς εἶπε, ἀπαιτεῖ σκληρὴ ἐργασία, εἶναι ἕνας ἀγῶνας ἐναντίον τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ἀδυναμίας. Ἐσὺ δυστυχῶς, δὲν σκέπτεσαι παρὰ τὴν εὐχαρίστησή σου καὶ τὴν πολυτέλειά...

Θὰ ἤθελε νὰ προσθέσῃ: «Μὲ τέτοιον καιρὸ ἀντιπαραστή, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ συμφωνήσῃς;» ἀλλὰ ὅταν αὐτὴ, μὴν τῆς ἀντιτάξῃ τὴν ἀντίφραση τοῦ νὰ φύγῃ τὴν ἐπόμενη ἡμέρα νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πατέρα τῆς καὶ τὸν Μάξ, ἔμεινε ὡς ἔπρεπε.

— Ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο, ὅχι πολιτικῶς, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Δαβίδ.

— Ἐνδιαφέρομαι γενικώτερα γιὰ τὴν υστέρια τοῦ κομποῦ, ὅταν ἔρχεται νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ κατεῖς μόνον ἀπὸ τὴν ἀνέχεια. Ἡ παρουσία σου εἶναι νὰ τοὺς ἀνακουφίσω, νὰ τοὺς σώσω ἀπὸ τὰ χεῖρα πού ἐκμεταλλεύονται τὴν υστέρια τοὺς ὁ πατέρας σου — ὁ φιλανθρωπισμὸς—παραβυθισμένος εἰρωνικά, μοῦ εὐώκε παντοφύλλες λίρες γιὰ τοὺς ψίχλους τοῦ νοσοκομείου μου, κι ὅμως εὐώζει τὸν μῆτρο τὸν, ἐπειδὴ εἶχε ν' ἀρρωστήσῃ δύο φορές, θὰ εἶχα ὑπερμερῆς ἀπὸ παρρησίας, αὐτὴς νὰ τοὺς ἀνακουφίσω. Δὲν ξέρω ἂν μ' ἐννοῖς τώρα, γιατί θελῶ νὰ πωλιτεύσω;... Ἐπειδὴ ἡ Σέλιμα δὲν ἀπαντοῦσε, ρώτησε:

— Δὲν θέλεις λοιπὸν νάρθῃς μαζί μου;

— Ὑποδομαι, Δαβίδ... ἀλλὰ δὲν μπορῶ.

— Θὰ φύγω αὐριο, τῆς εἶπε ἀπλῶς καὶ ῥῆγε ἀπὸ τὸ σωματί.

Ἡ Σέλιμα κοιμήθηκε ἀσχημα ἐκείνη τὴν νύχτα. Ὅταν ἐξυπνίσθη πολὺ πρῶν, εἶδε τὸν ἀνδρα τῆς πού ἐτοίμαζε τὴν βαλίτσα του. Δὲν τοῦ μίλησε, περιμένοντας νὰ ἰδῇ ἂν αὐτὸς θὰ τῆς εἶλε τίποτε. Ἀλλὰ μὲ βαρεῖα καρδιά τὸν εἶδε νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο, δίχως νὰ γυρίσῃ νὰ τὴν κυττάξῃ.

Θέλησε νὰ τοῦ φωνάξῃ, νὰ τοῦ πῇ ὅτι θὰ ἐρχοταν μαζί του, ἀλλὰ ἐνῷ ἀνότητο πείσμα τὴν ἐμπόδισε. Τὴν προηγούμενη τὸ βράδυ εἶχε ἀκούσει μιὰ συνομιλία τοῦ ἀνδρός τῆς ἀπὸ τὸ τηλεφῶνο, μὲ τὴν Τζέουν Τράβερς, ἡ ὁποία εἶχε φύγει τελευταίως ἀπὸ τὴν υπηρεσία τοῦ πατέρα τῆς.

«... Αὐριο τὸ βράδυ λοιπὸν, Τζέουν, ὅπως εἶπαμε, στὴς ἑξῆς ἀκριβῶς. Εὐχαριστῶ. Ἐρπυσσοῦ» εἶχε πῇ ὁ Δαβίδ. Καὶ ἡ Σέλιμα εἶχε ἀπορήσει πάλι, δίχως νὰ τολμήσῃ νὰ τοῦ ζητήσῃ ἐξηγήσεις.

Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν φιλικὴ διάθεσιν τοῦ Δαβίδ γιὰ τὴν Τζέουν; Ὅσο κι' ἂν τὸ συλλογιζόταν, δυσκολευτόταν νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ ἀνδρας τῆς ἦταν ἱκανὸς νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ἡσυχὰς ἄλλης. Ἀπάνω στὴν σύγχυση πού τῆς προκάλεσαν τὰ λόγια αὐτὰ, εἶχε μῆνι στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου γινόταν χορὸς, βρῆκε τὸν Μάξ. Ντῶσαν καὶ ἄρχισε νὰ χορεύῃ μαζί του.

Κάποια στιγμή, εἶχε ἰδῇ τὸν Δαβίδ πού ὄρθον στὴν εἰσοδὸ τῆς σάλας, τὴν κυττοῦσε. Τὸ πρόσωπό του τῆς εἶχε φανῇ κουρασμένο.

Σήμερα, ἡ Σέλιμα ἐνοιώθη μὲ τρόπο ὅτι ἡ ζωὴ τῆς δίχως τὸν Δαβίδ, θὰ ἔπαυε νὰ ἔχῃ ἐνδιαφέρον γι' αὐτήν... Ἀλλὰ τί θέση θὰ εἶχε πιά κοντὰ του;

Ξαφνικά, πῆρε μιὰ ἀπόφαση. Θὰ πῆγαινε νὰ βρῇ τὸν Δαβίδ καὶ θὰ ἐξηγοῦνταν μαζί του. Μόλις ἐτοιμάστηκε, βγῆκε ἔξω, πῆρε ἕνα ταξί καὶ ἔδωκε στὸν σωφὲρ τὴν διεύθυνσή του στὸ Ἡστ Ἐντ.

Μὲ περιέργεια ἔδελεπε τὴν συνοικία αὐτή, στὴν ὁποία ἐρχόταν γιὰ πρώτη φορὰ. Τὸ σπιτί τοῦ Δαβίδ,

— Γυναίκα μου, ἀγάπη ἐνὶ μου!..

στὴ λεωφόρου Μαϊντινγκάιλ 73, ἦταν κτισμένο μέσα σὲ μιὰ εὐρύχωρη αὐλὴ πού εἶχε μετατραπῇ σὲ κηπᾶριο. Ἦταν διώροφο, μὲ μεγάλα παράθυρα καὶ ἀρκετὰ ὁμορφο.

Μιὰ μεσόκοπη γυναίκα τῆς ἀνοίξε. Τῆς εἶπε ὅτι ὁ γιατρός ἀπουσίαζε, ὅταν ὅμως ἡ Σέλιμα τῆς εἶπε ὅτι ἦταν ἡ κ. Οὐτίουωρθ, κι' ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ ἰδῇ τὸ σπιτί, ἡ Μαίρη Χένσον, ἡ οἰκονόμος, προθυμοποιήθηκε νὰ τῆς δείξῃ ὅλα τὰ δωμάτια.

Μὲ περιέργεια ἡ Σέλιμα εἶδε τὸ γραφεῖο του, τὸν κοῦβανό του, τὰ διάφορα κομποτεχνήματα καὶ τοὺς ζωγραφικούς πίνακες πού στόλιζαν τοὺς τοίχους. Ἡ ἐπίπλωση ἦταν ἀναπαυτικὴ καὶ ὅλα φανέρωναν ἕνα σοβαρὸ καὶ λεπτὸ γούστο.

Ὅταν τελείωσε τὴν ἐπίσκεψή τοῦ σπιτιοῦ, ἡ Σέλιμα δέχτηκε τὴν πρότασιν τῆς κ. Χένσον νὰ τῆς φέρῃ ἕνα ταξί, ὥσπου ἐπιστρέψῃ ὁ Δαβίδ.

Ἡ Σέλιμα κάθησε κοντὰ στὸ παράθυρο γιὰ νὰ πῇ τὸ ταξί τῆς. Κάποια στιγμή, εἶδε τὴν ἐξώπορτα τῆς αὐλῆς ν' ἀνοίγῃ καὶ τὴν Τζέουν Τράβερς νὰ προχωρῇ στὸ σπιτί μὲ τὴν ἀφέλεια, σὰν νὰ ἦταν συνηθισμένη νὰ ἐρχεται ἐκεῖ τακτικά.

Μὲ κατάπληξη, παρατήρησε ὅτι ἡ Τζέουν ἦταν ζωηρὰ, χαρούμενη, καθὼς προχωροῦσε μὲ γοργὸ βῆμα μέσα στὴ βοοχή. Περιέμενε ν' ἀκούσῃ τὸ κοιδοῦνισμα τῆς πόρτας καὶ μὲ ἀνώνια σκέφθηκε ὅτι ἡ κ. Χένσον θὰ τὴν ὠδηγοῦσε κοντὰ τῆς. Δὲν εἶχε ὅμως καμμιὰ διάθεσιν νὰ συναντηθῇ μαζί τῆς.

Τὸ κοῦδνι δὲν ἀκούστηκε. Πέρασε κάποιος ὡς καὶ ἡ Σέλιμα κατάλαβε ὅτι ἡ Τζέουν εἶναι τὸ κλειδί τῆς πόρτας, γιατί ἡ κ. Χένσον ἀκούγεται μέσα στὴν κουζίνα, ὅπου ἐτοίμαζε τὸ γεῦμα.

Ἡ νεαρὴ γυναίκα περιέμενε νὰ ἰδῇ τί θὰ γινόταν. Τὰ βήματα τῆς Τζέουν ἀκούγονταν τώρα στὸν ἀπάνω δρο-

φο, στὸ δωμάτιο τοῦ Δαβίδ. Ἀκίνητη, μὲ τὸ φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ στὸ χέρι, ἡ Σέλιμα ἀγωνιοῦσε. Πῶς τολμοῦσε αὐτὴ ἡ γυναίκα νὰ τῆς πάρῃ τὸν Δαβίδ, τὸν δικό τῆς Δαβίδ, τὸν ἀνδρα τῆς;

Πολὺ γρήγορα, ἡ Τζέουν κατέβηκε καὶ βγῆκε πάλι ἔξω, ἀφ' ὧς πρῶτα στάθηκε λίγο στὴν πόρτα τῆς κουζίνας καὶ εἶπε λίγα λόγια στὴν κ. Χένσον, τὰ ὁποῖα ἡ Σέλιμα δ' ἀκούσε.

Ὁρθῇ, πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἡ Σέλιμα τὴν εἶδε ν' ἀπομακρύνεται μὲ τὴν βαλίτσα τοῦ Δαβίδ στὸ χέρι, τὴν ἴδια ἐκείνην βαλίτσα πού εἶχε μαζί του στὸ ταξίδι τοῦ γάμου του.

Μετὰ ἕνα λεπτὸ, ἦλθε ἡ κ. Χένσον στὸ σαλόνι καὶ τῆς εἶπε ὅτι ὁ γιατρός δὲν θὰ ἐρχόταν, γιατί εἶχε ἀνέλθει τὴν δίδω Τράβερς νὰ πάρῃ τὴν βαλίτσα του.

— Θὰ μείνετε ἐδῶ ἀπόψε; ρώτησε ἡ οἰκονόμος.

— Ὁχι, θὰ φύγω κι' ἐγὼ τώρα. Ἀποκρίθηκε ἡ νεαρὴ γυναίκα, καθὼς σηκώθηκε καὶ φόρεσε τὸ καπέλλο τῆς.

Ἀποχαιρέτησε τὴν οἰκονόμο καὶ τὴν εὐχαρίστησε. Καθὼς ἀπομακρυνόταν, ἐνοιώσε νὰ ἐξυπνᾷ μέσα στὴν καρδιά τῆς, ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν ἀνδρα, τὸν ὁποῖο εἶχε περιφρονήσει... Ἐνοιώσε ἕνα δυνατό πόθο νὰ συμμερισθῇ τὴν ζωὴ του, τὴν δράση του, τὸ σπιτί του... ἂν δὲν ἦταν ἤδη πολὺ ἀργά.

Ἰσως νὰ εἶχε παρεξηγήσει τὰ πράγματα. Πιθανὸν ἡ βαλίτσα νὰ περιεῖχε χαρτιά ἢ ἱατρικὰ ἐργαλεῖα καὶ ἐπειδὴ τὰ χρειαζόταν, ἔστειλε τὴν Τζέουν νὰ τοῦ τὰ φέρῃ. (Πῶς τὴν μισοῦσε αὐτὴ τὴν Τζέουν πού ἤξερε τὴν ἐργασία του, ἐνῷ αὐτὴ, ἡ γυναίκα του, ἦταν ἀνίκανη νὰ τὸν βοηθήσῃ!) Ἰσως νὰ ἦταν μιὰ ἀπλή-

"Αν τόν ἀγαπούσεις ...

ἐκδούλευσις τῆς Τζέυν, δίχως τὸ πα-
ραμικρὸ αἰσθημα ἀγάπης.

Ε'

Η Σέλμα ἐπληττε μόνη μὲ τὴν
"Εθελ στὸ σαλόνι τοῦ ξενοδο-
χείου. Τῆς ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ τη-
λεφωνῇ στὸν Μάξ καὶ νὰ
τὸν παρακαλέσῃ νάρθῃ νὰ τὴς συν-
τροφεῖται.

— Ἐλὰ νὰ μὲ ἰδῇς, Μάξ, δὲν θὰ
βγῶ ἔξω ἀπόψε, τοῦ εἶπε μὲ χαδιώ-
τικο τόνο.

— Ἐχει τρομερὴ ὁμίχλη ἔξεραι,
ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ τὸ κατορθώσω.

Ἡ "Εθελ διεμαρτυρήθη:

— Εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ βγῇ κανεὶς
ἔξω μ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι. Πές του νὰ
μὴν ἔλθῃ.

— Τὶ ὑπερβολικὴ ποὺ εἶσαι, καὶ μὲ-
ν! ἀποκρίθηκε ἡ Σέλμα, ἀνασηκώ-
νοντας τοὺς ὤμους τῆς.

— Ἀγαπᾷς τὸν Μάξ, Σέλμα; Γί-
αυτὸ ἐγκατέλειψες τὸν Δαβίδ;

— Ἐκεῖνος σηκώθηκε κι' ἐφυγε.
Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ μὴν πο-
ρῶ νὰ συμφωνήσω μὲ τὴν δική του ζωὴ.

Δὲν σκέπτεται παρὰ τὴν ἐργασία
του. Ἀφοῦ ἤθελε ν' ἀναβάλῃ τὸν
γάμο μας...

— Ἐνῶ ἐσὺ ἀδιαφοροῦσες ἀν πέ-
θαινε ἡ ἀδελφὴ τῆς Τζέυν Τράβερς.

— Τὶ σὲν ἔχει ἡ ἀδελφὴ τῆς
Τζέυν;

— Αὐτὴ κινδύνευε τὴν παραμονὴ
τοῦ γάμου σας, τὴν πῆγαν στὸ νοσο-
κομεῖο τοῦ Δαβίδ.

— Δὲν τὸ ἤξερα.

— Ποῦ νὰ τὸ ξέρης! Δὲν μοῦ ἀ-
πῆντησες ὡστόσο, ἀγαπᾷς τὸν Μάξ;

— Βεβαίως ὄχι.

— Τότε γιατί τοῦ τηλεφωνεῖς νὰ
ἔλθῃ; Ἐπρεπε νὰ ντρέπεσαι, Σέλμα,
πρόσθεσε ἡ "Εθελ, μὲ ἀγανάκτηση.

Εἶσαι χειρότερη ἀπὸ τὴς κοινῆς γυ-
ναίκες ποὺ ἐμπορεῦνται τὸν ἑαυ-
τό τους.

— Ἀν ἦλθες γιὰ νὰ μὲ βρίσης, ἄς
ποῦ λείψῃ ἡ συντροφιά σου. Δὲν
βλέπω γιατί νὰ μὴ τηλεφωνήσω τοῦ
Μάξ νάρθῃ;

— Τί θὰ σκεφθῇ ὁ Μάξ γιὰ τὴν
πρόσκλησή σου;

— Ἀδιαφορῶ γιὰ τὴς σκέψεις τοῦ
Μάξ.

— Σέλμα, σκέψου τοῦλάχιστον τὸν
κίνδυνον ποὺ διατρέχει ὡστόσο ἔρθῃ
ἐδῶ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του μὲσα σ'
αὐτὴ τὴν τρομερὴ ὁμίχλη. Δὲν σκέ-
πτεσαι ὅτι μπορεῖ νὰ σκοτωθῇ;

— Γιατί νὰ φαντάζεσαι ὅτι θὰ συμ-
βῇ δυστύχημα; Εἶσαι ὑπερβολικὴ,
ἀγαπητή μου.

— Ἴσως. Ἀν ὅμως συμβῇ κανένα
κακὸ, τὸ φταίξιμό θὰ εἶναι δικό
σου.

— Καλὰ, καλὰ, θὰ τοῦ τηλεφωνή-
σω νὰ μὴν ἔρθῃ.

Ἡ Σέλμα πλησίασε πάλι στὸ τη-
λέφωνο καὶ ζήτησε τὸν Μάξ. Τῆς ἀ-
πῆντησαν ὅτι μὲς πρὸ ὀλίγου εἶχε
φύγει μὲ τὸ αὐτοκίνητό του.

— Ἐφυγε, εἶπε ἡ Σέλμα στὴν ἐξα-
δέλφη τῆς. Εἶσαι ἀπελπιστικὴ μὲ
τὴν ἀκατασφάλειά σου. Ἐχω ἀρκετὴ

στενοχώρια, δίχως νὰ προστεθῇ κι'
αὐτὴ ἡ ἔννοια.

— Φυσικά, ἐσὺ μόνον τὸν ἑαυτό σου
σκέπτεσαι.

Ὡστόσο, ἡ Σέλμα καταλάβαινε ὅ-
τι ἡ "Εθελ εἶχε δίκιο, ἀλλὰ δὲν ἤ-
θελε νὰ φανερώσῃ τὴν ἀνησυχία
τῆς. Ἡ καθέμία πῆρε ἕνα βιβλίον
καὶ κατέβηκαν στὸ χῶλλ τοῦ ξενο-
δοχείου. Ἡ Σέλμα ὅμως δὲν μπο-
ροῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τὸ μυαλό
τῆς στὸ βιβλίον τῆς. Κάθε τόσο ἔρρι-
χνε μὴν κρυφὴ ματιά στὸ ἐκκρεμές
τοῦ χῶλλ καὶ ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα
καὶ ὁ Μάξ δὲν ἐρχόταν, ἡ ἀγωνία
τῆς μεγάλωνε. Θυμώταν τὰ λόγια του
ὅταν τοῦ τηλεφώνησε νὰ ἔλθῃ.

— Δὲν με τροπάζει ἡ ὁμίχλη, θὰ
περνοῦσα μὲσα ἀπὸ φλόγες γιὰ νὰ
ἔλθω κοντά σου, Σέλμα.

Ἦταν τὸ τοῖς, ἀλλὰ ὁ Μάξ δὲν
εἶχε φθάσει ἀκόμα. Δύο κύριοι ποὺ
συνωμιλοῦσαν ἐκεῖ κοντά τοὺς ἔλε-
γαν, ὅτι εἶχε ἑπτὰ χρόνια νὰ κάμῃ
τέτοια ὁμίχλη.

Ἡ Σέλμα σηκώθηκε καὶ πλησίασε
σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα, ἡ ἐξαδέλ-
φη τῆς τὴν ἀκολουθοῦσε.

— Φωτίζουν τὸν δρόμο μὲ προβο-
λεῖς, εἶπε ἡ "Εθελ.

Τὰ δυνατὰ φῶτα τῆς εἰσόδου τοῦ
ξενοδοχείου, μάλιστα ὀλίγα μέτρα τοῦ
πεζοδρομίου κατ' ἄνωγαν νὰ φωτί-
σουν, πέρα πέρα ἀπλωνόταν πυκνὸ
τὸ σκοτάδι, σὰν νὰ ἦταν ἀπλωμένη
μπροστά τους μὴν βαρεῖα κουρτίνα.

— Ἐθελ, εἶμαι ἀσυγχώρητη, ψιθύ-
ρισε ἡ Σέλμα ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ
συγκρατήσῃ περισσότερο τὴν ἀγω-
νία τῆς.

— Ὑπὴρξες ἀπερίσκεπτη, ἀλλὰ δὲν
τὸ ἔκαμες ἐπιτήδες, τὴν παρηγόρη-
σε ἡ "Εθελ.

— Ἐθελ, ἔξεραι τί διαδίδεται; Ὅ-
τι ὁ Μάξ ἀρχισε νὰ πῖνῃ πολύ...

— Τὸ ἀκούσα κι' ἐγώ, ἴσως ὅμως
νὰ εἶναι λόγια τοῦ κόσμου.

Ἦταν καταφανὴς ἡ προσπάθεια
τῆς Σέλμας. Ἦθελε νὰ καλύψῃ τὸν
Μάξ! Καὶ οἱ δύο ἤξεραν ὅτι ὁ Μάξ
προσπαθοῦσε νὰ καταπνίξῃ τὸ αἰ-
σθημα τοῦ γιὰ τὴν Σέλμα, πίνοντας
ὡστόσο μεθούσας.

Ξαφνικὲς φωνὲς μπροστὰ στὸ ξε-
νοδοχεῖο, ἀναστάτωναν τὴς δύο ἐξα-
δέλφες. Ἡ ὁμίχλη εἶχε ἀραιώσει λι-
γάκι καὶ μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν τὴν
σύγκρουση δύο ἀντιθέτως ἐρχομέ-
νων αὐτοκινήτων. Ἡ Σέλμα ἐκλείσε
τὰ μάτια τῆς, καθὼς ἀκούστηκε ὁ
τρομερὸς κρότος τῆς συγκρούσεως.

Ὅταν ἡ Σέλμα ἀνοίξε πάλι τὰ μά-
τια τῆς, εἶδε κόμο πολύ συγκεν-
τρωμένο γύρω στὸν τόπο τοῦ δυστυ-
χήματος.

— Πρέπει νὰ κατεβῶ, εἶπε ἡ "Εθελ
ἥρεμα, τώρα ποὺ ἡ παρουσία τῆς ὡς
διπλωματούχου νοσοκόμου ἦταν ἀ-
παραίτητη.

Μηχανικά, ἡ Σέλμα τὴν ἀκολου-
θοῦσε. Στάθηκε στὴν εἰσοδο, λίγο
παράμερα, τρέμοντας συγκολλη-
τὴ εἶδε νὰ μεταφέρουν σ' ἕνα φο-
ρεῖο τὸν ὁδηγὸ τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ
εἶχε συντριβῇ. Μὲ ὑψία ὀρθάνοιχα
ἀπὸ τὴν φρίκη, ἀναγνώρισε τὸ κά-
τω γροῦ ποδῶπο τοῦ Μάξ.

Ὁ Μάξ εἶχε μεταφερθῇ σ' ἕνα δω-
μάτιο τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἡ Διεύ-
θυνσις τηλεφώνησε ἀμέσως δὲς δύο
γιατροὺς νάρθου.

Ἡ Σέλμα ἔμεινε ἔξω, στὸν διά-
δρομο καὶ ζήτησε πληροφορίες ἀπὸ
ἐκεῖνους ποὺ μπαινόνε γιναν στὸ
δωμάτιο τοῦ Μάξ. Κάποια στιγμή
κατ' ἄνωγαν νὰ μιλήσῃ στὸν πατέρα
τῆς.

— Τί λένε οἱ γιατροί, μπαμπά;

— Ἡ κατάσταση τοῦ εἶναι κρίσι-
μος. Μόνον μὲ μὴ ἐγχείρησι μπο-
ρεῖ ἴσως νὰ σωθῇ, καὶ ὁ μόνος ποὺ
μπορεῖ νὰ τὴν ἀναλάβῃ, εἶναι ὁ Δα-
βίδ. Ἀλλὰ θὰ θελήσῃ νὰ ἔλθῃ, εἰπε-
τα ἀπὸ τὴν ἀνότη διαγωγὴ σου;

— Μπαμπά, πρέπει νὰ μιλήσω ἀ-
μέσως μὲ τὸν δόκτορα Μῶστεν.

Δίχως ν' ἀπαντήσῃ, ὁ κ. Χάλτον
τὴν ὡδήγησε στὸ δωμάτιο ποὺ ἦταν
δίπλα στὸν τραυματισμένον. Ἐκεῖ,
καθόταν ὁ σερ Ρόναλδ Μῶστεν καὶ
συνωμιλοῦσε σιγὰ μὲ τὴν "Εθελ.

— Σερ Ρόναλδ, εἶπε ἡ Σέλμα πλη-
σιάζοντας, θέλετε νὰ καλέσουμε τὸν
σύζυγό μου δόκτορα Οὐίτουωρθ;

Εἶναι φυσικὸ νὰ θελῶ τὴν διαγνώση
του, ἀλλὰ ὄχι δίχως τὴν συγκατάθε-
σή σας.

— Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς ἀν ἔλθῃ ἀμέ-
σως, τῆς ἀπήντησε.

Ἡ Σέλμα ἔσπευσε στὸ δωμάτιο
καὶ τηλεφώνησε στὸ νοσοκομεῖο τοῦ
Δαβίδ. Τῆς ἀπήντησαν ὅτι ὁ δόκτωρ
Οὐίτουωρθ βρισκόταν στὸ ἐκλογικὸ
κέντρο τοῦ Σάπλεϋ. Τῆς ἔδωκαν
τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου. Σὲ λίγο,
ὁ ἴδιος ὁ Δαβίδ ἦρθε στὸ τηλέ-
φωνο.

— Δαβίδ, πρέπει νὰ ἔλθῃς ἀμέσως,
τοῦ εἶπε καὶ τοῦ ἐξήγησε τί εἶχε
συμβῇ.

— Φώναξε τὸν σερ Ρόναλδ στὸ τη-
λέφωνο, τῆς ἀπήντησε ἐκεῖνος. Πρέ-
πει νὰ συνεννοηθῶ μαζί του πρῶτα.

Δύο ὥρες πέρασαν, δύο ὥρες ἀ-
γωνίας γιὰ τὴν Σέλμα, κατὰ τὸ δι-
αστήμα τῶν ὁποίων ἀναμέτρησε τὴν
ἐπιπολαιότητά τῆς, εἶδε τὴν πραγ-
ματικὴ ὄψη τῆς περασμένης ζωῆς
καὶ κατάλαβε ὅτι εἶχε φθάσει ἡ στι-
γμὴ νὰ πληρῶσῃ γιὰ τὸ σφάλμα
τῆς.

Νὰ εἶχε φύγῃ τάχα ὁ Δαβίδ; Βγῇ-
κε ἔξω στὸν διάδρομο καὶ ἐνοίωσε
τὴν βαρεῖα μυρωδιά τοῦ αἵματος.

Ἀρχισε νὰ περιφέρεται ἐκεῖ, μὲ τὴν
ἐλπίδα νὰ ρωτήσῃ νεώτερα γιὰ τὸν
τραυματία.

Σὲ λίγο, εἶδε μὲ κατάπληξη τὴν
Τζέυν Τράβερς νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ
ἀσπασέρ. Ἡ νέα πλησίασε καὶ ζή-
τησε νὰ μιλήσῃ ἀμέσως στὸν δόκτω-
ρα Οὐίτουωρθ.

— Φοβοῦμαι ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ
τὸν ἰδῇτε αὐτὴ τὴ στιγμὴ, εἶπε ἡ
Σέλμα. Ἐλάτε μὴν στιγμὴ στὸ δω-
μάτιό μου.

Ὅταν κάθισαν ἡ μὴ ἀπέναντι
τῆς ἄλλης, ἡ Σέλμα τὴν ρώτησε γι-
ατί εἶχε παραιτηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν
τῆς γραμματέως τοῦ πατέρα τῆς.

— Εἶχα σοβαροὺς λόγους, ἀποκρί-
θηκε ἡ νέα.

— Μπορῶ νὰ τοὺς μάθω;

— Δὲν σὰς ἐνδιαφέρουν, ἀποκρίθη-
κε ἡ Τζέυν καὶ τὰ μάτια τῆς ἀστρά-
ψαν. Ἀφοῦ ὅμως θέλετε νὰ μάθετε,
ἔφυγα, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσα νὰ γί-
νωμαι ἡ δούλη τοῦ πατέρα σας. Αὐ-
τὸς ἔγινε ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς
μας, αὐτὸς στὸν ὁποῖο μοιάζετε
στὴν σκληρότητά, στὴν ἀπονία...

Τὸν μισῶ καὶ σὰς μαζί! Καταστρέ-
ψατε τὴν ζωὴ τοῦ Δαβίδ μὲ τὸν ἐγω-
ισμό σας καὶ ἀν' ἡ οἰκογένειά μου
ὕποφρει, εἶναι ἐξ αἰτίας τοῦ πατέ-
ρα σας.

Ἡ Σέλμα εἶχε γίνῃ κατάχωρη. Πῆ-
ρε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου καὶ
εἶπε στὸν ὑπάλληλο τοῦ γραφείου
νὰ ρωτήσουν ἀν ὁ γιατρός Οὐίτου-
ωρθ μποροῦσε νὰ δεχθῇ τὴν διδα-
στὴ Τράβερς. Ἡ ἀπάντησις ἦρθε ἀμέ-
σως σχεδόν, ὁ δόκτωρ Οὐίτουωρθ
θὰ περίμενε τὴν δα Τράβερς στὸ δι-

πλανὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου.

— Ἐλάτε, εἶπε ἡ Σέλμα στὴν Τζέ-
υν, ὁ Δαβίδ σὰς περιμένει, προσθέ-
σε, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα.

— Τὸ ἐκάματε ἐπιτήδες, γιὰ νὰ χά-
σῃ ὁ Δαβίδ τὴν ἐκλογὴ; ρώτησε ἡ
Τζέυν, καθὼς προχώρησαν ὡς τὸ
δωμάτιο τοῦ Μάξ.

— Νὰ χάσῃ τὴν ἐκλογὴ; εἶπε ἡ
Σέλμα ἐκπληκτικῇ.

— Ἦταν περιττὸ τὸ παίχνιδι σας,
γιατί ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἦταν ἡδὴ χαμε-
νῇ... καὶ ὁ φίλος τοῦ πατέρα σας θὰ
ἐπιτύχῃ.

Καθὼς ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιό
τῆς, ἡ Σέλμα προσπαθοῦσε νὰ κα-
ταλάβῃ πῶς ἤξερε ἡ Τζέυν ἐκ τῶν
προτέρων ὅτι ὁ Δαβίδ θ' ἀποτύχα-
νε στὴν ἐκλογὴ. Ὡς τώρα, δὲν εἶχε
ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ
Δαβίδ. Θεωροῦσε τὴν ἐκλογὴν τοῦ
ὡς ἕνα καπρίτσιο τοῦ. Ἀπόψε ὅμως
ἔδλεπε διαφορετικὰ τὴν προσπάθεια
τοῦ Δαβίδ. Ἦθελε νὰ πολιτευθῇ
γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ καλύτερα τοὺς
μοίους του. Σὲ τί ὅμως ἔφτανε
αὐτὴ, ἀν ὁ Δαβίδ ἀποτύγχανε; Σκέ-
φθηκε νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν
Δαβίδ, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ περιμένῃ
ὡστόσο φύγει ἡ Τζέυν. Ἐστῆσε καρ-
τέρι κάτω στὸ χῶλλ καὶ σὲ λίγο τὴν
εἶδε ποὺ ἔφτανε. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν
δακρυσιμένα. Φαινόταν τρομερὰ στε-
νωχωρημένη. Ἡ Τζέυν ἀπέφυγε νὰ
τῆς μιλήσῃ καὶ ἀνέθηκε πάλι στὸ
δωμάτιό τῆς. Τὴν στιγμὴ ποὺ βγῆκε
ἀπὸ τὸ ἀσπασέρ, εἶδε τὸν Δαβίδ
ποὺ κατέβαινε τὴν σκάλα. Θέλησε
νὰ τὸν φωνάξῃ, ἀλλὰ δίστασε. Ὡ-
στόσο παῖρει μὴν ἀπόφασις, ὁ Δαβίδ
εἶχε κιόλας ἀπομακρυνθῇ.

Μελαγχολικά, ἐπέστρεψε στὸ δω-
μάτιό τῆς καὶ τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ
εἶδε ἐκεῖ, ἦταν ἕνα χαρτάκι παρμέ-
νο ἀπὸ σημειωματάριο καὶ περα-
σμένο κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς. Τὸ
πῆρε ζωηρὰ καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Σέλμα, νομίζω ὅτι ὁ Μάξ θὰ σω-
θῇ. Κατόπιν θέλω νὰ κουβεντιάσω
μαζί σου. — Δαβίδ.»

Τὰ χέρια τῆς Σέλμας ἔτρεμαν καὶ
τὰ μάτια τῆς βούρκωσαν. Μηχανι-
κά, ἔφερε τὸ χαρτάκι στὰ χεῖλιά τῆς.

Ὡς τὸ Δαβίδ τὴν ἀγαποῦσε ἀκό-
μα ἀρκετά, γιὰ νὰ θελήσῃ νὰ τὴν
καθησυχάσῃ γιὰ τὸν Μάξ, νομίζον-
τας προφανῶς ὅτι ἐνδιαφερόταν γι'
αὐτόν. Ἐνδιαφερόταν, βέβαια, ἀλλὰ
ὄχι ὅπως φανταζόταν ὁ Δαβίδ.

Ἡ Σέλμα εἶχε παρακαλέσει τὴν
"Εθελ νὰ τῆς φέρῃ εἰδήσεις γιὰ τὸν
Μάξ προτοῦ πλανήσῃ. Κατὰ τὰ με-
σάνυχτα, ἡ "Εθελ ἦρθε καὶ τῆς εἶπε
ὅτι ὑπῆρχε μὴν μικρὴ καλυτέρευσις
στὴν κατάστασή του.

Τὸ ἀπόγευμα ἡ Σέλμα φόρεσε ἕ-
να σκούρο ταγιέρ καὶ βγῆκε. Πῆγε
στὸν σταθμὸ τοῦ ὑπογείου καὶ πῆρε
ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὸ Σάπλεϋ.

Ὁ Δαβίδ θὰ ἔχανε τὴν ἐκλογὴν τοῦ
ἐξ αἰτίας τῆς, τῆς εἶχε πῇ ἡ Τζέυν.

Ἦθελε νὰ τὸν ρωτήσῃ τί ἐσήμαιναν
τὰ λόγια τῆς Τζέυν. Ἦξερε ὅτι θὰ
τὸν εὑρίσκει στὸ ἐκλογικὸ κέντρο
τῆς ὁδοῦ Φέντον, καὶ μάλιστα κατέβη-
κε ἀπὸ τὸ τραῖνο διευθύνθηκε ἐκεῖ.

Ἀφοῦ περπάτησε ἀρκετά, ἔφθασε
μπροστὰ σὲ μὴν οἰκοδομή, μὲ πλε-
το φωτισμὸ, ἔξω ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἦ-
ταν συγκεντρωμένοι κόσμος ποὺ συ-
ζητοῦσε. Κατάλαβε ὅτι αὐτὸ ἦταν
τὸ ἐκλογικὸ κέντρο.

Ζήτησε πληροφορίες καὶ τῆς εἶπαν
ποῦ νὰ διευθυνθῇ. Σ' ἕνα μεγάλο
δωμάτιο κοντὰ στὴν εἰσοδο, ἦσαν
μερικοὶ ἄνδρες καὶ μὴν νέα... ἡ Τζέ-
υν Τράβερς.

Γιὰ μὴν στιγμὴ, ἡ Σέλμα θέλησε
νὰ φύγῃ. Κατόπιν ὅμως, μῆκε στὸ
δωμάτιο. Κανεὶς δὲν τὴν πρόσεξε.
Δύο ἄνδρες ἦσαν ἀπασχολημένοι σ'
ἕνα τραπέζι, μ' ἕνα σωρὸ ἐντύπων, τὰ
ὁποῖα τοποθετοῦσαν μὲσα σὲ φακέλ-
λους. Ἡ Τζέυν συζητοῦσε μὲ κάποι-
ον στὴν ἄλλη γωνία τοῦ δωματίου.

— Ἦρθατε νὰ βοηθήσετε; ρώτησε ὁ
ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο νέους.

— Τί μπορῶ νὰ κάμω; εἶπε ἡ
Τζέυν.

— Πρέπει νὰ μοιρασθοῦν αἱ ἐγκύ-
κλιοι αὐτῆς ἀπόψε, ἐξήγησε ὁ ἄν-
θρωπος. Ἡ πρώτη ἀποστολὴ ἔγινε
καὶ πρέπει νὰ προλάβουμε ὡστόσο
ἐπιστρέψουν γιὰ τὴν δευτέρη παρα-
λαβή.

Ἡ Σέλμα ἔδωκε τὰ γάντια τῆς
καὶ ἀρχισε νὰ βοηθῇ. Ἦθελε νὰ ρω-
τήσῃ γιὰ τὸν Δαβίδ, ἀλλὰ δὲν τολ-
μοῦσε ν' ἀναφέρῃ τὸ ὄνομά του. Εἶχε
τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὅλοι τῶξεραν ὅτι
ἦταν ἡ γυναίκα του καὶ ὅτι τὸν εἶχε
ἐγκαταλείψει στὴν ὥρα τῆς ἀνάγ-
κης.

— Ποιὰ εἶναι ἡ κυρία ἐκείνη; ρώ-
τησε γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὴν κουβέντα.

— Εἶναι ἡ Τζέυν Τράβερς, τῆς ἀ-
πῆντησε ὁ ἕνας, ἡ γραμματέως τοῦ
Κέντρου. Θὰ ἔπρεπε μάλλον νὰ πῶ,
ἡ ψυχὴ τοῦ Κέντρου. Αὐτὴ διωργά-
νωσε τὸ Τμήμα τῶν Γυναικῶν. Ἐρ-
γάζεται ἀκούραστα μέρα καὶ νύ-
χτα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐκλογικῆς
περιόδου.

— Κατοικεῖ ἐδῶ;

— Naί, μὲ τὴν οἰκογένειά τῆς. Ἐρ-
γαζόταν πρῶτα στὸ Οὐέστ. Ἐντ. Εἶ-
ναι πτωχοὶ ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ Τρά-
βερς. Ὁ μικρὸς Τόνυ ἔφυγε ἀπὸ τὸ
σχολεῖο γιὰ νὰ ἐργασθῇ στὸ ἴδιο
ξενοδοχεῖο μὲ τὴν ἀδελφὴν του. Εἶ-
ναι ντελικάτο παιδί, καὶ ἐπειδὴ ἀρ-
ρώστησε δύο φορὲς τὸν ἐδιώξαν ὁ
φτωχούλης τὸ πῆρε κατὰκαρδὰ καὶ
ἡ Τζέυν ποὺ τὸν ἀγαπᾷ πολύ, ἔγινε
ἔξω φρενῶν.

Θυμήθηκε τὴν ἱστορίαν τοῦ μικροῦ
Τόνυ καὶ κατάλαβε τότε τί ἐννοοῦσε
ἡ Τζέυν, λέγοντας ὅτι ὁ προεστὰς
τῆς ἦταν σκληρόκαρδος.

— Καὶ τώρα, ρώτησε, τί κάνει ὁ
Τόνυ;

— Τὸν φροντίζει ὁ γιατρός. Ὅταν
ἔγινε καλὰ, τὸν ἐστειλε πάλι στὸ
σχολεῖο. Ἀ! ὁ γιατρός ἔχει χρυσὴ

Μια απάντησις

οὐ γράφει μιά αναγνώστρια με τὸ ψευδώνυμο «Σχεδὸν γεροντοκόρη».
«Εἶμαι 27 χρόνων. Ποτὲ δὲν μ' ἀγάπησε κανεὶς, ποτὲ δὲν με ζήτησε κανεὶς εἰς γάμον. Στὸ ρεσιτάλ ὅπου τρώγω κάθε μέρα—γιατί εἶμαι ὀρφανή καὶ ἐργάζομαι— συνήντησα κάποιον νεό που τρώγει ἐπίσης ἐκεῖ καὶ τὸν συμπάθησα πολὺ. Ὑστερὰ ἀπὸ δύο μῆνες κατάλαβα ὅτι τὸν ἀγαποῦσα. Καθὼς δὲν εἶχα τὴν εὐκαιρίαν νὰ τοῦ μιλήσω συγγνώμῃ, τοῦ ἔγραψα. Ἐκείνος δὲν μοῦ ἀπάντησε καὶ τότε τοῦ τηλεφώνησα. Μοῦ ἔδωκε νὰ ἐννοήσω διὼς ὅτι ἔχει ἕναν δεσμὸν μὲ κάποια κοπέλλα. Μπορῶ νὰ τοῦ γράψω πάλι; Ἐπίσης θέλω νὰ μοῦ πῆτε τί δικαιολογία νὰ ἐπικαλεσθῶ γιὰ νὰ ξαναγοῦσω στὸ ἴδιο ρεσιτάλ στὸ ὁποῖο δὲν ξαναπάτησα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τηλεφώνησα».

Καταλαβαίνω βέβαια ὅτι αὐτὴ ἡ ἔλλειψις προτάσεων γάμου εἶναι λυπηρὴ γιὰ σὰς ποὺ ἐπιθυμεῖτε τόσο πολὺ νὰ παντρευθῆτε καὶ νὰ δημιουργήσετε μιά οικογένεια. Πάντως δὲν βόσκω σωστὸ τὸν τρόπο ποὺ φερόσθε σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν. Γιατί ἂν ὑπάρχουν ὠριμένες περιπτώσεις κατὰ τίς ὁποῖες μιά γυναίκα μπορεῖ ν' ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλία νὰ κάνει αὐτὴ τὰ πρῶτα βήματα, μιά σχετικὴ ἐπιφυλακτικότης χρειάζεται πάντοτε.

Δὲν πρέπει νὰ ἐνεργήτε μόνο σύμφωνα

Γάντια ἀπὸ ὕφασμα τρυπητὸ σὲ πολὺ χαριτωμένη φόρμα μὲ μονόστηλο γαρνιρισμένη μὲ μπαρέττα.

ΤΟ ΚΟΡΝΕ

μὲ τὰ δικά σας αἰσθήματα καὶ τὴ δική σας νοοτροπία ἀλλὰ νὰ ὑπολογίζετε συγχρόνως καὶ τὴν ἀντίδραση ποὺ θὰ προκαλέσῃ στὸν ἄλλον ἡ διαγωγή σας. Μπορεῖ βέβαια ἕνας ἄνδρας νὰ κολακευθῇ γιὰ τὸ αἰσθημα ποὺ ἐνέπνευσε σὲ μιά νεα, πάντως δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος ν' ἀνταποκριθῇ ἐφόσον δὲν ὑπάρχει ἀμοιβαιότης ἐκ μέρους τοῦ.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὑπάρχει καὶ ὁ φόβος, βλέποντας τὴν ἐπιμονή σας, νὰ σὰς χαρακτηρίσῃ πολὺ διαφορετικὰ ἀπ' ὅ,τι πράγματι εἶσθε καὶ νὰ σὰς φερόθῃ κατὰ ἕνα τρόπο ποὺ θὰ σὰς μεταβάλῃ γρήγορα σὲ θύλα.

Ἡ ἀπάντησις ποὺ σὰς ἔδωσε σὰς ἔδειξε φανερὰ ὅτι δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἐπιτύχετε τὸν σκοπὸ ποὺ ἐπιδιώκετε. Συνεπὺς ἡ ἀξιοπρέπεια σας ἀπαιτεῖ νὰ μὴν ἐπιμένετε ἀκόμη. Ὅχι, μὴν τοῦ ξαναγράψετε, μὴν τοῦ ξανατηλεφωνήσετε.

Ξαναγοῦστε ὅσο φυσικώτερα μπορεῖτε στὸ ρεσιτάλ σας. Μιά στάσις ἀπλῆ, ἀνετη καὶ ἀνεπιτήδευτη θὰ τὸν κάνει νὰ υποθέσῃ ὅτι τὸ γράμμα σας καὶ τὸ τηλεφώνημά σας δὲν ἦταν παρά ἕνα παροδικὸ παιδιόστικο καπρίτσιο. Αὐτὸ θὰ εἶναι καλύτερο γιὰ σὰς παρὰ νὰ ἐπιχειρήσετε μιά ἀπόπειρα ποὺ θὰ σὰς φέρῃ ἀσφαλῶς περισσότερη ἀπογοήτευση παρὰ χαρὰ.

Καὶ ἔπειτα εἰσθε τόσο νεα ποὺ ἔχετε κάθε δικαίωμα νὰ ἐλπίζετε σὲ μιά σταθερώτερη εὐτυχία, τὴν ὁποία σὰς εὐχόμαι μὲ ὁλόκληρή μου τὴν καρδιά.

Η ΜΟΔΑ

ΛΟΡΑ

Τὰ γάντια

Ἡ κομψὴ γυναίκα ξέρει πολὺ καλὰ—ἡ μεγάλη σημασία ποὺ ἔχουν τὰ γάντια γιὰ τὴν τουαλέττα της. Καταλαβαίνει ὅτι ἡ προσωπικότης της καὶ τὸ γούστο της θὰ κριθοῦν κυρίως ἀπὸ τὰ γάντια ὅπως καὶ ἀπὸ τὰ παπούτσια, γι' αὐτὸ δὲ καὶ θὰ φροντίσῃ ἰδιαίτερως τὰ συμπληρώματα αὐτὰ τῆς ἐνδυμασίας της.

Ἡ σύγχρονη μόδα παρουσιάζει τώρα μιά μεγάλη φαντασί: στὸ ζήτημα αὐτό. Μολαταῦτα, εἶναι σωστὸ, νὰ δυσπιστῇ κανεὶς σὲ ὠριμένες υπερβολές ποὺ μπορεῖ μὲν νὰ εἶναι μοντέρνες, ὅχι ὅμως καὶ γοητευτικές.

Κατ' ἀρχὴν, πρέπει μιά γυναίκα νὰ ἔχῃ μεγάλη πεποίθησιν στὴν ὁμορφίαν της καὶ στὴν κομψότητά της γιὰ νὰ ἐπιτρέψῃ στὸν ἑαυτὸ της ὠριμένες ἐκκεντρικότητες ποὺ κινδυνεύουν νὰ τὴν γελοιοποιήσουν.

Ἀνάμεσα στὰ νέα μοντέλλα ὑπάρχουν χαριτωμένα πούμακα ποὺ διατηροῦν τὴν κλασσικὴν φόρμα παρουσιάζοντας συγχρόνως τὸν τόνο τῆς μοντέρνας φαντασίας.

Τὸ γάντι ἀπὸ «ρεζί» (σὰν εἶδος φιλέ) λ.χ. ποὺ φοριέται πρωτὶ ἀπόγευμα καὶ βράδυ καὶ ἀλλάζει τὴν φόρμα του ἀναλόγως τῆς ὥρας εἶναι πρακτικὸ γιὰ τίς ζέστες. Ἡ λεπτὴ γάρβις του ἐναρμονίζεται θαυμάσια μὲ τίς βραδυνὲς τουαλέτες τῶν γυναικῶν ποὺ χορεύουν.

Γιὰ τὸν περίπατο, γιὰ τίς ἐκδρομὰς, γιὰ τὰ ταξίδια εἶναι ἀπαραίτητα τὰ πλεχτὰ γάντια ἀπὸ κορντονέ. Συνηθίζεται ἐπίσης γιὰ τὰ σπῶρ ἕνα γάντι πλεχτὸ σὲ ἴδιο χρώμα μὲ τὴν γραβάτα καὶ σὲ ἀντίθετο ἐντελὸς χρωματισμὸ ἀπὸ τὸ ἀνσάμπλ τὸ ὁποῖο συμπληρώνουν.

Γιὰ τὸ ἀπόγευμα τίποτε δὲν εἶναι πὶο ἐλεγκτικὸ καὶ σύνθη ἀπὸ ἕνα ταγιέρ μεταξωτὸ μαῦρο ἢ μαρὶν μὲ γάντι ἀπὸ κορντονέ περλὲ λευκὸ ἀραιὰ πλεγμένο.

Ὁρισμένα γάντια γιὰ τὸ ἀπόγευμα σὲ ὕφασμα ἄζουρὲ θυμίζουν τίς «μιταίν» τοῦ 18ου αἰῶνος, καθὼς οἱ μανσέτες τῶν ἀνεβαίνουν ἀρκετὰ στὸ μπράτσο καὶ κάποτε φθάνουν ἕως τὸν ἀγκῶνα.

Θοιμβεύουν κυρίως ἐφέτος τὰ γάντια ἀπὸ ὕφασμα. Εἶναι πὶο εὐκολοφόρετα καὶ διατηροῦνται καλύτερα. Ἐξ ἄλλου δὲν εἶναι πολὺ ἀκριβά.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ λεπτότατα γάντια ἀπὸ δαντέλλα, ὀργαντίνια, σατέν, λαμὲ κλπ. ἔχουμε καὶ γάντια ἀπὸ ἀλμπέν, ζερσέ ὡραία γαρνιρισμένα ποὺ εἶναι πὶο στερεὰ καὶ πολὺ κομψά.

Στὶς εἰκόνες μας θὰ δῆτε τὰ τελευταῖα μοντέλλα γαντιῶν ποὺ λανσαρίστηκαν τώρα στὸ Παρίσι.

Γάντια μακρὰ γιὰ τὸ βράδυ ἀπὸ ἀλμπέν, Μανσέττα ἄζουρὲ ἐξαιρετικὰ χαριτωμένη.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πῶς δὰ συντηρήτε τὰ γάντια

Μὴν ἀγοράζετε ποτὲ γάντια πολὺ στενά. Καταστρέφονται ἀμέσως. Ὅταν παίρνετε δερμάτινα γάντια κυττάξετε καλὰ τίς ραφές: ἂν ἡ κλωστή ἔχει σχεδιάσει μικρὸς λευκὲς κηλίδες, σημαίνει ὅτι τὸ δέρμα εἶναι ἄσχημο καὶ θὰ σχισθῇ γρήγορα.

Γιὰ νὰ μὴ ντεφορμάρωνται τὰ γάντια σας καὶ γιὰ νὰ μὴ καταστρέφονται φροντίστε νὰ εἶναι τὰ χέρια σας ἐντελῶς στεγνά ὅταν τὰ φορτῆτε. Ἄν, ἀντιθέτως, τὰ χέρια σας εἶναι ἰδρωμένα, σκουπίστε καὶ πασπαλίστε τὰ ἐλαφρὰ μὲ τάλκ. Φυσικὰ θὰ βάλετε πρῶτα τὰ τέσσερα δάχτυλα καὶ τελευταῖο τὸν ἀντίχειρα.

Ὅταν βγάξετε τὰ γάντια σας, ἀφήστε τὰ λίγο γυρισμένα ἀπ' τὴν ἀνάποδὴ γιὰ νὰ ἐξατμισθῇ ἡ ὑγρασία τῶν. Ἐστὶ θὰ τὰ ἐμποδίσετε νὰ «μυοῦνε».

Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τυλίγετε τὰ γάντια σας τὸ ἕνα μέσα σ' ἄλλο ἄλλὰ νὰ τὰ ἀπλώνετε καθ' ὅλο τὸ μήκος τους. Ἄν εἶναι ἀνοικτόχρωμα θὰ τὰ προφυλάξετε σὲ μεταξωτὸ χαρτί. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ τὰ τοποθετήτε σ' ἕνα κουτί στὸ ὁποῖο μπορεῖτε νὰ βάλετε τεμάχια στυπόχαρτου ἀρωματισμένου μὲ τὸ παρφέμ, ποὺ μεταχειρίζεσθε.

Τὰ μάλλινα καὶ τὰ βαμβακερὰ γάντια πλύνονται μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ σαποῦνι Μασσαλίας. Τὰ γάντια ἀπὸ δέρμα λαβαίντ' ὅλο τὸ ἴδιο. Τὸ πρακτικώτερο εἶναι νὰ τα περνάτε στὰ δάχτυλά σας καὶ νὰ σακουρίζετε τὰ χέρια σας. Τὰ ξεβγάξετε

σὲ πολλὰ χλιαρὰ νερὰ καὶ προσθετέτε μερικὲς σταγόνες γλυκερίνης στὸ τελευταῖο ξεβγάλμα. Ὑστερὰ τὰ σκουπίζετε μ' ἕνα λεπτὸ πανί καὶ τὰ στεγνώνετε γυμνὰς καὶ μὲ βαμβάκι. Προτοῦ στεγνώσουν ὁλοσπόλου τὰ φορεῖτε γιὰ νὰ ἀνοίξουν ὅσο χρειάζεται.

Τὰ ἄλλα δερμάτινα γάντια καθαρίζονται μὲ βενζίνη ἢ πετρέλαιο. Περνᾶτε τὸ ἕνα γάντι καὶ τὸ καθαρίζετε μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι σας μ' ἕνα κομμάτι λαϊνὰς βρεγμένο σὲ βενζίνη.

Τὰ γυλασὰ γάντια διατηροῦν πολὺ καλὰ μὲ τὸν ἐπόμενον τρόπο: βρέχουν ἐλαφρὰ ἕνα μικρὸ σπόγγο σὲ γάλα, τὸν περνῶν ὑστερὰ ἐπάνω ἀπὸ ἕνα σαποῦνι Μασσαλίας εἰς τὸν ὅστε νὰ λυώσῃ ἐπάνω τοῦ ἐλαχίστη ποσότητος καὶ τοῖδουν ἐλαφρὰ τὸ γάντι περασμένο στὸ χέρι.

Τὰ γάντια ἀπὸ μαῦρο δέρμα σκάζουν πολὺ εὐκολὰ καὶ σχηματίζουν λευκὲς χαρακίες. Γιὰ νὰ τίς ἐξαφανίσετε, περάστε ἐπάνω στὶς χαρακίες αὐτὲς ἕνα μίγμα λαδιῦ καὶ μαύρου μελανιοῦ.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Μὴν παραμελήτε

τὸν ἐαυτὸ σας

Τὰ προηγούμενα δύο σχετικά άρθρα σὰς ἀνέπτυξε λεπτομερῶς τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους κάθε γυναίκα ποὺ θέλει νὰ διατηρήσῃ τὴν φυσικὴν ὁμορφίαν της, δὲν πρέπει νὰ παραμελῇ τὸν ἑαυτὸν της, τόσο ἀπὸ αἰσθητικῆς, ὅσον καὶ ἀπὸ ὑγιεινῆς γενικῶς ἀπόψεως.

Ἡ ὑγεία εἶναι ἡ βάση τῆς ὀραϊότητος καὶ ὅταν αὐτὴ χάνεται, συμπαράσχει ἀσφαλῶς καὶ ἐκείνην. Γιατί οἱ περισσότερες ἀσθένειες ἔχουν ὡς ἀντίκτυπον τὴν ἐμφάνισιν ἀναισθητικῶν σημείων ἐπὶ τοῦ προσώπου, καὶ τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν πρόωρον μαρasmus τῆς ὀραϊότητος. Εἶναι, λοιπόν, ὁλοφάνερο πῶς τὸ πρῶτο μέλημα κάθε γυναίκας δὲν πρέπει νὰ εἶναι τὸ φτιασίδιον, ἀλλὰ τὸ πῶς νὰ μάθῃ νὰ διατηρῇ τὴν ὑγείαν της. Τὸ φτιασίδιον βέβαια εἶναι ἕνα θαυμάσιο βοηθητικόν, ἀλλὰ δὲν κάνει χειρότερη ἐντύπωσιν ἀπὸ μιά ἀρρωστημένη καὶ ξεραγχευμένη ἐπιδερμίδα μὲ φτιασίδια καὶ μὲ ρόδινα (!) μάγουλα.

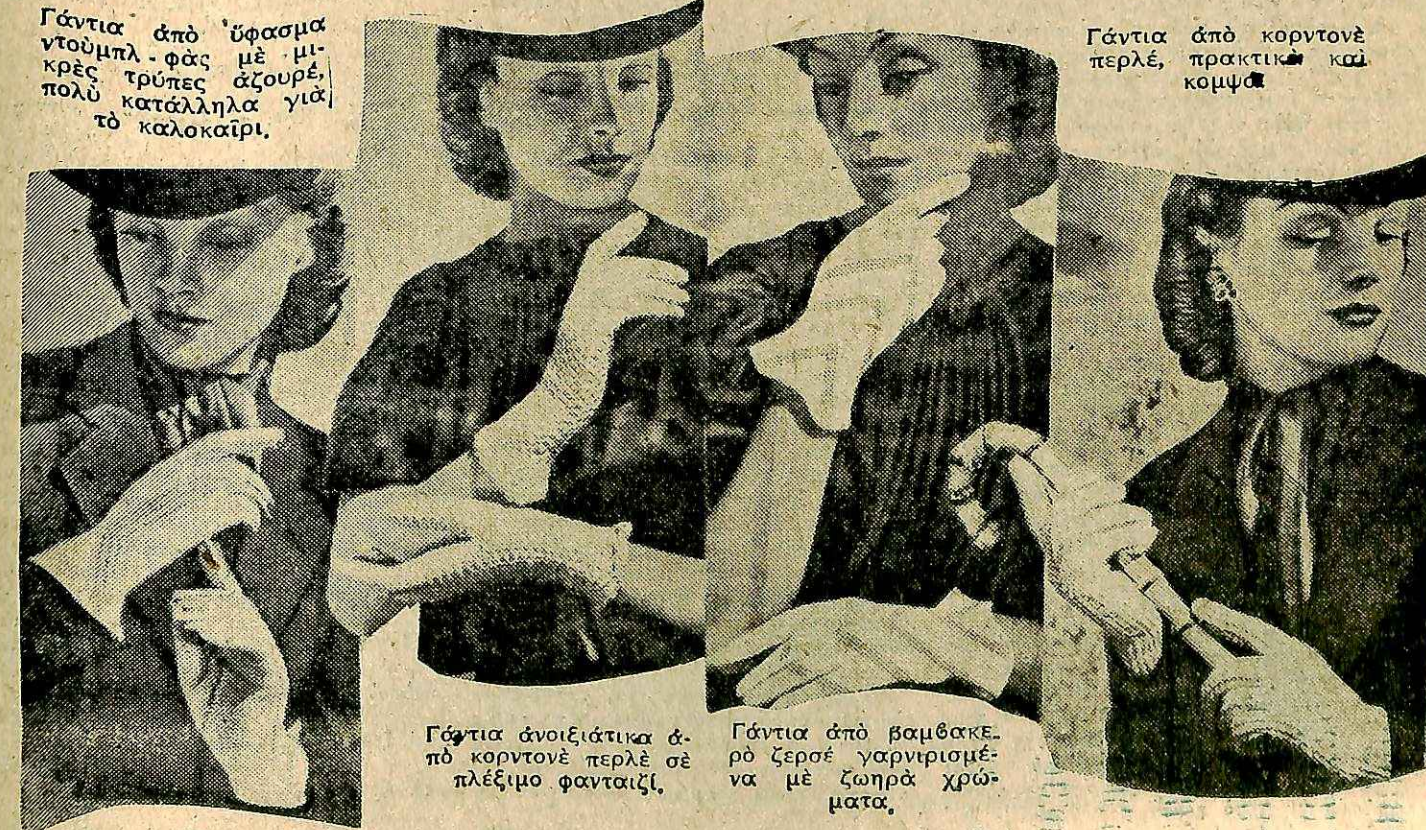
Ἀκολουθώντας μερικὸς ἀπλούς ὑγιεινούς κανόνες, μπορεῖτε ὅλες ν' ἀποκτήσετε τὴν φυσικὴν ὁμορφίαν, ἐκείνη ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν ὑγείαν, καὶ ἡ ὁποία νὰ εἴσθε βέβαιες εἶναι ἡ μόνη ποὺ ἀνέξοδα διατηρεῖται.

Μὲ λίγη προσοχὴ στὴ διαίτα, στὴν ἐπαρκείαν τοῦ ὕπνου, στὴν τακτικὴν λειτουργίαν τοῦ στομάχου, καὶ ἀποφεύγοντας ὅλες τίς μοντέρνες κακὰς ἔξεις ποὺ τελευταῖα ἔχουν κατακυριεύσει τὸν γυναικεῖο κόσμον, θὰ διατηρήσετε ἐπὶ μακρὸν τὴν φυσικὴν ὁμορφίαν σας.

Δυὸ παθήσεις εἶναι οἱ πλέον συνήθεις: ἡ δυσκοιλιότης καὶ ἡ ἀνεπάρκεια τῶν ὠθητῶν. Οἱ παθήσεις αὐτὲς χρειάζονται μερίστην καὶ καθημερινὴν παρακολούθησιν. Δὲν εἶναι δυνατόν ποτὲ ἕνα κορίτσι ἢ μιά γυναίκα ν'εἶναι ὀραία, ὅταν πάσχει ἀπὸ μιά ἀπ' αὐτὲς τίς παθήσεις. Οἱ παθή-

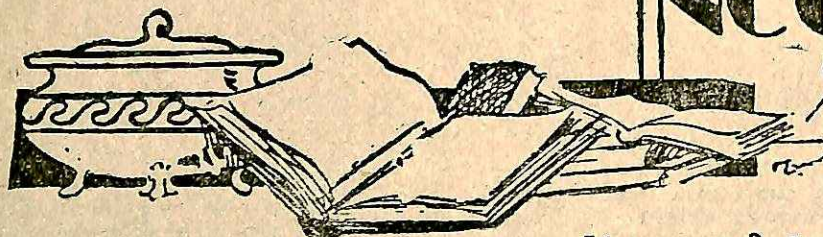
(Συνέχεια στὴ σελίδα 63)

Γάντια ἀπὸ ὕφασμα ντοῦμπλ-φάς μὲ μικρὰς τρύπες ἄζουρ, πολὺ κατάλληλα γιὰ τὸ καλοκαίρι.

Γάντια ἀνοικτιάτικα ἀπὸ κορντονέ περλὲ σὲ πλέξιμο φαντασί.

Γάντια ἀπὸ βαμβάκι, ρὸ ζερσέ γαρνιρισμένα μὲ ζωρὰ χρώματα.

Σάν παραμύδι

Ἀπόψε φαίνεται γαλήνια ἡ πλάση κι' ὁ οὐρανὸς σάν ἄλλοτε θελοῦδο σκοῦρο υ' ἀστέρια κεντημένο. Μὴ σὰς φανῇ παρά- ξενο τὸ θλιβερὸ τραγοῦδι ποὺ θ' ἀκούσε- τε, μὰ ξύπνησε τόσο αὐθόρμητα χωρὶς νὰ τὸ ζητήσω κἀν.

Ἄ'Ητανε μιὰ φορὰ ἕνας ἀλήτης, ἕνας φτωχούλης κι' ἀγνωστος ἀλήτης. Γιὰ σπῖτι του τὸ κάθε πεζοδρόμι· καὶ γιὰ ντύ- σιμο λίγα κουρέλια φτωχικά που μόνος του τὰ μάζευε οὐλοῦθε... Δὲν ἔφτανε γιὰ τὴν κατάντια του ὁ ἴδιος! μὰ... ἔτσι βρέ- θηκε μιὰ μέρα... Εἶχε κι' αὐτὸς τὰ ὄνει- ρά του, εἶχε τις πίκρες του—τόσο δυνα- τές πίκρες!!—Εἶχε καὶ τις χαρές του— τόσο φτωχοῦλες χαρές—ὅσο μπορεῖ νὰ νοιώσει μι' ἀλήτικη ψυχὴ!...

Νὰ εἶσι ὅπως τώρα, στὴν γλὴ ξαπλω- μένος, ἀγνάντια του ὁ οὐρανὸς καὶ κά- ποιο ἀπαλοφύσημα γλυκὸ συντρόφευε τὰ ὀνειράτα του, κι' ἄφηνε τὴν ψυχὴ του νὰ γωθῇ στὸ χάος τοῦ φανταστικοῦ καὶ ἀπραγματοποιήτου... Καὶ τί κι' ἄν ἦτανε γι' αὐτὸν τόσο σκληρὴ ἡ πραγματικότης, τί κι' ἂν ποτὲ δὲν ἐνοίωσε τὸ βλέμμα τῆς συμπαθείας ν' ἀνακουφίσει τὴν ψυχὴ του; Τὰ ὄνειρα, πλέκονται τόσο εὐκόλα κι' εἶ- ναι παρηγοριά γιὰ κάθε ἀπόκληρο, γιὰ κάθε δυστυχισμένο!! Νά, πόσο εὐκλα ἀν- τίκριζε τὸν ἑαυτὸ του, πλούσιο, ἄρχοντα σωστό, μὲ πανύψηλο μέγαρο, μ' αὐτοκί- νητα, ὅπως τὸσοι ἄλλοι!! Μὲ λα- κέδες κι' ὑπνρέτες ποὺ περνώντας δίπλα τους θὰ τοὺς χαμογελοῦσε μὲ καλωσσύνη, ὅπως κανεῖς ἄλλος.

Περνοῦσε τὸ καλοκαίρι ἐρχόταν τὸ φθινόπωρο, κι' ὁ χειμὼνας ἐκρύς πάγωνε τις ἐλπίδες του, πλαισίωναν οἱ χιονονο- φάδες τὰ ὀνειροπολήματά του γιὰ νὰ τ' ἀσέσουσαν πάλι σάν θὰ λυώναν στὸν ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ. Κι' ἐρχότανε ξανά στὰ ἴδια χιόνια, κάθε ἐποχὴς, σάμωες στῆς Μοίρας του κάποια σελίδα νὰ ἦταν γραφτὸ «Πάντα νὰ σέρνεται στὸν ἴδιο ἀτέρμονο τοῦ γύρου, ὅπως ἀτέρμονη εἶναι κι' ἡ συλ- λογή του». Ἀλήθεια, στάθηκε βαρὺς ὁ φτερινὸς χειμὼνας! Ἐνα σπιτάκι βολικό, τὸ τζάκι, στὴ ζεστὴ γωνιά, ἕνας σωρὸς μὲ ξύλα ἀπὸ κάτω, κάτι γιὰ νὰ διαβάξῃ μὲ συντροφιά τὸ τριζοβόλημα τῆς φωτι- ᾶς, ποὺ θὰ σκορπᾶ τὴν ἀνακούφιση μέσα στὴν ψυχὴ του, ὅπως τὸσοι ἄλλοι! Κάποιος θὰ γρύπαγε τὴν πόρτα καὶ θά- τρεχε ν' ἀνοίξῃ «Καλὸδεχτὴ στὸ φτωχι- κό μου ἡ δυστυχία σου, παλιὲ μου σύν- τροφε, σίμωσε στὴ φωτιά, πῆς κάτι νὰ συνάβῃς», θὰ τοῦλαγε ὅπως κανεῖς ἄλλος...

Σάν ἔδωκεν ὁ χειμὼνας ἦταν τόσο τριμμέν' ἡ φορεσιὲ του! Τὸν βρῆκε σ' ἕ- να πεζοδρόμι ξαπλωμένο κοντὰ σ' ἕνα παρὰθυρο ποὺ λίγη ζεστασιὰ ἀνάδινε στὴν φτωχικὴ τῆς ἔκφραση ἡ ξένη εὐτυχία. Εἶχαν ἀρρίξει νὰ παγώνουν τὰ μέλη του, κι' ὀνειράτα γιὰ νὰ ζεσταίνουν τὴν ψυχὴ του δὲν ἐρχόνταν. Γιατὶ ἀλήθεια νάσαι τόσο μαῦρος ὁ οὐρανὸς λές καὶ τὰ σύννε- φα στὴ γῆ τόσο κοντὰ κατέβηκαν!! Κι' ἀλύπητα ὁ βορρῆας σφυρίζει στὰ σόρ-

Ἄς χωρισθοῦμε

Ἄλλα δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ. Περῆτανε οἱ (μέρες τοῦ ἔρωτα, ξεφύλλισαν τὰ τόσα του λου- (λουδία, τὰ πέταλά τους σκόρπισαν οἱ δειλνοὶ ἀε- (ρες καὶ τῆς ἀγάπης ἄνιστα γινῆκαν τὰ τρα- (γοῦδια.

Δὲς τῶν φιλιῶν, ποὺ ἄλλοτε, ὁ ἥχος στὸν (οὐρανὸ γλυκὰ σ' ἀγγέλων σμίγονταν οὐράνια νε- (λωδία, τώρα τὸν παίρνουν οἱ ἄνεμοι κι' ὡς σμί- (γουν στὸ κενὸ μοιάζουν—τί κρίμα!— μὲ ψυχὴ κι' ἄνο- (στη παρωδία.

Ἄς χωριστοῦμε! Ἀνώφελο νὰ προσπα- (θοῦμε τόνο σὲ στίχους τώρα ἄνοστους νὰ δώσουμε. (Σ' κοτάδια ἀπλῶθηκαν τριγύρω μας. Μὰς ἀπομείναν (μόνο ἕνα ὄνειρο ποὺ ἀργοσβεῖ καὶ λίγα κούα (βράδια.

Καὶ οἱ στερνὲς τοῦ ὀνείρου μας ἔς σβύ- (σουν οἱ εἰκόνες. Τί ὠφελεῖ γιὰ κάμποσο ἀκόμα ἂν θὰ ζή- (σουν; Πέθανε ἡ ἀγάπη μας κι' ἐκείνες τώρα (μόνες μιὰ πεθαμένη ἀδύνατο νὰ τὴν ξανανα- (στήσουν.

(Διόνυσος)

Κ. ΚΑΡΑΣ—ΤΡΙΚΚΑΙΟΣ

ματα καὶ στὰ κουφώματα τῶν σπιτιῶν, σάν σὲ καρδιοῦ σπασμένα ξάρτια. Μή- πως δὲν ἦταν κι' ἡ ζωὴ του ἕνα καράβι ποὺ χρόνια τώρα ταξιδεύει; Μ' ἀπόψε ὥστόσο ἔφτασε τόσο κοντὰ στὸ ὕστερο λιμάνι.

Μὰ νά, τὰ ὄνειρα καὶ πάλι τοξοχον- ται: «Ἄν εἶχα, ἀλήθεια μιὰ γωνιά, μιὰ μικροῦλα γωνιά σ' ἕνα ἀγοῦρι ἔστω μὲ λίγους τοίχους ποὺ μόνο τὸν αἶρα νὰ κό- βουν πὼς θάμουνε εὐτυχισμένος, ὅπως τὸσοι ἄλλοι!!... Μὰ σάμωες νάχου- νε παγώσι βλα τοῦ τὰ μέλη κι' ἡ ἀνα- πνοιά του τόσο δύσκολη τόσο βαρεὰ τοῦ φαίνεται. Κάτι σάν φῶς τοῦ πλημμυρίζει τὸ κεφάλι καὶ σάν νὰ φεύγῃ μακριὰ ἀπ' τὸ πεζοδρόμι του!! Φυσὰ ὁ βορρῆας στὰ σύρματα καὶ τὰ κουφώματα σάν σίφουνας στὰ ξάρτια καρδιοῦ καὶ ἡ βροχὴ σάν πά- φλασμα σ' ἕν' ἀγνωστο μουράγιο... Σὲ λίγο θὰ σφυρίξῃ τὸ καράβι καὶ θὰ νὰ βγῇ σὲ μιὰ στεριά... ποῖς ξέρει ποιά;

Φτωχὲ ἀλήτη ἦτανε τόσο ταπεινὰ τὰ ὄνειρά σου τὰ στερνὰ ὅσο κανεὶν ὁς ἄλλοι, μὰ ἔσθυσες θλιβὰ κι' ἀσήμαντα τὸ πεζοδρόμι σου μὲ τὸ ξεφύλισμα τῆς νύχτας ὅπως κανεῖς ἄλλος!!

ΓΙΩΡΓΗΣ ΠΑΝΤΖΕΛΟΥΔΑΚΗΣ

Στερνοὶ πόθοι...

Πρὶν τὰ μάτια μου κλείσουν παντο- τεινὰ, καὶ στὸ νεκρὸ τοῦ σάβανο ὁ θά- νατος τυλίξει τὴν ὑπαρξή μου. Δίγες στι- γμές πρὶν μὲς ἀπ' τὸ περιθώριο τῆς ἀ- στατῆς τούτης κοινωνίας, σβυστῇ τ' ὀ- νομά μου, θάθελε ἡ πονεμένη μου καρ- διὰ τοὺς στερνοὺς τῆς πόθους νὰ τῇ.....

Μακριὰ στὴν ἀπέραντη τῆς πατρίδας μου γαλήνη, καὶ ποὺ ἀνάλαφο τ' αἶρι τοῦ βουνοῦ μὲ τ' ἀπαλὸ τῆς θάλασσας μουρμουρίσμα ἐνώνεται. Στὸ πατρικὸ μου σπῖτι ποὺ μένει ἔρημο κι' ἄραχνο, καὶ μὲς τοῦ μουντοῦ χιονοπώρου τὴν ἀνεμο- ζάλη, ὑψώνει τις νυχτιές τὸ παράστημά του μοιάζοντας σάν ζωτικό...

Πρὶν ἀνίκανος συρῶ στὸ ἄρμα τοῦ θανάτου, θέλω μὲ τὰ δικά μου τ' ἀδύνα- τα, τ' ἀσθενικά τὰ χέρια νὰ σημάνω τῆς φτωχικῆς καμπάνας τὸν πένθος μο χαϊρετισμό... Θέλω ἀργὰ μὲ τὸ μονότονο σβύσιμο τοῦ παρὰξενου τραγοῦδιοῦ τῆς συντρόφισσάς μου τῆς θάλασσας, καὶ τοῦ νεκρικοῦ ἀντίλαλου τῆς καμπάνας, νὰ σβύσῃ ἔτσι σάν φτωχικὸ ἀγιοκέρι ἡ ζωὴ μου...

Κοντὰ στὸ κοιμητήρι ἐκείνου ποὺ τόσο μ' ἀγάπησε, τοῦ δύστυχου πατέρα μου, ἄς βάλουν τὸ δικό μου τὸ κουφάρι...

Κανεῖς ἄς μὴν κλάψῃ γιὰ τὸ δικό μου τὸ χαμὸ, μοιρολόγια ἄς μὴν ποῦν στὸ σάβανό μου. Ἄς ἀφήσουν μονάχες τις ψυ- χές μας συντροφιασμένες νὰ λέν καὶ καὶ στὰ μακριὰ τὸν αἰώνιο πόνο τους...

ΛΑΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΟΣ

— ΕΞ —

Ἦρθαν...

Ἦρθαν, Μαρία, τ' ἄρρωστα, συννεφια- (σμένα βράδια, μὲ τὴν μονότονη, φιλὴ καὶ θλιβερὴ βροχή· ἦρθαν οἱ ὄρες οἱ θολές ποὺ σέρπουν τὰ (σκοτάδια στὴν ἄδεια μέσα κάμαρα καὶ πνίγουν τὴν (ψυχὴ...

Ἦρθε ὁ καιρὸς ποὺ πέθανε κι' ἡ τελευ- (ταία ἐλπίδα· ἦρθε ὁ καιρὸς ποὺ σάν τρελλὴ χτυπιέται (νυχτερίδα στὰ κουρασμένα στήθη μου πεντάρφανη (ἡ καρδιά...

Ἦρθαν καὶ μ' ἦδραν νὰ πονῶ σκυφτὸς (στὴν ἐρημιά μου καὶ τὴ θλιμμένη εἰκόνα σου στὰ χέρια (νὰ κρατῶ· ἦρθαν ἀργὰ σωρίζοντας μιὰ καταχνιὰ (μπροστά μου καὶ σβύνοντας ἀνάλητα κι' αὐτὸ τὸ φυ- (λαχτό...

Ἦρθαν, Μαρία, τ' ἀτέλειωτα συννεφια- (σμένα βράδια ποὺ σ' ἔχασα, ποὺ χάθηκαν γιὰ πάντα οἱ (οὐρανοί— κι' ἔρημος τώρα σέρνομαι στὰ παγερά (σκοτάδια τὰ βράδια τ' ἀήμερωτα καὶ κλαίω μὲ (τὴ βροχή...

ΤΑΣΟΣ ΠΗΓΑΙΟΣ

Μεταξύ μας

Πάσαν Σέτσι. Έχει πολλή φλυαρία και κάποια μονοτονία, ίσως έπειδή του λείπει ένα πραγματικό θέμα. Πάντως, όπως θα είδατε, κατηγγύθη, ή σέλις «Καινοτομίες Πέννες» κι' έτσι θα περιμένουμε από τώρα και στο εξής να μας στείλετε σύντομα πεζά ή ποιήματα. Εμπιγίον 'Αδωνιν. Παιδιάστικο και άπλοιο. Μην προχειρογράφετε.

Ηπειρωτόπουλο. Δυστυχώς δεν μας ικανοποίησε ούτε το δεύτερο. Σχοινοποιίς και άρχεις φράσεις, πρόχειρα και αβυσσοβόρα γραμμένες. Διαβάστε πεζογραφία πώς το παρόν και τη διάλεξε να δημοσιεύσετε.

Δημήτριον Μπαχρατσάν. Συμπληρωτικά τα ποιήματά σας, όχι όμως και δημοσιεύματα άκωχη. Αποφύγετε τις χιλιεπισωμένες κοινοτοπίες προσέχοντες περισσότερο το θέμα σας. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

Ντόζιαν Δημήτρη. Έχει μερικά σημεία άρεστα καλά αν και στο σύνολο δεν είναι δουλεμένο τόσο ώστε να έχει σωστό γράψιμο από την άρχή έως το τέλος. Στείλετέ μας τίποτε συντομώτερο. Μεταφράσεις δεν χρειαζόμαστε πώς το παρόν. Ευχαριστούμε.

Νίτσαν Στρέφη. Πολύ καινόποιο. Θα προτιμούσαμε κανένα θέμα πιο πρωτότυπο.

Ντόραν Άρτελάρη. Έγκρινται το «Έλα σαν πρώτα» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του.

Άθ. Παπαθανασίου. Άτσενα δλωδιδίου τα ποιήματά σας. Αν και τα άλλα εκατό ποιήματά σας με τα οποία σκοπεύετε να μας «θουβαρδίσσετε» όπως γράφετε είναι σαν κι αυτά, προτιμώτερο να τα στείλετε από τώρα, να απαλλαγείτε και από τα ταχυδρομικά έξοδα στα οποία θα υποβλήθητε άδικα!

Κορίνθιον. Καλύτερο από τα ποιήματά σας, όχι όμως και δημοσιεύσιμο. Πολύ καινό το θέμα και προσωπικά γραμμένο.

Σπράτ'Ανθ. Και το δικό σας έχει τα ίδια ελαττώματα που γράφουμε άνωτέρω. Αποφύγετε τις κοινοτοπίες.

Χάριν Ραυφόν. Έγκρίνεται το «Στις όατς το θόδον» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του. Το άλλο κατώτερο, αν και έχει μερικές καλές φράσεις. Μή πολυγράφετε.

Π. Κατσαφάδον. Συμπληρωτικά τα ποιήματά σας, αλλά όχι το θέμα. Προσέχετε περισσότερο

το στίχο σας.

Δέναν Συγκελλάκι. Δεν ήλθε ακόμη ή σειρά του ποιήματός σας. Το φύλλον σας έστάλη.

Άνθούλαν Άντ. Άρχίζει καλώς ταίκα, μα ύστερα το χαλάνε διάφορες φλυαρίες χιλιεπισωμένες.

Στέλιον Βασιλείου. Έγκρίνεται το «Δίχως τίτλο» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του. Το «Οκτάστιχο» άδούλευτο.

Νώνταν Τζαθάραν. Όχι δημοσιεύσιμο το ποιήμα σας, δυστυχώς. Άπερνο έντελως.

Άνθην Άλλέαν. Έχετε λάθος ως προς το Γράμμα από το Σανατόριο του οποίου ή σειρά θα έλθω μετά 3 περίπου φύλλα. Το «Κι' άπόψε νύχτωσε άπαλά» έχει ώραιό το πρώτο εξάστιχο (έκτος από τον 6ο στίχο «Άχ ξελογιάστρα» που δεν είναι καθόλου ώραιος) και το τέταρτο εξάστιχο. Το τρίτο εξάστιχο άνεκτό. Το δεύτερο πολύ άδύνατο. Αν μωρήτε να το διορθώσετε ξαναστείτε το. Οι «Νυχτερινοί Θρήνοι» δεν μας ικανοποίησαν. Μή γράφετε από τις δύο πλευρές του χαρτίου.

Θ. Α. Παπαγεωργίου. Σχετικά καλύτερο το «Σχιζήματα» αλλά κι' αυτό σέ έντελως παλαιά τεχνολογία και διαφορετικό από τ' άλλα σας. Μήπως το γράφατε επηρεασμένος από κανένα ποίημα της παλαιάς σχολής; Δεν θυμόμαστε πια πού έχουμε διαβάσει κάτι παρόμοιο. Ό «Ζητιάνος» γραμμένος άτσενα

Έγκυκλοφόρησε:

ΓΕΡ. ΓΡΗΓΟΡΗ

ΠΟΡΕΙΑ

ΜΕΣ' ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Διηγήματα

«Έξδομος»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-

ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

Άγ. Αναργύρων 33 Τηλ. 28517

Άρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ Νικαίης 17.

Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ετησία έσωτερικού δρ 250

Έξωτηκος • 125

Ετησία έξωτερικού Λίραι 1.10

• Άμερικής Δολλάρια 6

Γιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ.

Διαδόχου Πάυλου 16.

και άπλοϊκά και ή «Χαρά» γεμάτη κοινοτοπίες.

Κρίς. Πραγματικά στο πεζό γράφετε καλύτερα. Βέβαια το «Άπ ένα λάθος» δεν είναι δημοσιεύσιμο γιατί δεν είναι ακόμη όσο χρειάζεται δουλεμένο έχει όμως άρετες επιτυχημένες φράσεις που δείχνουν ότι με λίγη προσοχή θα μπορούσατε να γράφετε καλύτερα.

Γιάννην Δάκον. Νομίζουμε πως μάς το είχατε ξαναστείλει αυτό. Πάντως και τώρα δεν είναι τόσο δουλεμένο ώστε να λή ξεκάθαρα αυτό που θέλει να πη παρ'ά μόνι άρετά συγκεκριμένο και άκαθόριστο. Σέ γενικές γραμμές, το θέμα δεν είναι άσχημο, αλλά ως έκτέλεσις ύστερει.

Έρμηίτην. Έγκρίνεται το «Καρτέρι της άγάπης» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του. Η «Νύχτα θερινή στο δάσος» κατώτερη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Καθηγητήν. Διά λόγους άνεξαρτήτους της θέλησώς μου δεν μπορώ να σας άπαντήσω από της στήλης αυτής. Δόστε μου μι'ά διεύθυνση να σας άπαντήσω κατ' έξαιρέσιν ιδιαιτέρως.

Τρελλή Νερότη. Άφου ή άγάπη και των δύο σας είναι τόσο σταθερή, δεν βλέπω καμιά σοβαρή άσυμφωνία στην ηλικία. Πάντως βέβαια εκείνος είναι πολύ νέος ακόμη κι' έτσι σωστό είναι να κάνετε ύπομονη δυό-τρία χρόνια και αν όποτε δεν άλλαξαν τα αισθήματά σας θα βρήτε το άπαιτούμενο θάρος να κατανικήσετε τα εμπόδια και να πραγματοποιήσετε την εύτυχία σας. Μου φαίνεται πολύ συμπαινετική, μικρή φίλη, και σας εύχομαι κάθε χαρά.

Αί άπαντήσεις του δερματολόγου Ιατρού μας

Κρολήν. Δεν μου γράφετε για την ποιότητα της επιδερμίδος σας, ώστε αναλόγως της ποιότητος να μεταχειρισθώ την λωσίων που γράφω στο άρθρο που διαβάσατε. Στο λαϊμό δεν κάνει το αύγό. Στα μπράτσα κάνει πολύ καλό. Αν το δέρμα σας λιγδιάζει, είναι λιπαρό, αν κάνη λειχήνες και ξεφλουδίζεται είναι ξηρό, άλλως είναι μέτριο. Όστε αν θέλετε ξαναγράψτε μου και θα προτιμηθώ ή άπάντησή. Σας εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια.

Λουδμίλαν. Ένταθα. Πάρτε και την άδελφή σας και περάστε από το ιατρείον μου 10—1 ή 51)2—8 να την ιδώ και προσωπικώς. Πρόκειται περί χειρίτιδος και να πάσχη μέχρις ότου την ιδώ να χρησιμοποιή ρούζ. Έπί τη ευκαιρία αυτή θα μιλήσουμε και για τ' άλλα ζητήματα για τα οποία μου γράφετε. Άηλ. της μητέρας σας και για το δικό σας.

Φοιτητήν Ένταθα. Κάθε βρά-

δυ να κάνετε μι'ά έλαφρή φοξιδόν των ριζών των τριχών με το κάτωθι φάρμακο:

Eau de cologne 100 gr.

Glycerine 15 "

Teint. de cantharides 0,60 cent.

Teint. de jaborandi 50 gr.

Teint. de panama 20 "

Κάθε 10 μέρες λούσιμο καλό με σαπούνι φισάν πίσσης.

Έτσι θα το ζητήσετε από το φαρμακείο. Μετά διμηνο καύρα ξαναγράψτε μου.

Ρέναν Μαράτ. Μου ζητάτε μόνο να σας πω αν εξαφανίζονται ή ελαττώνονται οι ρυτίδες που σας παρουσιάσθησαν δίπλα στη μύτη. Δεν μου γράφετε όμως και για την ποιότητα του δέρματός σας, πράγμα χρησιμώτατο για την άριζούσα συμβουλή. Συνεπώς να λάβετε τον κόπο να μου άπαντήσετε για να σας καθορίσω έπακριβώς την περιποίηση π ο ύ πρέπει να κάνετε στην επιδερμίδα σας για την βελτίωσή της.

Κακότυχην Όρφανήν. Πολύ εύχαρίστος θα σας δεχθώ. Περάστε από το ιατρείον μου 11—1 ή 51)2—3 εκτός Κυριακής. Το ύψος της συνταγής είναι

άπολύτως ύδαρες και όχι πηκτό. Δεν άφνει ήγνη στα μαλλιά. Πάντως φέρτε το μαζί για να το ιδώ από κοντά. Και όμως το φάρμακίο που μου γράφετε είναι ένα εκ των άριστων της πόλεώς μας. Μάρθαν Έφεντ. Ένταθα. Δεν μπορώ να σας συμβουλευσω τίποτε έφροσν δεν μου γράφετε για την ποιότη-

Ένα μεδίαμα θαύμα

Τι θαυμάσιο συναισθήμα άσφαλείας έχει κάθε γυναίκα όταν με το μεδίαμά της άφίνει να φαίνεται μι'ά θαυμασία σειρά από κατάλευκα δόντια! Και σεις μπορείτε να το επιτύχετε. Κάμετε γι' αυτό μι'ά δοκιμή. Μεταχειρισθίτε όδοντόπαστα Χλωροδόντ και θα ιδίτε τι θαυμαστή επιτυχία θα έχετε. Και έν τούτοις ή Χλωροδόντ δεν περιέχει κανένα ύλικόν που να επιφέρη γρατζουνίσματα στα δόντια. Η λευκότης που θα επιτύχητε θα είναι ή φυσική λάμψις των δοντιών σας, την όποιαν ξαναφέρνει στην επιφάνεια ή Χλωροδόντ.

Όδοντόπαστα Χλωροδόντ

Άρκει μι'ά ματιά

εις τον πίνακα του Scherk για να βρήτε το σωστό συμπλήρωμα της όμορφιάς σας: Την πούδρα και το ρούζ που σας πηγαινέι. Έάν είσθε ξανθή, μελαχροινή ή καστανή: Η αιθέρια πούδρα Mystikum και το κομπάκ Mystikum, που συνδυάζονται με το χρώμα του προσώπου, τα μαλλιά και τα μάτια σας, θα δημιουργήσουν μαζί με τον ύποκειμενικό σας τύπο μι'ά όμορφη άρμονική και γοητευτική. Ό πίναξ του Σέρκ εύρίσκειται εις όλα τα Καταστήματα. Πούδρα Μυστικουμ σε κουτιά των Δραχμών 80. και 50. Κομπάκ Μυστικουμ των Δραχμών 40.

Mystikum πούδρα

SCHERK

Χρυσή Νίκελλα Άντα Όμορφιά καί Ίσχυς έξασφαλίζει τα γυναικεία χαρακτηριστικά σας.

— Έδοκίμασα και άλλη καινούργια πούδρα, αλλά δεν έμεινα εύχαριστημένη και όμως έδμοσιεύσαν στις έφημερίδες ότι κάνει θαύματα.

— Νά κάνω ό,τι κάνω κι' έγω: να μεταχειρίζομαι την πούδρα «ΠΟΜΠΕΙΑ» δεν ύπόσχεται θαύματα, αλλά σου δίδει την βεβαιότητα ότι ή όμορφιά σου άπέδωσε άλην της τής γοητείας.

ΣΥΓΚΡΙΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΙΑ «ΛΕΥΚΗΝ» ΜΕ ΜΙΑΝ ΑΛΗΝ ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΥ ΛΕΓΕΤΑΙ «ΛΕΥΚΗ» ΑΛΛ' Η ΟΠΟΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΕΙΝΕ ΓΚΡΙΖΗ, ΘΑ ΠΕΙΣΘΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΓΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΤΗΣ ΠΟΥΔΡΑΣ ΠΟΜΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΗΣΕΩΣ.

(ΜΗΝΥΤΑΡ)

τα της επιδερμίδος σας. Συνεπώς ξαναγράφτε μου και θα προτιμήσετε στις απαντήσεις σας. Έχετε και στις την κακή συνήθεια των πολλών, να μη γράφετε ημερομηνία στο γράμμα. Τις επιστολές χωρίς ημερομηνία τις αφήνω τελευταίες. Καν Α. Δ. Θεσσαλονίκη. Ο τοπικός μαρμαρικός προήλθε συνεπεία καταστροφής του λίπου από το αδυνάτισμα. Στο μέρος εκείνο να κάνετε πρωί και βράδυ ένα ελαφρύ μασάζ με το κάτω χέρι.

Clycerine 50 gr.
Eau de roses 50
Eau oxygénée 25
Alun en poudre 5

Β. Ν. Φοιτητή ην Νομική. Συγκινήθηκα πολύ με τα αιτήματα που έστειλε για την μητέρα σας και γι' αυτό εξαίρετικώς σας απαντώ άμεσα. Σας συγχαίρω, γιατί σήμερα λίγα παιδιά, δυστυχώς αγαπούν τόσο πολύ τους γονείς τους, κι' ιδίως τις μητέρες στις οποίες τόσο πολλά όλοι μας οφείλουμε. Γι' αυτό αγαπήστε μου είναι πρόθυμος να σας εξυπηρετήσω άφοιοκερδώς για να απαλλάξετε την μητέρα σας από την δερματική της πάθηση. Όποτε, αν σεις δεν ευχαριστείτε να την συνοδεύσετε στο Ίατρείον μου, ως ελθόν μόνον της και ως μου πη το ψευδώνυμό σας. Θα την περιποιηθώ και σαν δική μου μητέρα. Μόνο η προσωπική εξέταση θα βεβαιώσει την πραγματική μορφή της παθήσεως. Δέχομαι Σάββατος 40 10-1 και 5 12-8. Ε-κτός της Κυριακής.

Κρύα Καραδιά. Μου γράφετε άοιστα στο γράμμα σας για ένα σημάδι που τόσο σας έχει απελπίσει ώστε απερασάτε να γίνετε καλογραφά! Μου γράφετε και χίλια δυο άλλα δευτερεύοντα πράγματα και δεν μου γράφετε τί είδους σημάδι είναι αυτό, πόσο μεγάλο είναι, σε ποιο μέρος του σώματός σας υπάρχει κι' από τι έγκειται. Πώς θέλετε, λοιπόν, να σας πω αν εξαφανίζεται ή όχι και με ποίον μέσον; Όποτε, αν μόνον είστε εδώ περάστε καλύτερα από το ιατρείο μου, αν δε όχι τότε γράψτε μου αυτές τις λεπτομέρειες και θα σας προτιμήσω εξαίρετικώς στις απαντήσεις μου.

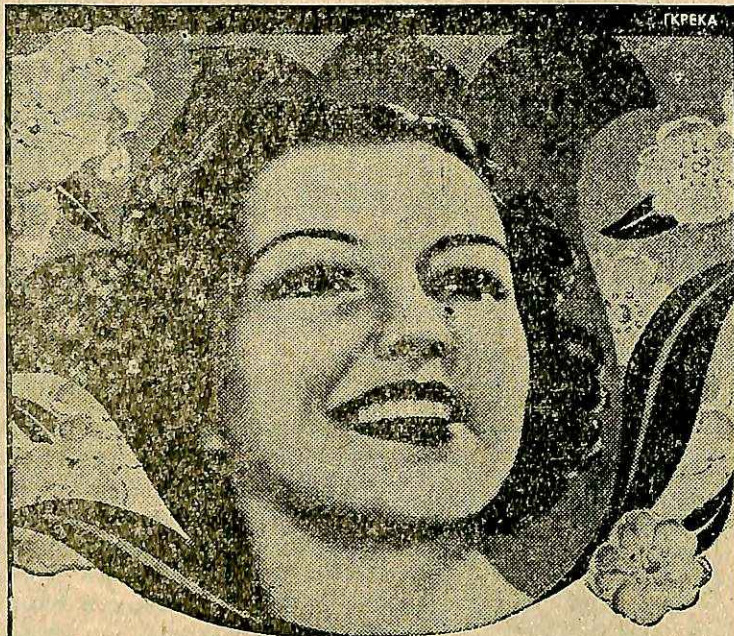
Φέρων Κ. Δ. Δυστυχώς, χωρίς προσωπική εξέταση της δερ-

ματικής σας αυτής παθήσεως είναι αδύνατος ή σάφης διάγνωσις. Η πάθηση αυτή δεν είναι τόσο ελαφρά όσον υποθέτετε. Πολύ κακά δε μεταχειρίσθηκα την διάλυση (Σουπλιμέ) και τ' άλλα σχετικώς. Η εξαπλώσις της δεν πρέπει να παραμεληθεί. Προβλεπεται περί χρονικοποίησης και επεκτάσεως της παθήσεως. Λυπάμαι που δεν μπορώ άλλοιωτικώς να σας εξυπηρετήσω.

Α. Β. Ιωάννινα. Να χτυπάτε καλά ένα κομμάτι αλγού μέσα σε μία χούφτα με 2 ποτήρια χλιαρό νερό. Κατόπιν δέ να το ξεβγάξετε με άφθονο χλιαρό νερό. Αυτό να γίνεται άπαξ της εβδομάδος. Κάθε βράδυ μ' ελαχίστην απ' την κάτω πιμάδα να τρίβετε τις ρίζες των τριχών.

Huile de ricin 6 gr.
Lanol 14
Chlorhydrate de quinine 0,5 cent.
Pilocarpine 0,5
Acetate de plomb 0,0
Teinture de cantharides 0,5
I aume de Perou 0,50

Μετά διμήνιον κοδρά ξαναγράφτε μου.
Δερματολόγος Ιατρός
Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΔΡΟΣΕΡΗ ΟΠΩΣ ΤΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αυτήν την έντυπωση θα δώσετε εάν μεταχειρίσεσθε ΚΟΛΥΝΟΣ Πιστοποιήσατε την νέαν λάμπιν που θα δώσω στους οδόντας σας, και την χορτίαν που θα προσθέσω στο χαμόγελό σας.

Η ΚΟΛΥΝΟΣ είναι πλέον οικονομική.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ
ΚΟΛΥΝΟΣ

Δ°οι ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΚΥΡΙΑ,

Σας συνιστώμεν να βάψετε μόνον σας τα φορέματά σας μόνον με τας γυνήσιες και παγκοσμίου φήμης Γερμανικάς Βαφάς ARTI, διότι ούτω μόνον θα είσθε βεβαία ότι θα επιτύχετε απόλυτως εις την βαφήν και χωρίς να υποστή την παραικράν φθοράν το φορέμα σας. Μία ευφή διά να είναι καλή δεν αρκεί μόνον το να βάφη το ύφασμα, αλλά πρέπει πρό πάντος και να μη το καταστρέφη. Παλαιόν φόρεμα βαφέν με ARTI ούδέποτε αναγνωρίζεται ως βαμμένον. Αί βαφαί ARTI ούδέποτε ξεβάφουν.

Πολύονται στα Φαρμακεία και Έμπορικά.

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ENTERΩΝ

Ιατρός Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Είδικηθερίς εν Περιόρισ
Έξέτασις δι ακτίνων Ραϊντγκεν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και
ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΥΣ 196

"ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΠΕΚΑΛΥΨΑ
ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ."

Ούτε μία ρυτίδα. ούτε μία γραμμή σε ηλικία 65 χρόνων. Μία επιδερμίδα καθαρά βελουτή. Διευπτος νέας κόρης. Θα έλεγε κανείς ένα θαύμα, άλλ' υπάκουε μία επισημονική έρμηνεία.

Αυτά είναι το μαγικά αποτελέσματα του Βίοςει ή εκπληκτική ανακάλυψις του καθηγητού Dr. Itejska του Πανεπιστημίου της Βιέννης. Το Βίοςει είναι πολύτιμον στοιχείον φυσικόν νεότητος, απαραίτητον διά κάθε επιδερμίδα βελουτή και χωρίς ρυτίδας. Η κρέμα Ιοκαίον γρώματος ροζ περιέχει τώρα εξ αυτού. Ιρέφει κι' ξανανειώνει την επιδερμίδα κατά τον ύπνον σας. Θα ξυπνάτε νεώτερα κάθε πρωί. Ρυτίδες και γραμμές εξαλείφονται. Διά την ήμερον μεταχειρίσεσθε την κρέμα Ιοκαίον Τροφήν διά την επιδερμίδα, γρώματος λευκού (μη λιπαρά) διά να κάμψετε την επιδερμίδα σας φρέσκη και καθαρά να διαλύστε τα μαύρα σας στίγματα και άτελειας. Ξανανειώσατε κατά 10 χρόνια και μείνατε νέα. Απαλαυνήτε από το ναϊώδες γρώμα. Ξαναβροίτε τα φρέσκα σας μάγουλα σφικτά και την λεπτή χάρι της νεότητός σας. Θα εκπλαγείτε από το σχεδόν μαγικά αποτελέσματα των δύο κρεμών Τοκαίον τροφών διά την επιδερμίδα. Εάν όχι, εὐχαρίστως θα σας επιστρέψωμεν τὰ χρήματά σας.

Λύσεις παιχνιδιών του προηγούμενου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ 607

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

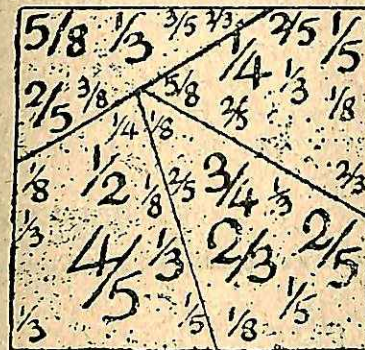
1) δόρυ, δάσους. 2) Αθάνα, ίδιος. 3) Σπύσσε, όργη. 4) Α. Ε. ίσο, σία. 5) Άρλ, ίς, όκά. 6) Πελασγικόν, νόν. 7) δηλώσω, σύκα, εδ. 8) σόλ, ΤΤΤ, ώ. 9) ΑΣΟ, ρόδον, πρό. 10) Ένστασις σσί.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) σά. 2) δόσε. 3) πηλόν. 4) έλ. 5) Λώτ. 6) άστρα. 7) άπωτος. 8) άργ. δι. 9) σελίσ, ές. 10) κύων. 11) άσί, όκά. 12) θύσινα. 13) δάσος. 14) Όνέ. 15) Ρά. 16) Άπς. 17) όνσιρο. 18) Διόσκουροι. 19) Άδριαν. 20) σιγά. 21) Ο.Ο.Η. 22) ώς.

ΜΕ ΤΡΙΕΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Οι τρεις γραμμές πρέπει να χαραχθούν ως εξής:

ΤΟ ΑΘΡΟΙΣΜΑ

Θα τοποθετήσετε τους αριθμούς ως εξής: κατά σειράν, αρχίζοντας από πάνω αριστερά: 12, 4, 2, 9, 5, 10, 3, 7, 11, 6, 8, 1.

Μην παραμελήτε τον εαυτό σας

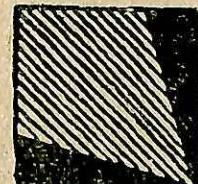
(Συνέχεια από τη σελίδα 57)

σεις αυτές έχθαιον σε κίνδυνον την υγεία και καταστρέφον ανεπανόρθωτα την όμορφιά της γυναίκος. Είναι ο θανάσιμος έχθρος της ρόδινης χροιάς της επιδερμίδος, της ανηρότητας και της δροσιάς της, αλλά και της μαλλούσης ακόμης ευτυχίας ενός κοριτσιού.

Γι' αυτό οι μητέρες πρέπει να συνηθίζουν τα παιδιά τους απ' την τρυφερώτερη ηλικία στην τακτική κένωση. Να παρακολουθούν τα κορίτσια τους και να μη άμελουν να τα έρωτούν αν είδαν τακτικά την περιόδόν των.

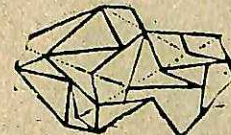
Πολλές μητέρες έμπιστευονται τα ζήτηματα αυτά στο καινό μυαλό των παιδι-

Ο ΡΟΜΒΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ
Ο ρόμβος χωρεί στο τετράγωνο. Και ίδου πώς:

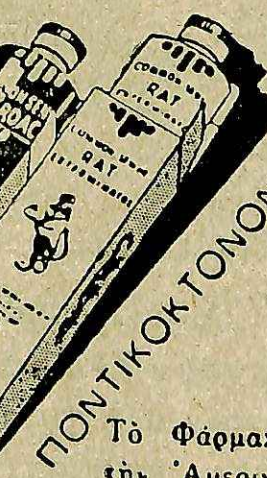

ΤΟ ΠΛΑΚΟΣΤΡΩΤΟ

Ίδου πώς θα χαραχθούν οι τρεις ίσες γραμμές:

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ COMMON SENSE

Το Φάρμακον που εκαθάρισε την Αμερικνήν από Κατουρίδες και Ποντικούς. Έξολοθρεύει στραίτας Κατσαρίδων, έντος είκοσιτεσσάρων ώρων. Φονεύει τους Ποντικούς και ινής αποξηραίνή

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ ΥΓΡΟΝ

«ΚΟΜΜΟΝ ΣΕΝΣ» άνευ πετρελαίου με άρωμα λεβάντας, φονεύει άκαριαίως μυίαν, κώνωπα, κορέους και πάντα τα θλαθερά έντομα και εύωδιάζει ταύτοχρόνως την ατμόσφαιραν.

Τά Αμερικανικά προϊόντα «ΚΟΜΜΟΝ ΣΕΝΣ» πωλούνται εις όλα τα φαρμακεία και καταστήματα οικιακών ειδών. Κατσαριδοκτόνα και Ποντικοκτόνα: Μικρό σωληνάριον δρχ. 12. Μεγάλο δρχ. 32. Έντομοκτόνον εις δοχεία του ¼ δρχ. 34, του ½ δρχ. 55 και του 1 κιλού δρχ. 100.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Έλλείπει χώρου, οι απαντήσεις του παθολόγου Ιατρού μας εις το προσεχές.

ών των, και μόνο όταν αυτά αρχίζουν να χουν κομάρες, πονοκεφάλους, να γίνονται κιτριναίρικα, άναμικά, ανήσυχα και νευρασθενικά τότε τρέχουν στους γιατρούς: άμάν, σώσον κι' ελέησον. Πόσες φορές δεν μου έφεραν μητέρες τα κορίτσια των για να τους γιατρέψω μερικά σπυράκια ή πανάδες που'χαν στο πρόσωπο τους και με το παράπονο στα χείλη έλεγαν. «Γιατρέ μου δεν μπορώ να καταλάβω πώς μου μαράζωσε έτσι το παιδάκι μου». Πώς έγινε έτσι δύστροπο και νευρικό;». Και όμως στην πρώτη μου έρώτηση μήπως είχε δυσκοιλιότητα το κορίτσακι της μ' άπαντούσε αφελέστατα: «Ναι, ναι, πάντα υπέφερε από δυσκοιλιότητα από μικράκι, αλλά ποτέ μου δεν το πήρα στα σοβαρά. Ένόμισα πως θα πέρανε με την ηλικία».

Ανάλογες απαντήσεις παίρνω κι' από άλλες τις οποίες έρωτώ για την περίοδο των κοριτσιών των. Μάλιστα μερικές απ' αυτές με την καθόλου συμπεριφορά των μου δίνουν να καταλάβω ότι δεν πρέπει να μιλώ, για τέτοια πράγματα, μπροστά στο κορίτσι. Τί πλάνη! Και όμως να σκέπτεται κανείς πόσο διαφορετικά θα ήσαν τα παιδιά αυτά, πόσο ζωηρά, δροσερά και γερά, αν οι μητέρες των ήξεραν καλύτερα τη σημασία των παθήσεων αυτών και τα είδισαξαν τη σημασία της σωματικής αυτής λειτουργίας.

Στο επόμενο ή συνέχεια.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Τὸ σημάδι

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 44)

Τὸ πρῶτο εἶχε ἕνα χαλὶ στὴν κουζίνα καὶ τὸν ἔβαλε νὰ κοιμηθῇ.

Ὅσοι πῆγαν καὶ κλειδωθῆκε μὲς στὸ δώματιο τῆς. Τῆς ἦταν θυμὸς ἀδύνατο νὰ κοιμηθῇ. Καρδιοχτύπος πότε νάρθη ἢ μέρα, νὰ φύγῃ...

Μόλις πῆκα σπύτι κατὰλαβὴ πὺς κατέπεσε σὸ δάσος συνέβαινε. Ἐκείνη μὲ ἐξήγησε.

— Στὴν ἀρχὴ δὲν θέλησα νὰ τὴν πιστέψω.

— Εἶσαι βεβαία πὺς εἶναι ὁ ἄνδρας σου; εἴπησε.

— Ἦ Σουζάν τᾶχασε.

— Μὰ ποῦς θέλεις νᾶναι τότε;

— Ποῦς ξέρει... Τὸν ἀναγνώρισε;

— Ὅπως τοῦ ἔχουν παραμορφώσει οἱ πληγὲς τὸ πρόσωπο ἀδύνατο...

— Καλὰ. Ὁ ἀνάλωτος ἐγὼ. Ἄν ἦταν πραγματικὰ ὁ ἄνδρας σου θὰ τὸ εἶχες διαπισθῇ. Δὲν θάταν δυνατό νὰ σε φοβίξῃ τόσο πολὺ...

Καὶ προχώρησε πρὸς τὴν κουζίνα ὅπου ἦταν κλεισμένος ὁ ξένος. Αὐτὸς μόλις με εἶδε ταραχτήκε.

— Ὁρί... δὲν... δὲν θέλω νὰ με ξανακλείσουν στὸ φρενοκομεῖο, ἐτραύλισε. Ὅσοι ἀπ' τὴν ἐκκρήξη πρελλάθηκα... Δὲν

θυμῶμαι οὔτε ποῦς εἶμαι καί... Μὰ τώρα γιατρεύτηκα. Μοῦδῶσαν ἐλιξήριο... Δὲν θέλω νὰ ξαναπῶ ἐκεῖ μέσα...

— Ἐσυχάζετε... Δὲν θὰ σᾶς κάνω κακό. Θέλω νὰ σᾶς δώσω ἕνα κοστούμι καινούργιο νὰ φορέσετε. Αὐτὸ πὺς φοράτε πάλῃ... Δὲν με θυμώσατε; Ἦμασταν τόσο φίλοι ἄλλοτε...

Ὁ ξένος ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ. Γδύθηκε καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ φορέσῃ τὸ νέο κοστούμι.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐγὼ ἐξακολούθησα.

— Τὸν καυμένο τὸν Ζάν Λοβέλ... Πόσο καιρὸ μᾶς λείπατε... Ἀλήθεια... Γλυτώσατε τουλάχιστον τὰ χαρτιά σας ἀπ' τὴν καταστροφὴ;

Γιὰ μόνον ἀπάντησῃ ὁ ξένος μοῦτεινε ἕνα πορτοφόλι. Μέσα ἦταν ἕνα ἀπολυτήριο στρατοῦ μουντζουρωμένο καὶ λεκιασμένο... στὸ ὄνομα τοῦ Ζάν Λοβέλ.

Ἐρριζα μὴ ματιά στὸ πορτοφόλι, τοῦ τὸ ἐπιστρέψα.

Ὁ ξένος ἔδραξε τὴ φανέλλα τοῦ ἐκείνη τῇ στιγμῇ...

Ἐρριζα μὴ ματιά ἀφηρημένη πρὸς τὸ μέρος τοῦ... Ἐκεῖ, στὴ πλάτη τοῦ... καὶ ἔαφνον ἐνοιῶσα μὴ ἀσυγκράτητη χαρὰ νὰ με κυριεύῃ.

Χύθηκα πάνω του.

— Παληάνθρωπε! φώναξα καὶ τὸν ἄρπαξα ἀπ' τὸ λαιμό... Εἶσαι ἀπατεώνας, ψεύτης... ἄτιμος. Πὺς εἶναι οἱ ἐληές

σου στὴ μέση τῆς πλάτης, ἡ μεγάλη καὶ τὰμαρὴ ἐλθὰ σου πὺς τὴ ζηλεύαμε ὅλοι στὸ σύνταγμα;

Ὁ ξένος ἔκανε νὰ ἀντισταθῇ. Ἐρριζα μὴ ματιά πρὸς τὸ παράθυρο. Ἀλλὰ τὸν κρατοῦσα καλά. Δὲν θὰ τὸν ἀφήνα νὰ μοῦ ξεφύγῃ.

Βοηθούμενος ἀπ' τὴ Σουζάν τὸν ἔβαλε κάτω καὶ τὸν ἔδεσα στερεά.

Ἕνα τηλεφώνημα στὴν ἀστυνομία.

Σὲ λίγο ἦρθαν δύο χωροφύλακες καὶ τὸν πήραν...

Τὴν ἐπομένη ἀπ' τὸν ἀστυνόμο τὸν ἔδω μὴ μὴν ποῦς ἦταν ἐκεῖνος πὺς λίγῃ ἔλειψε νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία μας.

Ἕνας διεθνὴς ἀπατεῶν σεσημασμένος ἀπ' ὅλες τῆς ἀστυνομίας τοῦ κόσμου. Κάποτε μὴ κοπέλλα τὸν τιμώρησε γιὰ τῆς ἔλειψε τὴν τιμὴ τῆς καὶ τὴν προίκα τῆς εἰνοντάς του βιτοῖδι στὸ πρόσωπο.

Ἀπὸ τότε ζοῦσε ἐκδιάζοντας τὴν κάθε μὴ, κάνοντας τὸν θρυκόλακα στὰ σπίτια ὅπου εἶχαν πᾶν νὰ περιμένουν ἐκείνον πὺς ἐξαφανισθῇ... Θύματά του ἦσαν οἱ χῆρες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ὁ ψευτο-σύζυγος πληρώνεταν ἀκριβὰ γιὰ τὴ σιωπὴ τοῦ καὶ τὴ ἄθυσία πὺς ἔκανε νὰ ἀποδώσῃ στὴν ἀγαπημένη τοῦ τὴν ἐλευθερίαν τῆς...

KOALTT PAIH

ΜΠΡΑΣΣΟ

Ὑπο ἀπαρά-
βιλλον στίλ-
ωμα μετὰ λ-
ων.

Ὀλίγοι σταγόνες κά-
μνουν ὅλα τὰ σκευ-
σας νὰ λάμπουν σὰν
καδρέπτε,

BRASSO

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ "ΝΤΕΣΤΡΕ"

RECKITT & SONS LTD. HULL & LONDON ENGLAND.

ΜΠΡΑΣΣΟ

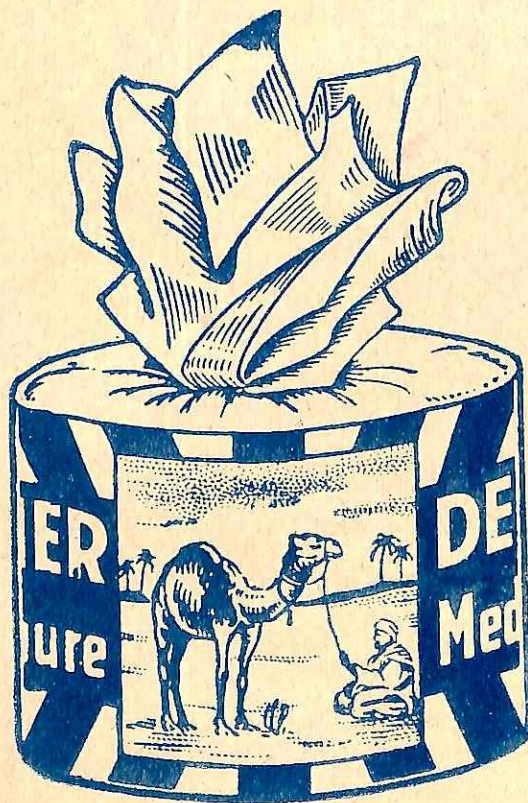
Ἡ χαρὰ
τοῦ
σπιτιοῦ

Λουλάκι εἰς πανάκια

Ντεστρέ

Μάρκα «Κάμηλος»

Ἀπαράμιλλον εἰς ποιότητα

Γνωστὸν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον

Κάμνει τὰ λευκά σας σὰν τὸ χιόνι

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἄν. Ἐτ. Ἐργοστασίων Ντεστρέ